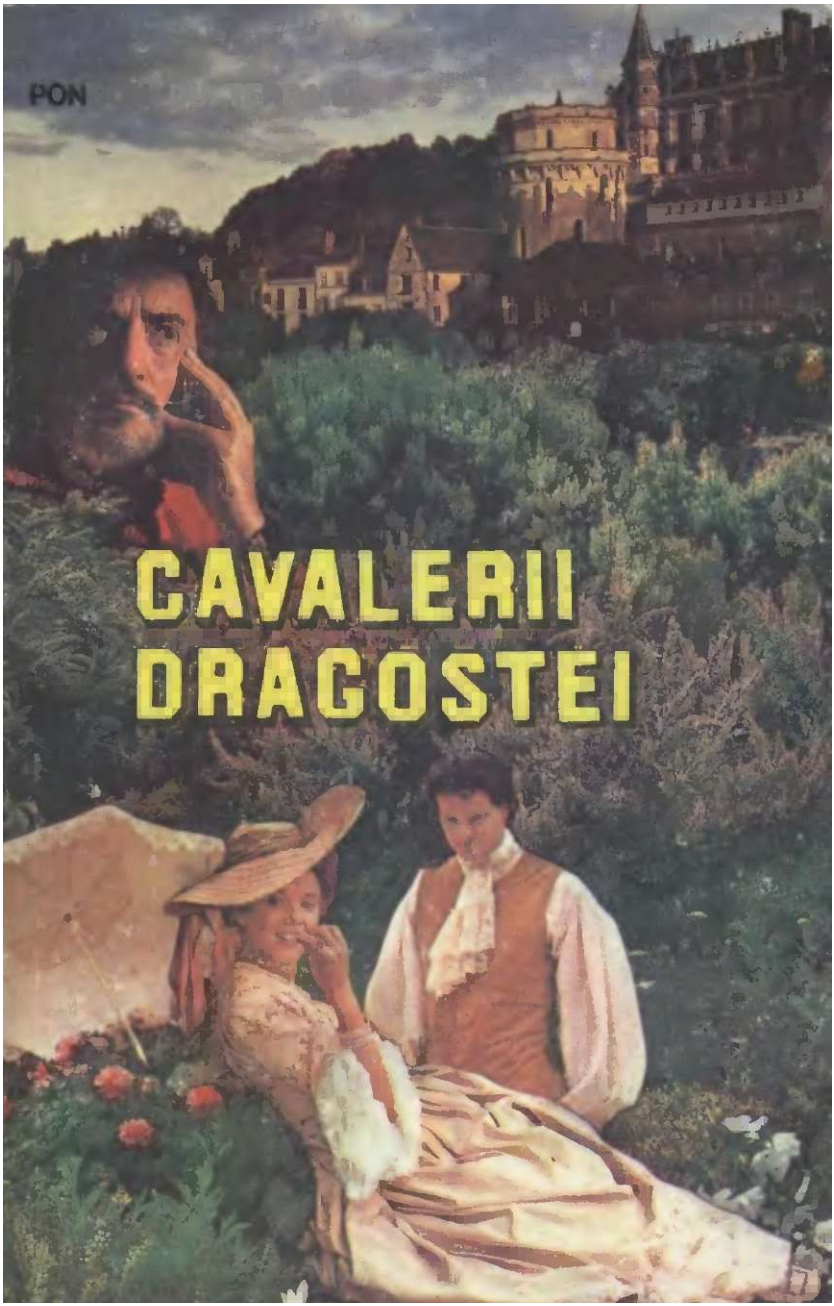
PON
CAVALERII
DRAGOSTEI

PONSON DU TERRAIL

CAVALERII DRAGOSTEI

EDITURA „KING” *SRL.*

BUCUREŞTI 1992

PARTEA I

CAPITOLUL I

Dragostea – leacul suprem

Domnul Albert de R... şi domnul Daubray se instalară la căpătâiul lui Armând şi nu-l mai părăsiră. Rănitul, a cărui stare era destul de gravă, când îşi revenea în simţire, rostea neîncetat numele doamnei de Sainte-Luce.

Doctorul îl luă la o parte pe domnul de R... şi-i zise:

— Nu există decât un singur mijloc de a salva pe pacient.

— Care?

— Trebuie să o revadă pe acea femeie şi ea să-l iubească ori să se prefacă că-l iubeşte.

Atunci se hotărî ca Job să plece în căutarea Colonelului, lăsându-l pe Armând în paza celor doi prieteni ai săi. Cât lipsi Job, bolnavului îi merse mai bine; o speranţă fără

margini îl susţinea: o va revedea! Cu toate astea, din când în când tot îl apuca un chin nespus, o durere imensă: el se gândea că fericitul lui rival era lângă „ea” şi că „ea” îl chemase acolo. Armând nu bănuia puterea misterioasă şi teribilă de care dispunea Colonelul; el era departe de a crede că omul acesta uimitor va depune o muncă titanică pentru a-i reda pe aceea pe care o iubea şi cu toate acestea avea o încredere oarbă în el şi mereu îi răsunau în ureche cuvintele tatălui său, cu toate că atâta vreme se scursese de când le auzise. Armând trăia viaţa înfrigurată a omului a cărui existenţă ţine de un fir.

Într-o seară, pe la orele cinci, în urma rugăminţii bolnavului şi a permisiunii medicului, se deschiseră larg ferestrele camerei sale ce dădeau spre apus şi ultimele raze de soare se jucau pe patul bolnavului. Armând putea să vadă grădina de unde venea o adiere îmbălsămată şi miresme ameţitoare; el auzea ciripitul păsărelelor, prin copaci era o armonie amestecată cu un parfum. Dincolo de grădină, pe deasupra zidului, privirea rănitului putea vedea departe spre Passy şi cu o singură aruncătură de ochi să cuprindă minunatul amestec de case albe, grădini, bulevarde, palate, care împodobesc ambele maluri ale Senei, de la podul Concordiei până la Auteuil. Toate

acestea erau auzite de razele soarelui ce apunea, erau tăcute şi solemne cum e natura sub ochiul lui Dumnezeu.

— Ah! şopti Armând, cum aş vrea să mă vindec... cum aş vrea să pot ieşi din casă!

— Nu mai ai mult de aşteptat, îi zise domnul de R... numai răbdare să ai, amicul meu.

— Să pot călări, urmă Armând, să mă duc la Bois de Boulogne...

Dar când rosti cuvântul acesta el îngălbeni deodată şi amicii lui se speriară.

— Nu, nu, urmă el, nu la Bois... aş putea să-l întâlnesc pe conte.

Deodată se auzi în ulicioară zgomotul unei trăsuri şi paloarea lui Armând se schimbă imediat într-o roşeaţă vie care-i acoperi toată faţa.

— Să fie oare Job? îngăimă el.

D-l Albert de R... alergase la una din ferestrele care dădeau în curte; o diligenţă intra tocmai pe poartă şi un bărbat înalt ale cărui decoraţii şi a cărui haină încheiată până la gât arătau pe fostul militar, coborî iute din ea. D. de R... ghici că personajul trebuia să fie tatăl lui Armând.

Era într-adevăr Colonelul.

Colonelul coborî cel dintâi şi-i ajută apoi doamnei de

Sainte-Luce.

— Doamnă, îi zise el, amintiţi-vă de rolul ce trebuie să-l jucaţi. Nu pot cere să-l iubiţi pe fiul meu, dar trebuie să vă prefăceţi că-l iubiţi, numai cu preţul acesta veţi recăpăta copilul dumneavoastră.

— Mă voi supune domnule, răspunse baroneasa, docilă ca un copil.

Rumeneala care îmbujorase obrajii lui Armând dispăruse şi acum el era palid ca un mort.

D. de R... veni în fugă lângă el şi-i strigă:

— Armând, Armând, ţi-a sosit tatăl!

Într-adevăr se auzeau paşi pe scară şi urechea rănitului recunoscu imediat mersul brusc şi sacadat al Colonelului.

Uşa se deschise. Armând scoase un ţipăt. El o zărise pe doamna de Sainte-Luce, căreia tatăl lui îi dădea braţul.

Cei doi prieteni ai rănitului, care cunoşteau nesimţirea îngâmfată şi cruzimea ironică a acestei femei, o văzură acum înaintând, emoţionată, îmbujorată, cu ochii plecaţi ca o păcătoasă mare dar pocăită; o văzură luând mâna lui Armând într-ale ei şi o auziră zicând cu o voce blândă şi drăgăstoasă:

— Cum te mai simţi, dragul meu?

— Ce mai om! se gândea domnul de R... uitându-se cu

admiraţie la acest tată energic, care adusese tigroaica îmblânzită şi robită la căpătâiul fiului său bolnav.

Ea nici nu se sinchisea de prezenţa martorilor la această scenă...

Armând leşinase; dar curând îşi reveni în simţire şi medicul şopti la urechea tatălui:

— Dacă femeia aceasta rămâne lângă el, e salvat.

— Va rămâne! răspunse Colonelul.

*

* *

Acum, c-am văzut-o pe baroneasa de Sainte-Luce la căpătâiul lui Armând, trebuie să arătăm şi împrejurările în care falsul căpitan Lambert a izbutit s-o facă să părăsească moşia din Bretagne, spre a veni la Paris. În momentul în care femeia ticăloasă, la vestea că fiul ei se află în stăpânirea teribilului Colonel Leon, se prăbuşise la pământ ca o masă imensă, uşa se deschise cu zgomot şi în prag apăru un om prăfuit.

— Job! strigă Colonelul.

Era într-adevăr Job, care sosea de la Paris, după ce omorâse trei cai în goana-i nebună.

La vederea fidelului servitor, Colonelul făcuse un pas

înapoi şi paloarea lui devenise cadaverică. El credea, că bătrânul soldat venise să-i comunice moartea lui Armând. Dar Job nu purta haine cernite şi faţa lui, cu toate că era tristă, nu exprima o durere adâncă, mărturie a unei pierderi ireparabile.

— Fiul meu! Ce-ai făcut cu fiul meu? întrebă Colonelul cu vocea stinsă.

— Ah, bâigui Job, iertare, iertare, domnule Colonel, iertare... dar Domnul ne va veni în ajutor... îl vom salva!

Vorbele acestea erau pentru Colonel, ceea ce înseamnă pentru condamnatul la moarte care urcă ultimele trepte ale eşafodului, graţierea adusă pe neaşteptate.

— Să-l salvăm! strigă el, să-l salvăm!

Dacă femeia aceasta rămâne lângă el, e salvat. Va rămâne! răspunse Colonelul.

Şi el pricepu că fiul său mai trăia încă, că Dumnezeu făcuse o minune pentru a ocroti această viaţă plăpândă. El înţelese cum contele se înşelase... că-l socotise pe fiul său mort, în vreme ce el nu era decât rănit. Inima lui de bronz se destinse; omul acesta cu nervii de oţel, sub povara bucuriei care-l copleşea, devenise slab ca o femeie şi căzu fără cunoştinţă în braţele bătrânului Job.

Când îşi reveni în fire el nu mai era la doamna de

Sainte-Luce, ci se afla în apartamentul ce ocupa la Kerlor. Era întins pe pat şi doi oameni stăteau la căpătâiul lui: soldatul şi Gontran. Îi recunoscuse şi-şi aminti totul.

— Fiul meu! fiul meu! şoptea el; fiul meu nu e mort!

— Nu, răspunse Job, dar e aşa de grav rănit, că am venit aici să-i caut leacul. Am străbătut o sută de leghe în douăzeci de ore...

— Leacul... leacul... îngăima Colonelul aiurit. Dar ce trebuie să fac? Sângele meu, viaţa mea, tot sângele meu îl dau pentru copilul meu!

— Ascultaţi, zise Job.

— Vorbeşte! dar vorbeşte iute... Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

— Medicul care-l asistă, a disperat multă vreme de starea lui... apoi s-a ivit o mică speranţă, care a dispărut, ca în urmă să apară din nou... în sfârşit, el m-a trimis la d-voastră... Aţi promis ceva copilului... dacă promisiunea aceasta se realizează el va trăi...

— Da, şopti Colonelul, i-am promis dragostea acestei femei.

Şi el se sculă în picioare. Ochii lui sclipeau şi o hotărâre subită îi lumină faţa.

— A, zise el, o am la mână pe femeia asta... Viaţă pentru

viaţă, dragoste pentru dragoste, copil pentru copil... Ea îmi va reda copilul meu ori îl voi sugruma pe al ei!

Colonelul porni spre apartamentul baronesei. Doamna de Sainte-Luce se înăbuşea, tot trupul îi ardea ca focul şi mintea-i năucită nu-i mai îngăduia să-şi analizeze senzaţiile, nici să-şi dea seama de evenimentele teribile a căror eroină fusese. Naic plângea în hohote şi strângea în mâinile ei, dreapta fierbinte a baronesei.

Vederea Colonelului, trezi memoria femeii: Armând, contele Stewan, ultimele ei victime, copilul dispărut... şi secretele ruşinii şi durerii ei cunoscute de o sumă de servitori.

— Ah! se văietă ea la vederea acestui om neîndurat, a cărui răzbunare o lovise cu atâta cruzime. Ah! vii să te bucuri de izbânda dumitale... nu-i aşa? Vii să-mi repeţi că fiul meu o va blestema pe mama lui?

— Doamnă, răspunse Colonelul, vin să vă aduc speranţa căinţei şi a iertării.

— Fiul meu! Dă-mi copilul! şoptea ea şi mă voi târî la picioarele dumitale şi voi fi sclava dumitale...

— Doamnă, reluă Colonelul, dacă v-ar fi cu putinţă, dumneavoastră, care cereţi înapoi copilul dumneavoastră, aţi putea să-l redaţi pe al meu... aţi face-o?

— Ah! strigă ea, şi propria ei durere o făcea să înţeleagă chinul imens al acestui om. Ah! aş face-o, chiar de ar fi să mă osândesc la cele mai mari torturi.

— Ei bine, Armând nu e mort.

Ea scoase un ţipăt de bucurie nespusă, căci dacă Armând nu murise, Colonelul nu putea să-i refuze de a-i înapoia copilul.

— N-a murit, urmă Colonelul, dar e pe moarte... Boala se luptă în el cu o speranţă... dacă speranţa aceasta s-ar realiza, el ar putea scăpa.

Ea-l privi şi crezu că-l înţelege.

— Aţi ghicit, nu-i aşa? Aţi ghicit că amorul acesta fatal care-l consumă, ar deveni salvarea lui dacă v-aţi întoarce la el. Ghiciţi că trebuie să iubiţi ori să vă prefaceţi că iubiţi pe copilul meu, pentru ca el să trăiască, ca să vă înapoiez pe al dumneavoastră.

Ea plecă capul în jos şi îngăimă:

— Sunt sclava dumitale. Spune ce trebuie să fac?

— Să plecaţi, doamnă, să plecaţi imediat, să vă întoarceţi la Paris, să vă aşezaţi la căpătâiul fiului meu, să staţi acolo zi şi noapte... cu un cuvânt să-l scăpaţi! Dacă faceţi aceasta, dacă copilul meu trăieşte, dacă-l salvaţi... ei bine, eu vă voi ierta... vă voi da înapoi copilul

dumneavoastră.

— Să se înhame caii la trăsură! porunci baroana. Vreau să plec pe dată.

Şi într-adevăr, cu două ceasuri mai târziu, Colonelul şi doamna de Sainte-Luce, înaintau în galopul celor patru cai ai diligenţei pe drumul spre Paris. În douăzeci de ceasuri ei străbătură distanţa care despărţea domeniul Kerlor de căscioara din Chaillot.

CAPITOLUL II

Spovedania

Trecu o săptămână, apoi o lună. Doamna de Sainte-Luce se instalase lângă patul lui Armând şi nu-l părăsea nici ziua nici noaptea. Fericirea redase rănitului puterea şi viaţa. El începuse să se dea jos din pat şi susţinut de tatăl său, cobora în fiecare zi în grădină, împreună cu ea. Aici Colonelul se-ndepărta şi ei rămâneau singuri.

Doamna de Sainte-Luce nu-l iubea pe Armând, dar ea voia să-şi recapete copilul şi ştia prea bine că, Colonelul nu

i-l va da decât atunci când fiul lui va fi salvat şi vindecat, şi ea îşi juca rolul conştiincios, ca o mare comediană care ajunge să se identifice cu personajul pe care-l reprezenta.

Armând tot o mai iubea. Dar odată cu sănătatea îi revenea şi amintirea chinurilor suferite şi a perfidiei baroanei. Şi el ajunse curând la acea fază ciudată şi febrilă a dragostei, care se caracterizează prin îmbufnare şi prin reproşuri şi care prin violenţa ei ajunge pe nesimţite la hotarul indiferenţei. Colonelul prevăzuse această reacţie.

— Se apropie ora când va prinde ură pe ea, îşi zicea el şi de la ură la dispreţ nu mai e decât un pas.

Într-adevăr Armând începea să-i facă reproşuri, el rostea cu gelozie furioasă numele contelui Stewan, iar baroana pleca la pământ capul, gândindu-se la fiul ei.

— Peste o săptămână, îşi zise într-o seară Colonelul, copilul meu n-o va mai iubi pe femeia aceasta.

Şi avea dreptate. Armând îşi amintea tot ce auzise spunându-se despre baroană. Acum trebuia să afle numai purtarea ei la Kerlor şi ar fi dispreţuit-o...

*

* *

— Doamnă, zise deodată Colonelul baroanei, în timp ce Armând dormita, v-aţi îndeplinit jumătate din

angajamentele dumneavoastră.

Ea se cutremură.

— Dar nu ajunge, urmă el, fiul meu trebuie să înceteze de a vă iubi.

Şi cum ea-l privea cu nedumerire, el continuă:

— El trebuie să afle chiar din gura dumneavoastră tot trecutul ce vă aparţine.

— A, niciodată! strigă ea.

— Atunci, răspunse cu sânge rece Colonelul, nu veţi recăpăta niciodată pe fiul dumneavoastră.

Ea plecă fruntea şi lacrimi de furie îi luceau pe obraz.

— Mă voi supune... Satană! îngăimă ea.

Când Armând se trezi, ea îngenunche lângă el şi-i zise:

— Iubitul meu, ai voi să plecăm să ne ascundem fericirea noastră în vreun colţ necunoscut şi îndepărtat al lumii?

— Da de ce? întrebă el nerăbdător.

— Pentru că vreau să fiu totdeauna şi cu totul a ta... pe câtă vreme la Paris...

— A, zise Armând cu furie şi gelozie, desigur că te temi să nu te compromiţi cu mine ca altădată cu contele?

— Copil ce eşti!

Ea lăsă privirea în jos şi şopti:

— Nu vreau să te expun de a roşi din pricina mea...

— Cum asta?

— Pentru că tot Parisul cunoaşte acum purtarea mea.

Şi sub privirea aspră şi poruncitoare a Colonelului care sta ascuns după o perdea, ea se spovedi pe deplin lui Armând.

Armând o asculta cu răbdare, fără a o întrerupe şi pe măsură ce ea vorbea, în sufletul lui se petrecea o schimbare şi simţi o scârbă nespusă de toată persoana ei.

— Ei bine, îi răspunse el, după ce ea terminase şi-l rugase încă odată să plece cu ea din Paris, întoarce-te acasă la dumneata, draga mea şi lasă-mă să mă gândesc până mâine. Îţi voi scrie.

A doua zi un servitor al căsuţei din Chaillot îi aduse doamnei de Sainte-Luce un bileţel.

Dar scrisul nu era al lui Armând, ci al Colonelului şi toată misiva conţinea doar două rânduri:

„Fiul meu a încetat de a vă iubi; nu vă va mai vedea niciodată. Întoarceţi-vă la Kerlor, acolo veţi regăsi copilul dumneavoastră”.

CAPITOLUL III

Focul purificator al dragostei

Câteva zile mai târziu, Colonelul primi vizita domnului de Lacy:

— Dragă Colonele, îi zise Gontran, vrei să-mi acorzi un concediu?

— Pentru ce?

— Ca să călătoresc.

— Eşti bolnav?

— Mă tem că sunt!

— Şi unde vrei să pleci?

— În Germania.

Când Gontran revăzu vechea ţară bretonă, îşi jurase să se desprindă de asociaţie. Remuşcările îi veniseră în sfârşit.

— Du-te, îi zise Colonelul, ai făcut destul pentru noi. Acum odihneşte-te.

În aceeaşi seară marchizul Gontran de Lacy plecă la Strassburg, străbătu oraşul acesta fără a se opri, trecu Rinul şi pătrunse în ţinuturile mărginaşe ale Pădurii Negre. Trecură doi ani fără ca tovarăşii Spadei, asociaţii

Colonelului, să audă pomenindu-se de el.

Gontran se duse să caute pacea sufletească şi uitarea în văile verzi ale Bavariei, care pentru sufletele chinuite sunt ca nişte oaze în acel deşert imens, care se numeşte lumea mare, mondenă.

*

* *

De mult n-am mai pus mâna pe toc ca să mai adaug o pagină la tristul jurnal al vieţii mele. Cauza e foarte simplă: de mult nu mai sufăr şi e un an de când mi se pare că totul n-a fost decât un vis urât.

Au trecut doi ani de când Leona e moartă, de doi ani de zile teribila Asociaţie a Sângelui de care mă leagă un jurământ, m-a lăsat în pace. Nu mi-a cerut nimic, nici vreun serviciu cu spada, nici ajutor prin seducerea cuiva. Nu mai au nevoie de mine... de-ar da Dumnezeu să mă fi uitat!

O, ce oribilă serie de evenimente a străbătut viaţa mea şi cum mi-au alunecat picioarele pe panta însângerată a crimei, la care mă adusese dragostea aceea stranie şi funestă!

Adeseori, în lungile nopţi de insomnie, umbrele palide şi răzbunătoare ale generalului de Ruvigny şi ale lui Octav de

Verne, veneau să se aşeze lângă patul meu. Adeseori am voit să-mi înfig în corp spada care devenise arma unui asasin. Dar, la treizeci de ani viaţa e frumoasă!... şi apoi uitasem creatura aceea hidoasă care se numea Leona şi uitarea femeii pe care am iubit-o şi pentru care am suferit, ne face să ne ataşăm de viaţă cu şi mai multă putere.

Când visul cu imagini sumbre se termină, când inima multă vreme încătuşată de o patimă ruşinoasă, îşi sfarmă în sfârşit lanţurile, soarele ne pare radios, aerul cald şi totul din jurul nostru pare că zâmbeşte şi simţim nevoia de a căuta o afecţiune nouă, pe atât de curată pe cât cea dintâi fusese înjositoare.

Colonelul îmi acordase un concediu nelimitat. Am călătorit, doi ani mi-au trecut vizitând nordul Europei, Suedia, Norvegia, Germania, Rusia. Călătoria e cel mai bun medic. Încetul cu încetul au dispărut oribilele vedenii ce-mi apăreau noaptea şi cred că Dumnezeu m-a iertat pentru că m-am căit sincer.

Apoi m-am întors.

Colonelul nu-mi dăduse niciun semn de viaţă.

Ei m-au uitat.

Am trecut prin Paris cum treci noaptea printr-un loc deocheat: repede şi fără să mă opresc. Am petrecut numai

trei zile la baronul de Lucy şi am venit la Vibray la vărul meu domnul de Froidefond. Ah! de ce n-am venit aici cu trei ani înainte? Chipul Jeannei ar fi umplut atât de bine inima mea, că privirea sinistră şi profundă a ochilor Leonei, nu ar mai fi putut răzbate într-însa ca să semene în ea neliniştea şi ruşinea, infamia şi remuşcările.

*

* *

„Am rostit numele Jeannei. L-am scris pentru întâia dată, dar mai bine de două luni şi jumătate îl rostesc neîncetat în Şoaptă...

Jeanne de Froidefond, verişoara mea, e frumoasă ca o închipuire a lui Phidias. Ea e de o inteligenţă rară, e curată şi virtuoasă ca o sfântă. Bărbatul care se va însura cu Jeanna va avea raiul pe pământ, o eternitate de fericire. Doamne. Doamne! Cum îmi zvâcneşte inima”.

*

* *

În frumoasa noastră Vendée, septembrie e o lună tristă şi plăcută. Bălăriile roze sunt iluminate de soare şi îmbălsămează aerul cu parfumul dulce şi discret, pajiştele mai sunt încă verzi, pădurile nesfârşite răsună de şoapte şi zgomote vesele. De la vânătoarea din vecinătate se aude

cornul răsunător şi melancolic. Ieri vărul meu şi cu mine, am vânat un căprior. Jeanna era cu noi. Am galopat unul lângă celălalt timp de mai multe ore şi eu mă simţeam cel mai fericit om din lume.

O, trecutul acesta sângeros şi deznădăjduit, cu vedeniile celor ce i-am culcat în mormânt!...

Nu, nu se poate... sunt nedemn de Jeanna!

Dacă aş fi rămas curat, aş fi voit să ajung bărbatul Jeannei. Ce viaţă cerească! Ah, cei care îşi bat joc de plăcerile căsniciei, acei care duc viaţă posomorâtă şi rece de becher, de vagabond fără casă şi masă, nu ştiu câtă fericire nesfârşită şi câtă voluptate nespusă e în viaţa conjugală!

Dacă Jeanna ar fi femeia mea, m-aş simţi mai fericit ca lumea toată.

Ce frumoasă era ea ieri cu rochia amazoană de postav verde, cu pălăria cu pană albă sub care fâlfâiau buclele nebunatice ale părului ei lung şi blond! Cât de graţios îşi mâna ea calul! Cât era de entuziasmată şi cum bătea din palme când animalul gonit era scos la luminiş de câini voinici şi înverşunaţi.

*

* *

Astăzi m-am plimbat prin parc la braţ cu Jeanna. E un parc vechi, umbros şi acoperit cu muşchi; razele soarelui răzbăteau anevoie prin desimea frunzelor şi făceau pete aurii pe iarba deasă de la picioarele noastre. Ne-am aşezat pe o bancă de verdeaţă de pe vârful unei coline, de unde se vede valea şi satul. Începuse să se însereze, aerul era călduţ, vântul lin şi plăcut. Jeanna se rezemase de umărul meu cu atâta simplitate, cu o încredere atât de copilărească, încât am simţit un fior prin tot corpul. Dacă m-ar iubi?

Dacă Jeanna m-ar iubi şi dacă eu aş fi demn” de ea, vărul meu baronul de Froidefond ar fi, poate, fericit de unirea noastră. Dar trecutul meu există! El se înalţă înaintea mea ameninţător şi sinistru ca un spectru, pare că întinde mâna spre mine şi zice:

— O inimă mânjită nu se poate uni cu una curată şi feciorelnică...

Blestemată fie ziua în care am cunoscut-o pe Leona! Monstrul acesta a pustiit întreaga-mi viaţă – şi trecutul şi viitorul...

Cu toate acestea o iubesc pe Jeanna, o iubesc cu patimă, cu ardoare, cu sfinţenie, după cum îngerii căzuţi trebuie să iubească, în adâncul sufletului lor paradisul pe

care-l defăimează în gura mare. Şi apoi, dragostea nu e oare un foc purificator?

Jeanna... Jeanna... Ah! de ai deveni soţia mea, aş consacra orice minut al vieţii mele pentru fericirea ta; prin dragostea ta m-aş simţi atât de înălţat, că ea mi-ar fi dovada supremă a iertării obţinute...

Pe bărbatul pe care-l vei iubi tu, Dumnezeu nu-l va putea prigoni cu mânia sa.

CAPITOLUL IV

Spectrul trecutului

Castelul din Vibray, de unde erau datate în jurnalul lui Gontran, cele câteva pagini pe care le-am citat, e situat în Vendeea, la o leghe depărtare de mare. Vibray era un castel frumos de pe vremea Renaşterii, înconjurat cu livezi cu arbori fructiferi şi mai departe cu acele păduri mari vedeene, unde vreme îndelungată şuanii au rezistat cu atâta eroism.

Baronul de Froidefond, proprietarul castelului, petrecea

la Vibray două treimi din an cu Jeanna, unica lui fiică. Baronul avea şaizeci de ani trecuţi şi nu-i dădeai nici patruzeci şi cinci. Născut la sfârşitul secolului al XVIII-lea, la începutul domniei lui Ludovic al XVI-lea, el era aproape un adult, când sosiră zilele negre ale anului 1793. Soldat voluntar sub Bonchamps, Charette şi la Rochejacquelein, baronul fusese unul din ultimii luptători din acel mănunchi de viteji care au ţinut piept soldaţilor Republicii. Soldat la cincisprezece ani, la douăzeci era de acum general. Baronul a emigrat. Pe urmă, la întoarcerea regelui, nimeni nu l-a văzut în anticamerele Tuileriilor printre nenumăraţii solicitatori. Baronul era bogat; el se retrase pe moşiile lui, trăi acolo liniştit, neştiut şi se însură. Jeanna a fost rodul căsniciei sale, prea de timpuriu desfăcută prin moarte. Copila umplea toată existenţa baronului. Ea ajunse bucuria, fericirea acestui om a cărui tinereţe şi vârstă matură fuseseră atât de greu încercate.

Dragostea acestui tată pentru fiica sa, semăna şi cu cultul sălbaticului pentru idolul său şi cu patima geloasă a unui amant. El era gelos pe ea ca pe o nevastă tânără. Jeanna era atât de inimoasă, atât de fermecătoare, că iarna, la Paris, când venea în lumea aristocrată din care făcea parte şi a cărei regină era, un murmur de admiraţie

o încuraja oriunde se arăta.

Câţi pretendenţi nu i s-au ivit. Câţi bărbaţi, care întruneau calităţile multiple şi rare ale adevăratului” cavaler – frumuseţe, nobleţe, spirit, avere – nu râvniseră la mâna ei. Dar domnul de Froidefond îşi păzea fata după cum avarul îşi păzeşte comoara. El nu voia s-o dea decât după bărbatul, pentru care ar bate inima ei. El voia ca fiica lui să iubească pe bărbatul cu care se va mărita, voia să fie fericită. Până atunci inima Jeannei rămăsese tăcută. Îl adora pe tatăl ei, rămânea indiferentă faţă de toţi acei care îi cereau mâna şi nu se pronunţa pentru niciunul.

Jeanna avea douăzeci de ani, părul blond, ochii albaştri, talia mlădioasă, privirea melancolică. Era făcută pentru dragoste. În maturitatea ei precoce, puteai ghici pe femeia capabilă de orice devotament pentru acela pe care într-o zi îl va alege de soţ. Dar ea nu-l găsise încă... părea că-l aşteaptă.

Aceasta era situaţia la sosirea lui Gontran de Lacy. Marchizul se întorcea dintr-o călătorie lungă. El trăise viaţa izolată şi zgomotoasă în acelaşi timp a călătorului. Plecase să ceară prafului de pe drumurile mari, vieţii de oţel, peisajelor sălbatice şi pitoreşti, spectacolului grandios al naturii de la miazănoapte, liniştea care-i părăsise sufletul

în ziua fatală când jurase credinţă alianţei sumbre, pactului de sânge cu Francmasoneria Spadasinilor.

Durerile mari şi remuşcările grozave nu rezistă veşnic emoţiilor neîncetat variate ale voiajorului. În primul an Gontran se îndepărtă de Franţa cu un fel de bucurie sălbatică şi conştiinţa-i chinuită părea să se mai liniştească pe măsură ce pe fiecare zi creştea distanţa între el şi Paris. I se părea, cu cât va fugi mai departe, cu atât mai puţin va auzi glasul sângelui victimelor sale, care striga răzbunare. El făcu popasuri scurte în Boemia, în Ungaria, în Polonia, înaintă până la Petersburg. Dar aci fu apucat de nostalgia patriei bretone, dragostea satului natal, al patriei, a Franţei, se trezi în el. Mustrările de cuget amuţiseră.

— Desigur că m-au uitat! se gândea el, amintindu-şi de redutabilii şi misterioşii lui tovarăşi.

Şi se întoarse, se întoarse încă mai repede de cum se îndepărtase şi când ajunse la ultimele ramificaţii ale munţilor Pădurii-Negre, când în Palatinat – de la înălţimea unui turn în ruine de pe malurile Neckarului – zări panglica aceea albă care şerpuieşte maiestuos în zarea apuseană şi care se numeşte Rinul; când zări încă mai departe lanţul Vosgilor înălţând în ceaţa cerului conturul său vag... atunci inima începu să-i palpite şi mustrările de conştiinţă

începură să-l chinuiască.

— Nu, nu, îngăimă el, niciodată nu voi avea curajul de a trece Rinul. Colo departe e Parisul!

El rămase două luni în ducatul Baden, ocolind pe francezii care vilegiaturau pe acolo în fiecare vară, petrecând ore îndelungate pe vârful munţilor spre a putea vedea Franţa în depărtare. Zilnic se scula cu numele patriei pe buze, cu amintirea şi dragostea ei în inimă. În minte el revedea pământul breton, nobilul lăcaş al tinereţii sale, cu bălăriile şi cu grozamele ei, cu ceru-i cam sur, cu oceanul furios şi cu castelul – acea mândră clădire feudală, unde fericita-i copilărie naivă auzise tradiţii sfinte şi primise învăţături cavalereşti. El revedea cum îl coborau în mormânt pe tatăl său cu fruntea senină şi curată, revedea pe bătrânul său unchi, baronul de Lacy, care-l mângâia ca pe unicul lui moştenitor, o revedea pe mama lui, moartă la treizeci de ani, pe genunchii căreia învăţase de micuţ să se închine Dumnezeului străbunilor săi!

Când îi veneau aceste amintiri, aceste viziuni, omul cu viaţa veştejită, ucigaşul generalului de Ruvygny şi al lui Octav de Verrie, călăul Leonei, acel Gontran de Lacy cu privirea întunecată, cu fruntea palidă şi purtând un stigmat în veci neşters, dispărea şi făcea loc unei imagini mai

tinere. Aceasta era a lui Gontran la douăzeci de ani.

Gontran cel cinstit şi brav, Gontran cel nobil şi credincios, omul fără teamă şi fără de prihană. Întindea mâinile spre patria pe care o întrezărea în negura îndepărtată, voia să se scoale şi să meargă spre ea. Dar deodată se înălţau înaintea lui umbrele victimelor sale şi capetele hâde ale complicilor săi... şi ucigaşul se dădea înapoi şi rămânea legat de pământul surghiunului.

Dar într-o zi sosi o scrisoare. Era de la baronul de Lacy, unchiul său:

„Scumpul meu copil, scria bătrânul, *sunt doi ani de când ai plecat. Nu ţi se pare că, tocmai în Germania e bine să primeşti odată o scrisoare de la ai tăi, că ea e ca un parfum din patria îndepărtată? Am trecut de şaizeci şi nouă de ani, mă tem că Domnul nu-mi va mai dărui multe zile de trăit şi aş fi bucuros să te mai văd o dată înainte să pornesc în călătoria cea lungă de unde nu te mai întorci.*

Septembrie se apropie. În anotimpul acesta Bretania noastră e încântătoare. Bălăriile roze sunt înflorite şi îmbălsămează aerul, pădurile încep să-şi răreasc frunzişul şi de la fereastra mea îmi desfăt privirea cu minunatul amestec de frunze verzi şi frunze ce încep să se

veştejească.

Peste cincisprezece, ori douăzeci de zile se va putea vâna.

Întoarce-te...

Mai am şi multe planuri, planuri care te privesc. Lasă brazii Pădurii-Negre şi vino de te aşază la umbra stejarilor noştri seculari, cu trunchiul noduros de pe care strămoşii noştri, celţii, culegeau ilicele sfânt.

Te îmbrăţişez

Baronul de Lacy

Scrisoarea aceasta îl hotărî pe Gontran să plece. El trecu Rinul, în galopul cailor, străbătu cu diligenţa Alsacia şi Lorena, străbătu apoi Parisul şi într-o seară de sfârşit de august veni să bată la poarta castelului.

Tonul cam trist din scrisoarea baronului, îl făcuse pe Gontran să creadă că unchiul său îmbătrânise mult şi el îşi închipuise că va găsi un bătrân gârbovit şi posac stând lângă foc în una din sălile joase ale castelului.

Surpriza marchizului fu mare. În clipa când el coborî din trăsură, baronul se întorcea de la vânătoare. Bătrânul era încă atât de verde şi de voios ca în ziua când vânaseră un mistreţ în compania vecinilor Kerizon şi al doamnei de

Sainte-Luce. Baronul părea chiar întinerit, cu toate că avea doi ani mai mult. Gontran îl văzu descălecând cu uşurinţa sprintenă a unui tânăr şi se aruncă în braţele lui.

— Ştii, unchiule, rău m-ai speriat! zise el.

— Cum asta, nepoate?

— Scrisoarea dumitale mirosea a leacuri şi reumatism.

— E drept că în ziua în care ţi-am scris aveam un acces de gută, răspunse baronul. Dar accesul a trecut...

Gontran începu să zâmbească.

— Când am gută, reluă baronul sărutându-şi cu drag nepotul, sunt morocănos şi mă gândesc la moarte. Dar cum dispare guta, am iarăşi douăzeci de ani şi poruncesc să se gonească un mistreţ pentru a doua zi.

— Aşadar, guta a trecut?

— Cu desăvârşire.

— Şi vom merge la vânătoare?

— De dimineaţa până seara.

Şi baronul îl duse pe Gontran în sala de mâncare a castelului.

— Acum, zise el, să mai vorbim niţel până se va servi masa.

Baronul luase un ton confidenţial care-l cam intriga pe Gontran.

— Dragul meu, urmă el, mai întâi să-mi spui de unde vii şi ce ai făcut în aceşti doi ani...

— Am călătorit.

— Ai găsit pe undeva o ţară care să poată sta alături de Bretagnia noastră şi femei mai frumoase ca bretonele?

— Nu, răspunse Gontran.

— Foarte bine. Asta e tot ce voiam să ştiu. Acum spune-mi ce ai de gând să faci?

— Dar, răspunse marchizul, amintindu-şi jurământul sinistru şi teribil prin care era legat, socot să rămân lângă dumneata, unchiule şi să trăiesc în pace.

— Mofturi! După o lună n-ai să mai poţi de plictiseală. Ce vârstă ai?

— Treizeci şi doi de ani.

— Câtă avere mai ai?

— Aproape nimic.

— Drace! zise baronul râzând şi eu nu mai mor odată!

— Sper că nu, unchiule.

— Dar când te numeşti marchizul de Lacy, trebuie să-ţi ţii obrazul subţire şi între noi fie zis, eu sunt cam zgârcit.

— Unchiule!

— Lasă, urmă baronul râzând, am să caut să fiu mărinimos şi ca să te fac să ai răbdare, îţi voi servi cât

timp voi mai trăi o rentă de douăzeci de mii de taleri, dar...

— Dar? întrebă Gontran.

— Pentru o poftă ca a ta asta-i puţin şi de m-ai asculta pe mine ai isprăvi odată...

Gontran se uită la unchiul său şi se tulbură.

— Dacă aş fi în locul tău, urmă baronul, aş da o raită prin Bretagnia şi prin Vendée, mi-aş alege o femeie care să aibă treizeci de mii de taleri rentă în moşii şi m-aş însura cu ea.

— Dar, unchiule...

— Ascultă-mă pe mine; dacă ar fi ca eu să încep viaţa, n-aş mai rămâne holtei. Şi apoi, iubitul meu nepot, cred că nu vrei ca numele meu să se stingă?

— Desigur că nu, unchiule.

— Ei bine, gândeşte-te la cele ce ţi-am spus şi acum hai la masă.

Gontran nu se gândise niciodată la căsătorie, cu toate că era ultimul vlăstar al familiei sale. În vâltoarea Parisului, el uitase legea aristocraţiei după care se conduceau familiile vechi şi care le interzicea de a se stinge. Convorbirea cu unchiul său îl introduse deci într-o lume de idei cu totul nouă.

Şi cum omul terfelit dispăruse în sfârşit pentru a lăsa să

apară gentilomul şi bărbatul cinstit, el începu să făurească un vis de fericire încântătoare, visul vieţii în doi: viaţa conjugală binecuvântată de oameni şi de Dumnezeu, lungul şir de zile fericite şi liniştite care se perindă în căminul familial, între leagănul copilului şi privirea blândă şi drăgăstoasă a unei mame tinere, cu inima credincioasă, soţie, care nu seamănă cu acele fiinţe anormale, care prind în mrejele lor şi distrug tinereţea oamenilor cu degetele lor pătate şi hrăpăreţe, după cum cerul trist şi ceţos al Nordului nu seamănă cu albastrul viu al cerului italian.

Naiv şi credul cum era, el se lăsă pradă visului care-i arăta o viaţă frumoasă şi liniştită, în fundul unei alei verzi la umbra pomilor sădiţi de strămoşi. I se păru chiar că vede apărând în viaţa-i pustie şi singuratică, zâmbetul melancolic şi ochii albaştri, visători şi blânzi ai unei fete bătrâne, copilă drăgălaşă şi plăpândă care va regenera neamul Lacy, decăzut în fiinţa lui.

Bătrânul baron ghici toate astea. El înţelegea ce speranţă imensă, ce miraj încântător trezeşte deodată, cuvântul căsătorie, în sufletul bărbatului pe jumătate blazat şi înainte de a continua discuţia începută, el îl lăsă pe Gontran să-şi adune ideile şi să chibzuiască în voie.

Timp de trei, zile marchizul se duse la vânătoare în tovărăşia unchiului său, iar serile frumoase dar reci ale toamnei, le petrecea tot cu el la colţul vetrei. Baronul nu mai aducea vorba de căsătorie. Dar în ziua a patra, bătrânul fu apucat iarăşi de un acces de gută.

— Frumosul meu nepot, îi zise el atunci, văd că devin iarăşi posomorât şi tu ai să te plictiseşti singur la vânătoare. Lasă-mă să-ţi dau un sfat.

— Te ascult, unchiule.

— Pentru că eşti aici, abate-te şi prin Vendea şi du-te şi vizitează neamurile noastre.

Prin preajma dumbravei, locuieşte un văr primar al meu, văr de-al doilea al tău. Du-te pe la el şi rămâi acolo o săptămână. Froidefond e mai tânăr ca mine şi nu suferă de gută.

— Dar de ce să te părăsesc?

— Pentru că am gută.

— Ce are a face, am să te îngrijesc.

— Guta e o boală fără leac. Ea pleacă după cum vine. Dar cât timp mă necăjeşte, îmi place să fiu singur. Peste cincisprezece zile te vei întoarce. Accesul va fi trecut şi eu voi avea iarăşi voioşia unui tânăr de douăzeci de ani.

Gontran socoti că e bine să asculte de vorba baronului şi

plecă în Vendea. Şiretul bătrân nu-i spusese tot gândul lui, căci cu trimiterea nepotului său la domnul de Froidefond, el urmărea nişte planuri secrete.

Domnul de Froidefond îl primi pe Gontran cu dragostea unui tată şi-l prezentă Jeannei. Gontran fu tulburat de frumuseţea tinerei sale verişoare şi trebui să-şi mărturisească cu toată sinceritatea, că nu întâlnise încă în viaţa lui o astfel de femeie, nici măcar Marguerite de Pons n-o egala.

Pe vremuri, cu douăzeci de ani în urmă, răposatul marchiz de Lacy, tatăl lui Gontran, se cam ciorovăise cu domnul de Froidefon la împărţirea unei moşteniri. De aici s-a tras o răceală, care a degenerat într-o supărare şi Gontran, care niciodată nu-l întâlnise pe domnul de Froidefon la castelul unchiului său, n-o mai văzuse niciodată pe verişoara sa.

Gontran sosise la Vibray cu gândul de a sta aici o săptămână şi a se întoarce apoi în Bretania. Dar el uită că vremea trece şi că unchiul său trebuia să fi scăpat de accesul de gută. Trecu o săptămână, apoi două, se făcu o lună şi... Jeanna era doar atât de frumoasă.

La rândul ei fata, care până atunci fusese în aşteptarea fiinţei misterioase care-i va subjuga inima, simţi o

tulburare desluşită pătrunzând în sufletul ei virginal.

Gontran avea treizeci şi doi de ani, era frumos ca la douăzeci şi cinci şi furtunile prin care trecuse în viaţă, nu lăsaseră asupra lui alte umbre fizice decât o tristeţe înduioşătoare în ochi.

Timp de o lună se vedeau la orice oră, ba alergau împreună prin pădure pe jos ori călare, ba se aşezau ca frate şi soră la umbra unui stejar secular şi vorbeau de una şi de alta ca doi copii care se iubesc şi încă nu şi-au dat seama de asta. Când Gontran o privea pe Jeanna ea se simţea cuprinsă de o voluptate neînţeleasă şi se îmbujora toată. Când ea îndrepta frumoşii ei ochi mari şi albaştri spre Gontran, acesta se înfiora de fericire.

Într-o dimineaţă, domnul de Lacy se trezi cu totul subjugat de graţia copilărească şi de pudoarea îngerească a Jeannei şi îşi zise: Dacă aş fi bărbatul Jeannei m-aş socoti omul cel mai fericit din lume! îngerul acesta mi-ar dărui o viaţă nouă.

Şi visul de fericire pe care-l întrezărise în castelul unchiului său, visul fermecător al unei căsnicii ideale, mâinile soţilor strângându-se drăgăstos deasupra unui leagăn alb, în care va dormi nădejdea neamului său, visul acesta el începu deodată să-l socotească aievea la Vibray.

Voia să meargă la baronul de Froidefond şi să-i spună: Vreţi să-mi acordaţi mâna Jeannei?

Dar visul divin fu deodată spulberat de o arătare infernală. Trecutul se înălţa înaintea lui. Umbrele palide apărură. În acelaşi timp se iviră feţele neîndurate ale complicilor săi, care deveniseră persecutorii lui, infamul Cavaler d'Asti şi Colonelul! El îi vedea asistând la cununie, aruncând o privire neruşinată şi batjocoritoare asupra acestui înger pe care el cuteza să-l viseze de soţie şi postându-se înaintea lui în clipa când va părăsi biserica spre a-i spune:

— „Nu uita, că tot ne mai aparţii nouă!" Şi atunci, în mijlocul fericirii sale, pe când zadarnic se va căzni să redevină omul din tinereţe, îi va sosi poate un ordin misterios şi implacabil şi unul din tovarăşii Spadei îi va pune în mână fierul ucigător, pe care cu dezgust îl aruncase departe de el şi-i va porunci:

— „Haide, marchize, trezeşte-te din visare. Trebuie să-ţi aminteşti că eşti al nostru, trebuie să-ţi iei spada şi să pleci; trebuie să părăseşti pe furiş, dimineaţa înainte de a miji de ziuă, camera în care doarme alba-ţi turturică, lângă leagănul fiului ei. Cu toate că cerul e sur şi trist trebuie să urci în trăsură lângă martorii tăi şi să te duci pe terenul de

duel, unde vei găsi un om onorabil poate un bătrân ca generalul, un viteaz de care nici gloanţele duşmane nu s-au atins şi care trebuie să fie răpus de loviturile tale, pentru că nevastă-sa iubeşte pe unul din ai noştri pentru care noi l-am condamnat”. Lui Gontran îi era oroare de el însuşi şi strigă: „Niciodată! Niciodată! Jeanna nu se poate mărita cu un asasin!”

Dar el n-avea energia să plece.

Zilele treceau şi el scrise cele câteva pagini din jurnalul său, pe care le-am citit în capitolul precedent. El o iubea pe Jeanna!

CAPITOLUL V

Viziuni de fericire şi viziuni de groază

Castelul Vibray, Octombrie

Se împlinesc şase săptămâni de când sunt la Vibray. În fiecare zi îmi spun că nu voi mai prelungi suferinţele mele şi că voi lua o hotărâre bruscă. Zilnic vreau să plec şi cu toate astea rămân. Îmi lipseşte curajul şi simt cum mi se

strânge inima la gândul că n-o voi mai vedea. Căci, dacă plec, dacă izbutesc să rup farmecul care mă reţine aici, va trebui să mă îndepărtez fără speranţa de a mă mai întoarce vreodată.

„N-o pot nenoroci pe Jeanna. Ea începe să mă iubească, poate că a şi început să plăsmuiască un vis frumos, biata copilă... Ah, dacă ar şti?

Nu, e hotărât lucru că nu pot rămâne aici! Fiecare ceas ce trece e o legătură mai mult între mine şi ea. Trebuie să plec!

Mâine voi părăsi Vibray spre a mă întoarce în Bretagnia, unde voi duce o viaţă departe de zgomot, departe de lume.

Doamne cum aş vrea să plătesc oamenilor acelora care mi-au furat cinstea şi fericirea, cum aş vrea să-i fac să sufere tortură pentru tortură! O, mişeii!”

*

* *

Doamne, Dumnezeule! mă tem să nu înnebunesc! Adineauri domnul de Froidefond m-a luat la o parte. Fiecare vorbă a lui mi-a pătruns în inimă ca tăişul unei lame de oţel înroşit în foc. Eram după masa de seară, care după tradiţia provinciei, începe la opt şi se termină la

nouă. La un semn al tatălui ei, Jeanna s-a retras şi a urcat în camera ei. Eu şi Baronul am rămas lângă foc, în vechea sală de mâncare, ai cărei pereţi sunt împodobiţi cu portretele ramurei mai tinere a familiei mele.

— Marchize, mi-a zis deodată domnul de Froidefond, câţi ani ai?

— Treizeci şi doi, vere.

— Ţi-ai mâncat toată averea?

— Aproape.

— Şi era cât pe ce să fii dezmoştenit de unchiul tău, baronul de Lacy?

— Aşa e.

— Ah, tinereţe! şopti el cu blândeţe, tinereţe nebunatică!

Şi cum îl priveam cu oarecare surprindere, el adăugă:

— Cu toate astea, eşti un băiat brav şi cinstit?

Îl priveam pe baron şi nu înţelegeam unde voia să ajungă.

— Marchize, reluă el, te-ai gândit vreodată să te însori?

— Vere... bâiguii eu, sculându-mă în picioare.

— Acesta e sfârşitul la care trebuie să ajungă orice om de treabă, e actul care şterge nebuniile din tinereţe, şi pregăteşte trecerea la vârsta matură a principiilor.

Cavalerul îţi va lăsa o rentă de şaizeci de mii de taleri; trebuie să cauţi o nevastă care să-ţi aducă tot atâta. Egalitatea averilor e o garanţie de fericire pentru viitor. Ce zici de asta?

Am plecat capul în jos, foarte tulburat.

— Dragul meu, urmă baronul cu glasul indulgent şi părintesc al bătrânilor, eu am şaptezeci de ani şi experienţa crudă a vieţii m-a învăţat să pot citi în inimile oamenilor.

M-am cutremurat şi o sudoare rece mi-a acoperit deodată fruntea.

— Întocmai ca romanii care anunţau începerea ostilităţilor, îţi aduc pacea sau războiul în cutele mantiei mele. Războiul înseamnă concedierea, un cal înşeuat pe care vei pleca mâine în zorii zilei. Pacea e căsătoria.

— Dar...

— Agerimea minţii nu mi-a lipsit nici de data asta, urmă vărul meu şi eu am căpătat certitudinea că Jeanna a început să te iubească.

Îngălbenii şi lăsai ochii în jos.

— Dacă vrei s-o faci fericită pe copila mea, fii fiul meu şi rămâi, dacă inima ta e prinsă în altă parte, pleacă imediat, poate că răul nu e încă fără leac.

Şi baronul s-a retras, voind să-mi lase timp să mă gândesc toată noaptea, să chibzuiesc! Vai! nu ştiu decât un singur lucru, că Jeanna mă iubeşte, că eu o ador.

*

* *

Toată noaptea m-am rugat. Am evocat copilăria mea pioasă şi liniştită petrecută în sânul familiei atât de numeroasă atunci, azi aproape stinsă. Mi-am adus aminte de maica mea sfântă şi de bunicul meu, care îmi spuneau:

— Îngenunchează, copilul meu, şi roagă-te lui Dumnezeu ca să te păzească să rămâi totdeauna cinstit şi fără de prihană.

Mi-am amintit rugăciunile ce m-au învăţat ei, scepticismul a dispărut, am crezut, m-am închinat. Cu atâta umilinţă l-am implorat pe Domnul să-mi ierte crimele, că Domnul mă va izbăvi şi nu-mi va interzice de a-mi uni viaţa cu aceea a îngerului care se numeşte Jeanna.

Nu voi pleca!

*

* *

M-am dus la vărul meu şi i-am spus:

— O iubesc pe domnişoara Jeanna de Froidefond, verişoara mea, şi am venit să-ţi cer mâna ei.

Rostind aceste cuvinte, vocea îmi tremura, şi-mi părea că spectrul generalului de Ruvigny se înălţa înaintea mea.

Baronul a scos un ţipăt de bucurie.

— Fiul meu! acestea au fost singurele cuvinte ce a pronunţat, aşa de mare îi era emoţia.

Mă voi însura cu Jeanna... Jeanna, îngerul cu fruntea curată, soţia ucigaşului Gontran! Infamie! şi cu toate astea o iubesc, o iubesc cum nicio femeie n-a fost iubită vreodată.

Fără îndoială că Dumnezeu m-a iertat”.

*

* *

Peste o săptămână plecăm la Paris. Cununia noastră va avea loc în primele zile ale lui noiembrie şi acum suntem în 10 octombrie.

Azi cerul e închis, soarele a dispărut, toamna a făcut loc iernii şi în pădurile mari care înconjură Vibray-ul, vâjâie şi urlă vântul aspru ce vine dinspre mare.

Priveliştea naturii a avut dintotdeauna o înrâurire puternică asupra moralului şi fizicului meu. Nu-mi place iarna şi socotesc anotimpul acesta ca epocă fatală prin excelenţă. Toate nenorocirile din viaţa mea mi s-au întâmplat iarna, în zilele reci şi mohorâte. Pe o dimineaţă

ceţoasă am omorât pe general, pe timp de iarnă am întâlnit-o pe Leona şi tot iarnă era când m-a părăsit. În ziua când a murit Octave de Verne, cerul s-a înnorat înainte de orele dimineţii.

Dimpotrivă vara, pe zilele cu soare, am fost fericit. Primul meu epolet l-am căpătat în luna august, regele Carol al X-lea m-a decorat cu propria-i mână în luna mai.

Iarna se apropie şi în pragul iernii, noiembrie, luna neagră, mă voi căsători.

Mi se pare, o catastrofă înfiorătoare acum când visul de fericire e aproape să se înfăptuiască. Mi-e groază de Colonel şi complicii lui, complicii lui şi ai mei! O, chiar de-ar fi să-i ucid până la unul, numai să-i amuţesc... Jeanna trebuie să fie fericită.

*

* *

5 Octombrie

Au trecut lunile, au trecut zilele. Voi părăsi locuinţa de becher pe care o ocup în strada Helder şi nu mă voi întoarce decât ca soţul Jeannei. Ne vom cununa azi la orele unsprezece, la primăria circumscripţiei I-a şi la ora douăsprezece la biserica Saint-Thomas-d Aquin.

De o lună de când sunt la Paris n-am văzut pe niciunul

din membrii teribilei asociaţii. Colonelul s-a mutat. Nu se ştie unde se află iar ceilalţi nu sunt la Paris. D’Asti locuieşte la Portes şi merge la vânătoare împreună cu Emmanuel, care s-a stabilit la Montgory, împreună cu soţia sa. Mort-Dieu e în Italia, Hector Lemblin e în Africa. Ei, Dumnezeu m-a iertat, vreau să fiu fericit.

Diseară, domnul de Froidefond va da un bal. Mâine seară eu şi Jeanna vom pleca în Spania unde vom sta peste iarnă.

Inima îmi zvâcneşte. Jeanna, Jeanna, te iubesc!

CAPITOLUL VI

În pragul mântuirii

În clipa când Gontran termina de scris aceste rânduri se auzi soneria. Marchizul tresări şi o Nelinişte inexplicabilă îl cuprinse. El aruncă iute jurnalul în fundul unui sertar, pe care-l închise în grabă.

Era ora nouă dimineaţa. Pe scara casei în care locuia Gontran, se perindaseră de acum numeroase persoane

urcând ori coborând, câţiva furnizori veniseră până acum de câteva ori în dimineaţa aceea să sune la uşa marchizului.

De obicei rămânea foarte liniştit în cabinetul său, cu picioarele pe gratiile dinaintea sobei şi visa la fericirea sa. Dar, de data asta, zgomotul soneriei răsunase ca vestitor de nenorocire. Un sunet scurt, poruncitor ca al unui creditor. Gontran nu avea datorii, se căsătorea în acea zi şi lua ca zestre o rentă de şaizeci de mii de taleri.

Palid, cu inima palpitând, marchizului i se păru cât un secol minutul care se scurse între sunetul clopotului şi sosirea servitorului.

Acesta dădu stăpânului său o carte de vizită.

— Domnal Cavaler, zise el, îl roagă pe domnul marchiz să binevoiască a-l primi, cu toate că e încă aşa de dimineaţă. Gontran îşi aruncă ochii pe cartea de vizită şi îngălbeni. El citi numele execrat şi fatal: Cavalerul d’Asti”.

Poate i-ar fi închis uşa, atât de tulburat era, dar Cavalerul se afla în spatele servitorului şi intrase în casă, înainte ca Gontran să fi putut răspunde.

— Bună ziua, scumpe marchize, zise el, întinzându-i mâna.

Gontran se sculase cu repeziciunea unui om care vede

apărând în faţa lui capul hâd al unei reptile.

— Bună ziua, marchize, repetă Cavalerul pe un ton foarte prietenos.

Servitorul ieşi şi Gontran rămase singur în prezenţa domnului d’Asti.

Gontran era cam împietrit. El, îndrăzneţul şi curajosul începuse să tremure.

— Domnule... bâigui el în sfârşit.

— Ce ai, dragă prietene? îl întrebă Cavalerul. Se vede, că vizita mea te deranjează grozav, de ce mă primeşti în chipul acesta?

— Pe mine! Nu... iartă-mă... Cavalere... bolborosea Gontran care-şi pierduse capul.

— Scumpul meu, începu d’Asti aşezându-se şi strângând mâna lui Gontran pe care acesta nu cuteza să şi-o retragă, sunt de ieri la Paris şi am aflat de căsătoria dumneavoastră.

Gontran se cutremură.

— Bine faci, căsătoria e pentru noi, foşti crai, limanul de scăpare. Am venit să-ţi prezint felicitările mele prieteneşti şi cum am vrut să fiu primul dintre toţi...

La auzul acestor cuvinte, groaza lui de Lacy se mări şi mai mult.

— Să nu te mai miri că am venit aşa de dimineaţă.

— Cavalere, îţi mulţumesc, şopti Gontran alb ca o stafie.

— Lasă, că ghicesc eu de ce eşti aşa de tulburat! zise d’Asti.

— Eu? întrebă Gontran.

— Credeai că am venit să-ţi interzic căsătoria în numele prietenilor noştri.

Gontran tot mai tremura încă.

— Linişteşte-te, prietene, urmă Cavalerul, Asociaţia Cavalerilor Spadei nu interzice căsătoria, dimpotrivă, chiar eu sunt o dovadă vie.

— Aşadar, zise Gontran care-şi mai stăpânise puţin emoţia, nu vii ca să...?

— N-am venit decât pentru a-ţi strânge mâna.

— Fără vreun ordin de la Colonel?

— Fără niciun ordin.

Domnul de Lacy răsuflă.

— De altfel, prietene trebuie să ştii că de o lună de zile Colonelul călătoreşte prin Italia.

— Aşa! zise Gontran căruia începuse să-i revină speranţa.

— Fiul lui era suferind, nu-şi mai revenea de când căpătase cele două răni. Tatăl a fost sfătuit să facă o

călătorie la Nisa şi la Florenţa. Ei au plecat în octombrie şi nu se vor întoarce decât la sfârşitul iernii.

Inima lui Gontran începuse să bată iarăşi regulat.

— El a plecat, urmă Cavalerul, lăsându-mi deplină împuternicire şi comandamentul suprem al tovarăşilor Spadei.

Gontran se înfioră din nou.

— Dar misiunea e uşoară, nu avem nimic de făcut.

— A! făcu marchizul recăpătându-şi sângele rece. Da, da, toţi suntem fericiţi şi căpătuiţi.

Cavalerul luă o ţigară de pe sobă şi urmă:

— Judecă şi dumneata: Lemblin s-a însurat cu văduva generalului de Ruvingny.

La auzul acestui nume Gontran păli.

— Emmanuel a luat pe Madame de Mort-Dieu. Mort-Dieu şi-a căpătat milionul. Eu sunt fericitul soţ al Margaretei. Socrul şi unchiul meu, onorabilul baron mi-a făcut plăcerea de a muri anul acesta şi nimic nu mi-ar tulbura fericirea, de n-ar fi gândul că ai iubit serios şi că, poate o mai iubeşti pe nevasta mea. Căsătoria dumitale însă mă linişteşte şi fericirea mea e desăvârşită.

Gontran se uită la Cavaler şi „i se păru într-adevăr că citeşte în ochii lui o mulţumire deplină, care sfârşi prin a-l

linişti.

— Or, reluă domnul d’Asti, care era scopul asociaţiei? Să îndreptăm spre binele nostru soarta nedreaptă şi oarbă făcându-ne bogaţi şi fericiţi din ruinaţi şi necăjiţi cum eram.

— Aşadar, întrebă marchizul, venindu-i o speranţă nebună, Asociaţia e desfăcută?

— Nicidecum, ea va exista întotdeauna, dar acum se odihneşte.

— Şi... Colonelul?

— Zău, nu ştiu ce are de gând să ne mai ceară răspunse d’Asti, dar până în prezent... Ei, de va fi nevoie, îl vom servi, dar deocamdată el nu cere nimic.

La aceste din urmă cuvinte Gontran simţi o presimţire vagă şi îndepărtată, a unei nenorociri care-l pândea. Dar Colonelul nu era în Franţa şi apoi, el era aşa de ocupat cu fiul său că poate nici nu-şi mai amintea de această societate misterioasă pe care o fondase. Când nenorocirea e departe, sperăm totdeauna că ea se va opri în drum.

Gontran se lăsă în prada unei siguranţe înşelătoare şi nu mai văzu în Cavaler decât pe unul din acei prieteni nesuferiţi cărora, suntem nevoiţi să le zâmbim, dar pe care, pe cât ne e cu putinţă îi evităm.

— Cu toate astea, urmă domnul d’Asti, mai e unul din prietenii noştri care n-a tras încă partea lui de beneficii din Asociaţie, dar e pe cale...

Ultimele cuvinte ale Cavalerului erau pentru Gontran, ceea ce pentru un prizonier căruia i se redă libertatea ar fi ultima frază a ordinului care porunceşte totuşi, ca el să fie reţinut în închisoare pentru o crimă posterioară celei pe care a expirat-o şi pe care justiţia încă n-a cercetat-o.

— Renneville! şopti el începând din nou să tremure.

— Da, bietul Renneville a fost mai puţin fericit ca noi. El n-avea niciun unchi de moştenit şi nu era iubit de nicio moştenitoare. El nu visa decât o şansă nebună la joc în tripourile de pe malurile Rinului, o idee absurdă care duce la balamuc.

— Ei şi? întrebă Gontran.

— Dar iată că a dat şi el de o urmă. Un frate al tatălui său, un oarecare Cavaler de Renneville, dispărut de când cu catastrofa din Saint-Domingo şi cu revolta negrilor de care nu s-a mai auzit nimic de atunci, a trimis veşti. Unchiul acesta a exersat toate meseriile, ultima fiind aceea de a deveni milionar. E un adevărat unchi din America, stabilit la Batavia. Dar din nenorocire el a făcut ceea ce de obicei nu fac unchii de acest soi: el are un fiu.

Domnul de Lacy se cutremură.

— Fiul acesta, urmă Cavalerul, e ofiţer de marină în Olanda. Dacă el ar muri, Renneville ar moşteni.

Gontran crezu că d'Asti venise să-i poruncească să meargă să ucidă pe fiul acesta şi el devenise iarăşi palid şi începu să tremure.

— Păcat numai că Renneville nu ştie unde se află numitul ofiţer, urmă Cavalerul şi apoi, chiar de ar şti tot ar fi greu de a ajunge până la el. Marinarul e ca rândunica, el nu stă locului decât pentru o iarnă.

La auzul acestor ultime cuvinte, tulburarea care-l cuprinse iarăşi pe domnul de Lacy dispăru.

— Aşadar, întrebă el cu o urmă de nelinişte, pentru moment...?

— Deocamdată Renneville ia informaţii.

— Şi pe urmă...

— Apoi, te asigur că dacă Colonelul se va înapoia şi voi putea depune în mâinile lui, comandamentul, voi porni bucuros în căutarea marinarului olandez. N-am călătorit niciodată şi acesta ar fi un prilej bun, mai ales că Margareta pe care totuşi o ador, a început să devină cam plictisitoare. Ea s-a lăsat de pictură, pentru a cultiva muzele. Face versuri proaste, lucru ruşinos pentru o

femeie.

Cavalerul se sculă şi strânse mâna lui Gontran.

— La revedere, scumpul meu, zise el, e ora nouă şi jumătate. La zece eşti aşteptat la primăria circumscripţiei a X-a şi ai tocmai vreme să te îmbraci şi să te duci să-ţi iei logodnica de acasă. La revedere şi fii fericit!

Cavalerul însoţi ultimele cuvinte cu unul din acele zâmbete ciudate care semănaseră groaza în inima lui Gontran, în timpul cât stătuse la Portes. Apoi plecă.

Rămas singur, Gontran începu să gândească la tot ce-i spusese domnul d'Asti. Venirea acestui om, după ce mai întâi îl înfricoşase, sfârşise prin a-i părea foarte naturală şi tot ce-i spusese el, îl liniştea pe marchiz pentru viitor. Dacă de fapt Asociaţia nu era desfăcută, ea îndeplinise cel puţin două treimi din misiunea ei şi presupunând că ar mai avea de săvârşit vreuna din sarcinile ei blestemate, se va adresa ea oare tocmai lui Gontran, care făcuse de acum atâta pentru ea? Asta nu prea era probabil. Ultimul zâmbet al Cavalerului însă străpunsese inima lui Gontran cu ascuţişul unui stilet şi o bănuială înfiorătoare puse stăpânire pe el, pe când se îmbrăca.

— Mi-e oroare de omul acesta ca de o viperă, şoptea el, privirea lui e înveninată.

Şi pe când îşi vorbea astfel, Gontran îşi aminti că Margareta şi el se iubiseră fierbinte şi că ticălosul putea prea bine să-şi pregătească o răzbunare teribilă.

Era el omul care să ierte că a avut numai corpul nevestei sale, nu şi prima ei dragoste?

Acest ultim gând îl tulbură mult pe domnul de Lacy şi-l urmări tot drumul din strada Helder până în strada Verneiul unde locuia baronul de Froidefond. Dar nelinişstea dispăru pe pragul odăii Jeannei. Ea era radioasă şi curată ca un înger, căruia Dumnezeu i-ar permite să coboare pe pământ pentru a lua de acolo un suflet pe care-l iubeşte.

La vederea lui Gontran, faţa i se îmbujoră şi ochii îi străluciră de fericire castă.

Toaleta miresei era terminată, la privirea rugătoare a lui Gontran, ea îndepărtă camerista. În clipa când urmau să fie uniţi pentru vecie, cei doi logodnici simţeau nevoia de a fi câteva minute singuri ca să mai schimbe câteva cuvinte solemne de dragoste.

Domnul de Froidefond, care asistase la terminarea toaletei fiicei sale, ghici dorinţa intimă a tinerilor şi le zise zâmbind:

— Vă las copii, să vă faceţi micile voastre confidenţe. Mai aveţi zece minute. Cu bine!

Şi fericitul tată îi părăsi surâzând şăgalnic ca bătrânii care îşi amintesc de tinereţea lor şi n-au uitat încă plăcerile dragostei. Atunci Gontran o luă pe logodnica lui de mână, o duse la canapea şi se aşeză lângă ea...

— Jeanne, iubita mea, îi zise el, peste un ceas vei fi soţia mea.

El simţi cum mâna fecioarei tremura în mâna lui.

— Peste un ceas, urmă el, vom fi uniţi pe vecie. Jeanne, mă iubeşti?

— Ah! răspunse ea, te mai îndoieşti de asta?

— Vezi, draga mea, urmă el, acela care se însoară cu un înger ca tine, mai e cuprins încă în ultimul moment de o spaimă neînţeleasă.

Ea îl privi cu nedumerire.

— Încă de dimineaţă mă tot întreb, dacă într-adevăr sunt demn de tine.

— O, da, zise ea, o simt.

El se cutremură la amintirea trecutului său.

— Jeanne, urmă el, am avut o tinereţe furtunoasă.

— Eşti bun şi nobil, Gontran.

— Ah, iubito, şopti el, Dumnezeu mi-e martor că te iubesc atât de fierbinte, cum numai îngerii îl pot iubi pe Dumnezeu şi că pe viitor toată viaţa mea o voi consacra,

în întregime fericirii tale.

Ea îi mulţumi cu o privire şi cu un zâmbet care îi umplură inima de speranţă.

— Dar tot îţi mai repet Jeanna, că am avut o tinereţe frământată, am fost vinovat şi dacă mi-ar reveni amintirea trecutului meu...

— Trecutul tău? zise ea, ai avut un trecut cu care nimănui nu i-ar fi ruşine, ai fost iute din fire, poate ai căutat gâlceavă, poate ai avut nenorocul să-ţi pui în joc viaţa împotriva unei alte vieţi.

Gontran se înfioră de groază.

— Dar, urmă ea, dacă celălalt sau ceilalţi au sucombat, crezi oare că Dumnezeu n-a fost drept?

Cuvintele acestea căzură ca un blestem pe inima îndurerată a vinovatului.

— Dumnezeu îmi trimite iertarea prin glasul unuia din îngerii săi, se gândi el.

El sărută cu sfială fruntea curată a logodnicei sale şi zise:

— Vino dar, adorata mea Jeanna, vino că altarul e împodobit şi simt că providenţa mi-a dat o viaţă nouă, când mi-a acordat dragostea ta.

Gontran se ridică liniştit şi cu fruntea sus, ca vinovatul

izbăvit şi purificat de păcatele sale printr-o adâncă pocăinţă. Ucigaşul dispăru în sfârşit pentru a face loc lui Gontran de Lacy de altă dată, care putea să privească drept la vechile sale arme, ferite de orice pângărire şi pe când din adâncul sufletului său mai adresa lui Dumnezeu o ultimă rugă, cerându-i încă o dată iertare de acum acordată de cer, el cuprinse în braţe îngerul împăcării, a cărui voce curată şi senină astâmpăra ultimele lui remuşcări şi o strânse pe Jeanna îndelung la pieptul său. Atunci fără îndoială că geniul ţinuturilor armoricene, însărcinat de Dumnezeul vechilor bretoni să vegheze peste neamurile bătrâne şi să le păstreze curate şi nepătate şi care câtva timp se îndepărtase cu fruntea roşie de ruşine, geniul acesta s-a întors şi a întins din nou aripile sale ocrotitoare peste aceşti doi copii care aveau să continue viaţa nobilă a numelui de Lacy.

CAPITOLUL VII

Umbra lui Banco

După zece minute, Jeanna şi logodnicul ei se urcau în trăsură, în curtea vechiului palat de Froideford, pentru a porni la casa baronului de Lacy. Unchiul lui Gontran se hotărâse să părăsească scumpa lui Bretagnia pentru a asista la nunta moştenitorului său. Bătrânul parcă întinerise cu zece ani şi pe când dădea miresei braţul ca să-i ajute să urce în trăsură, un zâmbet naiv îi flutura pe buze.

— În sfârşit! şopti el, acum nădăjduiesc că Dumnezeu mă va mai lăsa să trăiesc încă doi ani şi nu mă va chema la el decât după ce-mi va îngădui să legăn un vlăstar al neamului Lacy.

Întreaga aristocraţie pariziană fusese invitată, nenumărate echipaje escortau pe însurăţei. Gontran, radios după ce devenise soţul Jeannei înaintea legii, intra în biserica Sainte Thomas-d Aquin, unde unirea lor avea să fie consacrată şi de biserică. Când trecuse pragul primăriei, el mai fusese cuprins de o ultimă teamă: să nu întâlnească în drumul său figura batjocoritoare a Cavalerului. Dar, domnul d’Asti, supunându-se fără îndoială legii impuse tovarăşilor Spadei, care le cerea ca în ochii lumii ei să pară că nici nu se cunosc, nu voise să asiste la cununia civilă a lui Gontran.

La ieşirea din biserică, însă, în momentul când, la braţ cu soţia sa, trecea prin mulţimea elegantă şi reculeasă care se rugase pentru fericirea lui viitoare, marchizul zări într-un colţ, după un stâlp, aproape de uşă, doi oameni îmbrăcaţi în negru, care în timpul ceremoniei stătuseră la o parte. Erau vicontele Renneville şi Cavalerul d’Asti. Gontran se cutremură şi groaza puse iarăşi stăpânire pe el, căci pe buzele Cavalerului apăruse iarăşi zâmbetul drăcesc.

— Dumnezeule! şopti el, nu m-ai iertat oare?

*

* *

În seara aceleeiaşi zile, pe la ora unsprezece, trecătorii întârziaţi prin strada Verneuil, ar fi putut vedea palatul Froidefond iluminat la toate etajele. Un şir lung de echipaje staţionau în apropierea porţii, umpleau curtea, iar pe peron forfoteau numeroşi lachei, cu livrele variate, toţi foarte galonaţi şi acoperiţi cu fireturi de aur ca nişte ofiţeri italieni.

Toamna care se prelungea anul acesta şi frumuseţea nopţii, permiseseră iluminarea grădinii şi când majoritatea musafirilor dansau la primul etaj, câteva cucoane acoperite cu şaluri albe de caşmir se plimbau pe aleile

grădinii la braţul cavalerilor galonaţi, care preferau misterele conversaţiei.

Baronul de Froidefond nu voise să urmeze obiceiul monden, adus din Anglia, care cerea ca persoanele din lumea mare să se cunune la miezul nopţii în biserica Saint-Thomas-d'Aquin, iar după cununie să se urce într-o caleaşcă şi să plece spre a-şi petrece luna de miere în vreun castel vechi al familiei.

Tot Parisul elegant şi blazonat, fusese poftit la nunta domnişoarei de Froidefond, iar invitaţii rămâneau la etaj în faţa mândrei fecioare care se căsătorea cu unul din bărbaţii cei mai la modă.

Nesocotind sinistra apariţie din biserică, uitând zâmbetul batjocoritor şi ameninţător pe care-l zărise pe buzele Cavalerului, domnul de Lacy era radios când părăsi biserica. El purta privirea-i triumfătoare peste mulţimea care admira şi poate invidia chiar fericirea lui, apoi privirea lui se oprea pe tânăra-i soţie emoţionată şi îmbujorată, care se aşezase lângă bătrânul ei tată, a cărui mână o strângea cu mânuţele ei albe şi părea că-i spune cu ochii şi cu gestul:

— Tată iubit, să trăieşti mult, foarte multă vreme, ca nimic să nu lipsească fericirii copiilor tăi.

Deodată domnul de Lacy se înfioră şi îngălbeni, el se îndreptă spre soţia lui ca s-o invite la un vals, dar se opri brusc în drum. Din fericire Jeanna de Froidefond vorbea atunci cu tatăl ei, cavalerii se apropiau de partenerele lor, doamnele bătrâne vorbeau, bătrânii jucau solinat şi nimeni nu observă emoţia şi paloarea domnului de Lacy.

Pe pragul salonului apăruse, fără zgomot, fără a atrage atenţia-cuiva, un om îmbrăcat tot în negru, cu faţa galbenă, cu buzele subţiri, pe care flutura un zâmbet batjocoritor. De altfel portul lui era de o eleganţă ireproşabilă şi cu toate că avea jiletcă neagră şi cravată neagră, s-ar fi putut crede că era în haine de bal, dar că mai purta un doliu, care însă nu-l oprise de a participa la petrecere.

La vederea acelei persoane, care apărea în mijlocul unei serbări ca umbra teribilă a lui Banco, marchizul uită de tânăra-i soţie, de vals, de lumea care-l înconjura. El se apropie iute de necunoscut, care-l salută politicos şi-i zise încet:

— Scumpul meu marchiz, ai vreo cameră lăturalnică unde să putem schimba două vorbe? Am să-ţi comunic ceva urgent.

— Vino! răspunse scurt domnul de Lacy.

El îl duse pe Cavaler, căci era musafir, printr-o sală de joc, apoi printr-o seră de iarnă, până ajunse într-o cameră orientală, un fel de fumoar luminat cu o lampă chinezească, unde, cu tot semiîntunericul şi cu toată tăcerea misterioasă, nu venise încă niciun cavaler să vorbească în şoaptă cu dansatoarea-i obosită.

— Marchize, zise atunci domnul d'Asti pe un ton poruncitor, nu mai vin la dumneata ca prietenul d'Asti, ci ca şeful suplinitor al tovarăşilor Spadei, locţiitorul Colonelului Leon. E ora douăsprezece şi un sfert. Ştii că de aici până la Havre sunt cincizeci de leghe?

Marchizul se cutremură.

— Ei şi? întrebă el.

— Caii de poştă care merg necontenit în galop, fac drumul acesta în douăsprezece ore. Cu toate acestea, dumneata trebuie să-l faci în zece ore.

— Eu? întrebă marchizul, dându-se un pas înapoi.

— O trăsură înhămată cu poştalionul pe capră te aşteaptă la poarta casei dumitale. Pune o manta peste haina de bal, ia-ţi pistoalele şi pleacă.

— Să plec! Se vede că glumeşti! Sunt însurat de abia de la prânz şi abia azi de dimineaţă mi-ai spus...

— Trăsura dumitale nu se va opri decât la Havre, urmă

liniştit Cavalerul. Ea va poposi pe cheiul marelui bazin, vei coborî din trăsură şi te vei duce pe vaporul Feu-Grégeois, care pleacă mâine şi pe care ţi s-a oprit o cabină.

— Dumnezeule, dar unde mă trimiteţi? bâigui marchizul.

— La Amsterdam, dragul meu, răspunse scurt Cavalerul. Acolo te vei întâlni cu vărul lui Renneville, ofiţerul olandez de marină. El stă la „Licorna de Aur”, un han din port. Ai să-l provoci... Restul e foarte simplu pentru dumneata. Dracul ăsta de Renneville a operat cu iuţeală mare. El a adunat toate informaţiile acestea în numai două săptămâni.

Marinarul olandez pleacă la 11 ale lunii în Indii şi azi suntem în ziua de 5. Aşa că dispui de şase zile ca să-l scapi pe amicul nostru Renneville de un văr supărător. E o călătorie de cincisprezece zile, dusul şi întorsul la un loc. La întoarcere vei regăsi pe nevasta dumitale, pe socrul dumitale şi vei fi fericit...

Şi pe când vorbea astfel, Cavalerul rânjea răutăcios. Gontran rămase o clipă încremenit, întrebându-se dacă nu cumva e în prada unui vis urât. O clipă el se uită buimăcit la domnul d’Asti. Dar acesta adăugă:

— Haide, marchize, n-ai nicio clipă de pierdut.

Aceste ultime cuvinte îl treziră pe Gontran din zăpăceala

lui, el făcu un pas înapoi şi apoi ridică privirea-i mândră asupra Cavalerului, privire în care se oglindea în sfârşit întreaga-i indignare:

— Şi dacă n-aş pleca? întrebă el.

Cavalerul înălţă din umeri, apoi arătă cu degetul ceasul de pe sobă.

— Ştii bine, răspunse el, că e zor şi nu avem timp pentru astfel de glume. Scrie cu creionul un bilet către soţia dumitale şi s-o ştergem.

Paloarea domnului de Lacy făcuse loc unei roşeli aprinse, care arăta că buimăcelii îi urmase o furie teribilă.

— Nu glumesc, zise el, nu vreau să plec, nu voi pleca. Nu mai vreau să ştiu de Asociaţia voastră, de această francmasonerie de bandiţi, de această complicitate misterioasă şi îngrozitoare. Redă-mi libertatea. Vă jur pe cuvântul meu de gentilom, că vă voi păstra secretul!

— Scumpul meu, răspunse Cavalerul izbucnind într-un hohot de râs, ştii bine că nimeni nu se poate retrage dintr-o asociaţie ca a noastră şi că numai moartea ne poate despărţi. Drept să-ţi spun mă surprinde atitudinea dumitale. Ai uitat oare jurământul nostru reciproc şi nu mai ştii că fiecare din noi e al tuturor, că el devine o unealtă a cărei menire unică e de a servi interesul

general?

Ah! marchize, eşti ingrat, căci fără noi n-ai fi fost niciodată în situaţia de a te însura cu domnişoara de Froidefond. Dar îţi iert această clipă de rătăcire, înţeleg că te doare să te desparţi de tânăra-ţi soţie şi atunci îţi vei da seama cât de vinovată era împotrivirea dumitale. Haide, nu mai şovăi, timpul trece... pleacă!

Tonul batjocoritor cu care începuse să vorbească Cavalerul, făcuse pe nesimţite loc unui ton, mai blând, dar sub care se ascundea o voinţă de fier.

— Domnule, zise deodată marchizul, când am intrat în Asociaţie, nu prevedeam căsătoria mea. Timp de doi ani mi-am îndeplinit cu credinţă datoria, serviciile ce am făcut cauzei generale, au plătit din plin beneficiile pe care le-am tras. Deci, mă despart de voi. Nu trebuie să aveţi nicio grijă. Ştiţi că a vă trăda pe voi înseamnă să mă trădez pe mine însumi. Spui, că aveţi nevoie de spada mea, de inteligenţa mea, de îndrăzneala mea? Dar dumneata singur Cavalere, nu eşti tot aşa de inteligent, de îndrăzneţ, de brav ca mine?

— Pardon, scumpul meu, îl întrerupse Cavalerul, ştii bine că eu nu contez acum, pentru că în chip provizoriu îl înlocuiesc pe Colonel. Nu pot fi în acelaşi timp capul care

conduce şi braţul care execută.

— Ei bine! strigă marchizul furios, fie ce-o fi, eu refuz de a pleca!

Cavalerul înălţă din umeri.

— Eşti nebun! zise el.

— Nebun! răspunse Gontran cu mândrie. Nu, nu sunt nebun, sunt sătul! Eram nebun când eu, om cinstit şi bravm-am asociat cu voi, oameni terfeliţi şi nelegiuiţi. Eram nebun când, în schimbul Leonei pe care mi-aţi dat-o, am ucis, pentru a vă servi pe toţi, pe generalul de Ruvigny şi pe Octav de Verne. Eram nebun când ţi-am cedat-o pe Margareta. Astăzi nu mai sunt nebun.

Şi Gontran stătea drept, liniştit şi mândru şi-l domina pe

Cavaler cu privirea-i hotărâtă.

— Cum! zise Cavalerul râzând batjocoritor, vorbeşti de Margareta? Zău, dragul meu, ca să fiu sincer, trebuie să-ţi mărturisesc că ordinul ce ţi-am adus e o mică răzbunare. Prea mult ai iubit-o pe Margareta... şi ea te-a iubit prea mult.

Ochii Cavalerului exprimau o ură adâncă.

— Căci, urmă el, eu am ce-i drept, persoana şi zestrea Margaretei, dar eu nu am inima ei. Ea mă urăşte şi mă dispreţuieşte. Ai înţeles, scumpul meu prieten? în noaptea

asta, în numele jurământului dumitale şi al legământului dintre noi din trecut şi din viitor, Asociaţia îţi porunceşte să pleci.

— Nu voi pleca! Ieşi!

Cavalerul încrucişă liniştit braţele pe piept şi se uită la Gontran. Zâmbetul lui devenise hidos şi domnul de Lacy pricepu că de la omul acesta nu trebuia să aştepte nici milă, nici dreptate.

— Ei bine, zise Gontran, dacă vii să-mi vorbeşti în numele Asociaţiei de ura dumitale personală, să încheiem discuţia. Mâine voi fi la dispoziţia dumitale şi Dumnezeu îmi va ajuta să scap lumea de un asemenea mizerabil. Dar în noaptea asta...

Un răget înăbuşit ieşi din pieptul domnului de Lacy, care urmă:

— Se vede că nu-ţi aminteşti, şopti el, că am vărsat sângele a doi oameni?

— Pentru interesul general, marchize.

— Ei bine, zise domnul de Lacy scos din fire, să mergem dacă vrei! Unul din voi mă va ucide, ori veţi muri toţi, până la cel din urmă, de mâna mea.

Şi el aruncă mănuşa sa în faţa domnului d’Asti. Acesta se făcu galben de mânie, dar se stăpâni:

— Să mergem! zise el, dar nu e prea probabil că nu-ţi vei lăsa pielea în jocul ăsta!

— Se prea poate! Haide!

Ca să iasă din palat, domnul de Lacy putea trece prin curtea principală ori prin grădina a cărei portiţă dădea într-o stradă pustie. Pe portiţa aceasta intrase Cavalerul şi domnul de Lacy văzu acolo poştalionul care trebuia să-l ducă la Havre. Pentru ca dispariţia lui să nu dea loc la fel de fel de bănuieli, marchizul alesese acest drum. Cavalerul porunci vizitiului să dea bici cailor şi să se întoarcă de unde venise, apoi rămase singur cu domnul de Lacy, care închise portiţa grădinii în urma sa.

În clipa aceasta muzica de la bal, începea un vals nou.

— Domnule, zise marchizul atingând umărul complicelui său, sunt cu toţii şapte. Aşa că trebuie să ucid şase oameni ca să-mi recapăt libertatea.

— Întocmai, răspunse Cavalerul închinându-se.

— Aşadar, după ce te voi omorî, nu vor mai rămâne decât cinci.

— Se înţelege.

— Ei bine, zise marchizul cu sânge rece, voi începe cu dumneata.

— Cred, că mai întâi trebuie să ne procurăm arme.

— Uiţi, că fiecare din noi are totdeauna la el un pumnal al cărui mâner înfăţişează o mână de schelet.

— Aşa e, dar nimeni nu se duelează cu pumnalul.

— Ei bine, noi vom introduce moda acestei arme. Să ne măsurăm puterea, Cavalere!

Şi domnul de Lacy lăsă să sclipească la lumina lunii lama lucioasă a stiletului.

CAPITOLUL VIII

Văduvă în noaptea nunţii

Cavalerul fu cam surprins de această agresiune bruscă şi el ezită câteva clipe, apoi ochii îi scăpărară că ai unei fiare şi scoase şi el pumnalul.

— Numai o vorbă, zise el.

— Spune, dar iute.

— Dacă mă omori aici, la ora asta, în această stradă pustie, vei fi oare atât de cinstit să te duci, să-i cauţi pe ceilalţi cinci şi să-i provoci la duel?

— Da, ţi-o jur. Dar...

— Aşa! zise Cavalerul batjocoritor, mai există desigur o restricţie.

— Una singură. Cu arma de care ne vom servi, se prea poate ca învingătorul să fie şi el tot aşa de grav rănit ca şi cel învins. Dacă voi simţi că sunt rănit de moarte, mă voi mulţumi să mă duc să mor acasă la mine.

— Nu văd în asta niciun inconvenient.

— Ia poziţia, domnule.

Şi domnul de Lacy se aruncă asupra adversarului său. Duelul acesta era groaznic de văzut. Teoriile scrimei dispăruseră pentru a face loc unei brutalităţi sălbatice, unei furii de bestii. Erau ca doi canibali care caută să se sfâşie, pentru a-şi satisface instinctele josnice.

Lupta fu scurtă. Timp de zece minute marchizul şi Cavalerul se aruncară unul asupra celuilalt şi se loveau cu furie. Deodată d’Asti scoase un ţipăt, un strigăt de durere şi de turbare, pumnalul îi scăpă din mână, braţele-i zgârcite i se întinseră. El rămase o clipă în picioare, nemişcat, cu privirea rătăcită, apoi încercă să facă un pas înapoi şi căzu.

— Unul! rosti cu nepăsare domnul de Lacy.

Dar când marchizul voi şi el să facă un pas înainte, se clătină, ochii i se tulburară şi el fu nevoit să se sprijine de

un zid.

— Sunt un om mort, şopti el, am căpătat trei lovituri de pumnal în piept şi nu mai am de trăit nici măcar un ceas. O, Jeanna, Jeanna, iubita mea, tu, singura şi unica mea dragoste, soarta ţi-a fost să nu te măriţi decât cu un cadavru. Iată-te văduvă, înainte de a fi soţie.

Şi o lacrimă amară, arzătoare, o lacrimă de om blestemat, lunecă încet pe faţa palidă a marchizului. Deodată această lacrimă fu urmată de o fulgerare de mânie. Ochiul lui împăienjenit sclipi deodată sumbru: „Să mor fără a fi răzbunat?” zise el cu voce surdă.

Cuvântul de răzbunare îi redase un suflu de viaţă, el se ridică şi împinse cu piciorul corpul cavalerului.

— Căci, urmă el, ucigaşul meu, omul care m-a omorât, care dintr-odată mi-a zdrobit şi viaţa şi dragostea, acela care a schimbat în văl negru şi în haine cernite rochia albă şi cununa de lămâiţă a adoratei mele Jeanna, nu e corpul acesta inert pe care-l ating cu piciorul, nu e mizerabilul acesta pe care l-am ucis şi care m-a ucis pe mine, ci e Asociaţia aceea infernală, sunt toţi acei bărbaţi legaţi printr-un pact infernal, legaţi unii de alţii prin crime, care au făcut din mine ceea ce de altfel şi eu am făcut din ei: o maşină ascultătoare, un pumnal supus, o mână totdeauna

gata de crimă, o frunte care nu mai ştia să roşească de ruşine. Ei bine, nu vreau ca oamenii aceştia să-mi supravieţuiască, mor pe pragul alcovului meu nupţial, ei vor muri pe treptele eşafodului. Necinstea ne va servi drept epitaf şi Jeanna nu mă va plânge. O! urmă domnul de Lacy cu o ironie crudă, de aş putea să mai trăiesc încă un ceas!

Şi el încercă să facă câţiva paşi, târându-se mai mult decât mergând. Energia lui de fier îi dădea puterea să ţină la distanţă moartea care totuşi se apropia cu paşi grăbiţi. El continuă să se târască ţinându-se de ziduri, mai odihnindu-se puţin câte puţin, apoi pornind iar înainte şi oprindu-se din nou. Astfel ajunse la capătul străzii, apoi în strada Vaneau.

Ceasornicele învecinate băteau ora unu, strada era pustie, dar o birjă goală trecu şi birjarul văzându-l pe domnul de Lacy îi oferi serviciile sale.

Întunericul ascundea sângele care pătase vesta albă a marchizului şi vizitiul, care-l ajută să urce în trăsură, nu observă că era rănit.

— Strada Helder nr. 13, şopti domnul de Lacy cu voce stinsă. Un pol bacşiş dacă ajungi acolo în zece minute.

Birjarul biciui caii şi porni cu o iuţeală fulgerătoare.

Domnul de Lacy leşină pe drum. Dar îşi reveni în simţire în clipa când birja se opri:

— Prietene, zise el birjarului, sună la uşa de colo, urcă apoi la primul etaj, scoală pe servitorul meu şi spune-i că stăpânul său îl aşteaptă jos în stradă.

Birjarul îndeplini porunca marchizului şi puţin mai târziu se întoarse urmat de servitor.

— Guillaume, îi zise domnul de Lacy a cărui voce devenea tot mai slabă, du-te în cabinetul meu de lucru, descuie cu această cheie scrinul şi adu-mi imediat o cutie de lemn de cedru ce se află acolo. Ai să-mi aduci şi o manta.

— Bine, conaşule, răspunse valetul luând cheia şi grăbindu-se să execute porunca.

După puţin timp el se întoarse cu cutia.

— Acum poţi să te duci să te culci iarăşi, zise încet marchizul luând cutia de cedru.

— Ciudat! şoptea servitorul îndepărtându-se, boierul are glasul unui om pe moarte.

Domnul de Lacy strigă-acum birjarului:

— Ascultă prietene, îi zise el, adineauri m-am duelat, am căpătat trei răni şi s-ar putea să mor pe drum. N-am vreme să mă duc la un medic ceea ce de altfel nici nu mi-

ar folosi. Ai să mă duci în strada Verneuil. Dacă s-ar întâmpla, ajunşi la poarta, palatului eu să-mi fi dat sufletul, vei cere să vorbeşti doamnei de Lacy şi-i vei remite această cutie spunându-i că ţi-am făgăduit zece poli. De altfel, cutia aceasta nu conţine decât scrisori de dragoste.

Birjarul ascultă uluit.

— Haide, zise marchizul, să pornim în galop!

Şi în minte mai adăugă, zâmbind răutăcios:

— A, bine am făcut că am notat zi cu zi şi fără ştirea nimănui povestea pactului nostru infam! Cel puţin voi fi răzbunat!

Pe când se petreceau întâmplările ce am povestit, în palatul Froidefond se remarcase absenţa domnului de Lacy. Absenţa aceasta păru mai întâi ciudată. Apoi, unii îşi amintiră că marchizul se dusese să salute o persoană pe care nimeni n-o cunoştea, că ei se retrăseseră împreună într-o cameră lăturalnică.

Un servitor spuse că i-a văzut pe amândoi îndreptându-se spre grădină.

Se căută prin grădină fără a-l găsi pe domnul de Lacy.

Atunci, zvonurile sinistre, începură să circule prin acea mulţime veselă şi care până acum petrecuse în voie. Cuvintele: provocare, duel, absenţă misterioasă, treceau

din salon în salon. Sub pretextul banal că ora e înaintată, saloanele se goliră pe nesimţite. Publicului parizian îi e oroare de drame şi de veşti supărătoare, atunci când petrece.

În mai puţin de o oră toţi invitaţii erau plecaţi, lăsând pe domnul de Froidefond şi pe mireasă în prada unei îngrijorări fără margini.

Măreţul palat, cu puţin mai înainte plin de zgomot, de lumină, de femei gătite, redeveni în câteva clipe tăcut, părăsit. Lumânările se treceau încet, sunetele orchestrei se stinseră şi sărmana mireasă se închise în camera-i nupţială, cu sufletul frământat de o spaimă vagă şi nemărginită, în vreme ce servitorii palatului cercetau tot Parisul pentru a-l regăsi pe marchiz.

Jeanna de Froidefond, cu ochii roşii de plâns, se aşezase pe marginea patului ei de fecioară care trebuia să fie culcuşul ei de mireasă. Ea şedea acolo amărâtă, tăcută, trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot.

Noaptea înainta şi Gontran nu se întorcea.

*

* *

Deodată se auzi un zgomot în salonul învecinat, zgomot de paşi. Jeanna simţi cum tot sângele i se adună la inimă.

Paşii erau înceţi dar se apropiau mereu.

Jeanna scoase un ţipăt... era el! Şi, într-adevăr pe când pornea în întâmpinarea lui uşa se deschise şi Gontran apăru.

El era îmbrăcat cu o manta maro şi sub manta ducea un obiect pe care tânăra femeie emoţionată nu putu şi nu căuta să-l desluşească.

— Ah! strigă ea împreunând mâinile, iată-te în sfârşit în viaţă!

Un zâmbet trist apăru pe buzele marchizului de Lacy.

Atunci abia, Jeanna observă că el era tot atât de palid ca statuile albe, care se zăreau prin fereastra închisă lucind la lumina lunii, sub umbrarele verzi ale grădinii.

— Dumnezeule! şopti ea speriată, ce palid eşti!

Domnul de Lacy păşea cu mare greutate. El se ţinea de mobilele care-i erau la îndemână ca să nu cadă.

Jeanna de Froidefond, ca şi cum ar fi ghicit *ce* se întâmplase, stătea nemişcată, împietrită de groază, uitându-se cu ochi mari la omul acesta, care avea de acum aspectul unui cadavru.

Marchizul se apropie de tânăra-i soţie, îi luă mâna şi o aşeză pe canapea lângă el.

— Jeanna, îi zise el cu voce înceată, solemnă, Jeanna,

mă iubeşti?

— O! răspunse ea cuprinzându-l cu braţele, mai întrebi dacă te iubesc... adoratul meu Gontran! Dar ce înseamnă paloarea asta? De ce eşti aşa trist? De ce ţi-e glasul atât de slăbit şi tărăgănat? Răspunde-mi, te rog, pentru numele lui Dumnezeu! Răspunde-mi!

— Jeanna, murmură domnul de Lacy, dragostea ce simt pentru tine trebuie să fie nemărginită, căci de un ceas dragostea aceasta înfruntă moartea.

Şi domnul de Lacy îşi scoase mantaua şi soţia lui scoase un ţipăt de groază la vederea vestei albe plină de sângele ce curgea din trei răni.

— Nu chema pe nimeni... taci! îi zise marchizul cu glas poruncitor, trebuie să mor şi vreau să mai fiu câteva minute singur cu tine... Jeanna, mor... Jeanna, iubita mea, am avut nevoie de dragostea ta, ca să-mi purifice viaţa pătată... ca în ultimul ceas de viaţă să mă pocăiesc.

— Ce vorbeşti? întrebă ea nedumerită.

— Jeanna, urmă domnul de Lacy, dacă omul pe care tu îl iubeşti pentru că e nobil, brav şi cinstit, n-ar fi decât un ucigaş l-ai mai iubi tu oare?

— A! strigă Jeanna îngrozită, aiurezi, mult iubitul meu Gontran. Tu, atât de nobil şi bun... o! asta e cu neputinţă!

— Dar dacă totuşi ar fi aşa?

— Ei bine! Ce-mi pasă! Te iubesc, pentru că te iubesc! Şi nu vreau ca tu să mori!

Şi Jeanna cuprinse cu braţele pe bărbatu-i muribund şi-l acoperi cu sărutări fierbinţi.

— Jeanna, îngerul meu adorat, bâiguia domnul de Lacy, eu am păcătuit faţă de cinste, mâinile mele sunt pătate cu sânge. Am călcat în picioare armele nobile ale strămoşilor mei şi am blestemat pe Dumnezeul, meu dar am fost împins, silit, cu căluş în gură şi cu cătuşe la mâini am fost dus pe drumul crimei de alţii mai vinovaţi, aceştia m-au asasinat când voiam să redevin un om cinstit şi să trăiesc pentru fericirea noastră şi pentru viitorul nostru comun. Vinovaţii trebuie pedepsiţi... Jeanna, mă vei răzbuna tu?

Domnul de Lacy căzu în genunchi şi se târî la picioarele soţiei sale, după cum viciul pocăit trebuie să se închine în faţa virtuţii.

— Jeanna, urmă el cu voce stinsă, mă ierţi?

— Întrebi dacă te iert? răspunse ea. Nici nu încape vorbă, te iert şi te iubesc!

— Adevărat? întrebă el zâmbind de fericire.

Ea-i luă mâna şi o puse pe inima ei.

— Ascultă, zise ea, simţi cum bate?

Marchizul luă cutia şi o deschise.

— Vezi hârtiile acestea? şopti el. Ele cuprind povestea vieţii mele, aici e numele şi lista ucigaşilor mei, a acestor oameni degeneraţi, care au făcut din soţul tău un asasin. Vei citi totul, nu-i aşa?

Jeanna întinse mâna spre cutie:

— A! strigă ea cu voce teribilă, nenorocire lor! Iubitul meu Gontran, vai de ucigaşii tăi, vai de acei care schimbă rochia mea de mireasă în haine cernite!

Domnul de Lacy nu răspunse... el îşi dăduse sufletul la picioarele soţiei sale.

CAPITOLUL IX

Jurământul la picioarele catafalcului

Palatul Froidefond, care cu două zile mai înainte fusese plin de zgomot şi de lumină, a cărui curte fusese ticsită de echipaje elegante, palatul care văzuse balul nunţii domnului de Lacy cu lume multă şi eleganţă care înveselea saloanele, boschetele verzi şi aleile umbroase

ale grădinii, palatul acesta avea acum uşa principală cernită.

În stradă se găsea un şir lung de trăsuri îndoliate şi lucrătorii din Rue Verneuil văzură ieşind pe la prânz un car funebru tras de patru cai negri, cu armuri albe.

Era dricul care ducea la cimitirul de nord, rămăşiţele pământeşti ale marchizului Gontran de Lacy, mort la treizeci şi doi de ani în ziua nunţii sale.

Aceeaşi lume aristocrată ce fusese poftită la bal şi invidiase ori admirase fericirea lui, se adunase acum la funeraliile lui.

Mulţimea de pe trotuare fu martoră la o privelişte sfâşietoare.

În urma dricului, la o depărtare de zece paşi şi înaintea primelor trăsuri ale cortegiului, mergeau trei persoane: doi bătrâni şi o femeie.

Cei doi bătrâni erau baronul de Froidefond şi baronul de Lacy, socrul şi unchiul defunctului.

Între ei păşea încet, abia ţinându-se pe picioare, o femeie îmbrăcată toată în negru şi plângând amarnic sub lungile ei voaluri negre. Aceasta era Jeanna.

Convoiul înaintă încet pe străzile liniştite şi tăcute ale nobilului cartier, până la biserica Sainte-Thomas-d’Aquin.

Coşciugul, care-l conţinea pe Gontran, fu aşezat pe un catafalc în tinda bisericii.

După cântarea liturghiei, se oficie prohodul, bolţile întunecate ale vechii biserici răsunară de cântece funebre şi de rugăciunile psalmodiate pentru odihna sufletului domnului marchiz Gontran de Lacy.

Apoi, toţi cei de faţă fură invitaţi să stropească sicriul cu câteva picături de agheasmă.

Baronul de Lacy, bătrânul acesta acum fără moştenitori, îngenunche cel dintâi lângă catafalc şi zise cu voce îndurerată:

— Gontran, fiul meu mult iubit, ultimul din neamul Lacy, odihneşte-te în pace!

Apoi veni domnul de Froidefond şi zise plângând:

— Soţ al adoratei mele Jeanna, te iert că ai frânt inima copilei mele.

Jeanna se apropie la rândul ei.

Ca un fior trecu prin mulţimea îndurerată, care se dădu la o parte înaintea acestei femei fecioară şi văduvă în acelaşi timp, a cărei noapte de doliu...

Jeanna nu mai plângea sub vălul ei, numai păşea clătinându-se. Mersul ei era mândru şi hotărât ca şi cum ar fi mers să ceară dreptate – cu trei secole în urmă – unui

rege al Franţei şi să-l implore să răzbune moartea soţului ei.

Ea se apropie de sicriu, se apropie aşa de mult, parcă ar fi dorit să vorbească mortului, se aplecă şi zise încet, dar pe un ton de o rară energie:

— Gontran, mult iubitul meu, dacă sufletul tău planează sub aceste bolţi întunecate, dacă moartea nu e neantul, dacă poţi auzi vocea mea, ascultă, scumpul meu Gontran, ascultă... Pe sicriul în care rămăşiţele tale dorm somnul de veci, căci pocăinţa ta a şters greşelile tale, jur că voi consacra orice oră, orice clipă a vieţii mele ca să urmăresc pe ucigaşii tăi şi să te răzbun! Dormi în pace iubite, asasinii tăi vor muri pedepsiţi.

Şi văduva, care se aplecase pentru a face acest teribil jurământ, se sculă mare şi puternică.

Jeanna îmbătrânise cu zece ani. Jeanna avea să devină unealta fatală şi răzbunătoare a Providenţei pe drept mâniată.

CAPITOLUL X

Leul îşi reclamă partea

Trecuseră trei luni de la înmormântarea marchizului Gontran de Lacy. Într-o dimineaţă de martie, o diligenţă intrase în goana mare în Paris, prin bariera Saint-Jacques, coborî strada cu acelaşi nume până la Sena, o luă de-a lungul cheiului, trecu podul Concordiei, ajunse la Champs-Elysée şi nu se opri decât la Chaillot, la poarta vilei unde-l văzurăm odinioară pe fiul Colonelului Leon. La zgomotul trăsurii se deschise o fereastră şi după puţin timp, se ivi un bătrân plin de bucurie.

Bătrânul Job recunoscuse pe stăpânii săi. Într-adevăr, din caleaşca de voiaj coborau doi bărbaţi: Armând şi tatăl lui. Ei se întorceau din Italia.

Armând plecase să se întremeze la aerul cald, la soarele binefăcător de miazăzi, copilul, care la plecare fusese slăbănog şi bolnăvicios, se întorcea după patru luni voinic şi sănătos. Colonelul, dimpotrivă, nu mai era bărbatul cu privirea semeaţă şi dominatoare, cu trupul drept şi zvelt, cu figura energică, cu membrele cu muşchi de oţel.

El era îmbătrânit cu zece ani.

Boala fiului său, teribilele alternative de speranţă şi

disperare, doborâseră pe omul acesta de fier, în nopţile lungi de veghe, în suferinţele înăbuşite, în spaima necontenită, se sleise forţa supraomenească de care avusese parte.

Părul lui, negru la plecare, devenise cărunt la tâmple, buzele nu mai aveau contururi atât de regulate, ochii îi erau trişti, aproape stinşi.

Job abia că-l mai recunoscu.

— Bătrânul meu camarad, îi zise colonelul, de multe ori am crezut că băiatul meu va muri, adeseori am tremurat că suflarea primejdioasă a vânturilor mării mi-l va răpi şi asta m-a costat în trei luni, zece ani din viaţă.

Şi bărbatul de bronz îl măsură pe tânăr cu o privire în care se putea citi toată dezmierdarea entuziastă şi toată dragostea înflăcărată a unui tată care îşi iubeşte feciorul cu o patimă fanatică.

— Scump copil! şopti el.

— Aşa înţeleg şi eu, domnule Colonel, acum cel puţin e mare şi voinic!

— Da, răspunse fericitul tată, va trăi, o ştiu bine... şi vreau ca el să trăiască fericit.

Un nor trecu pe fruntea bătrânului militar.

— Trebuie mulţi bani, zise el.

— Vom avea.

— A, zise Job pe un ton misterios, copilul cheltuie cam mult... are multe datorii!

— Le vom plăti.

Şi Colonelul încruntă din sprâncene.

— Acum, pe legea mea, îşi zise el, mi se pare că a sosit ceasul plăţii pentru asociaţia mea. Am să cer ce mi se cuvine şi mie – partea leului!

Şi când Armând ajuta valetului său să scoată geamantanele din trăsura care intrase în curtea vilei, Colonelul îşi mai zise în gând:

— Numai de n-ar băga de seamă că am îmbătrânit, adică am devenit un om care nu mai e de temut.

Şi el îndreptă spinarea sa încovoiată.

— Pentru Armând voi redeveni tânăr! îşi zise el.

Apoi adresându-se lui Job:

— Prietene, se prea poate să mai facă o a doua călătorie.

— Iarăşi! exclamă Job mirat. Iar vreţi să-mi luaţi copilul!

— De astă dată vei veni şi tu cu noi.

— Ei, atunci se schimbă lucrurile, domnule Colonel, bătrânul Job mai e ţeapăn şi zdravăn şi poate s-o ia la drum. Unde vom pleca?

— Departe.

— Bine! Ce are a face, merg şi la capătul pământului, dacă voiţi.

— Poate în America.

— Frumoasă ţară!

— Poate în India... nu ştiu bine.

— Dacă copilul vine cu noi, ne va fi bine oriunde.

— Dar, se grăbi să adauge Colonelul, e mai probabil că nu vom pleca. Ar trebui să se întâmple...

— Am înţeles! zise Job, care ghicise că Colonelul avea un secret.

Colonelul se uită la Armând şi-i zise şi lui:

— Dragul meu, mă duc acasă. Diseară voi dormi în strada Helder. După patru luni, mă voi despărţi pentru prima dată, acum, de tine pentru douăzeci şi patru de ore, dar despărţirea aceasta va fi ultima...

— Tată!...

— Ascultă, ţii să stai la Paris?

— Nu, dacă dumneata îl părăseşti.

— Ei bine! Poate vom pleca... O vei afla mâine. Voi veni să iau prânzul cu tine.

Colonelul se urcă în caleaşcă şi porunci să fie dus în strada Helder unde îl aşteptau mai multe scrisori.

Cu o săptămână mai înainte, adică la sosirea lor la Marsilia, Colonelul scrisese următoarea circulară şi o expediase membrilor Asociaţiei ce întemeiase:

„Scumpul meu,

Te aştept la mine, la Paris în strada Helder, la şaisprezece ale lunii curente, la orele opt seara. Înştiinţează-măprin câteva vorbe de prezenţa dumitale la Paris”.

Colonelul Leon

Patru din tovarăşii Spadei răspunseră la apel, dar Colonelul nu găsi nicio ştire de la Gontran şi de la Cavalerul d’Asti.

— O, o! îşi zise el, să fi murit aceştia doi?

Colonelul ar fi trebuit să afle sfârşitul tragic al lui Gontran, dar de la plecarea lui, el nu rămăsese în legătură decât cu un singur om, acesta era Cavalerul d’Asti şi Cavalerul căzuse cel dintâi în grozavul duel cu cuţitul, ce avusese loc între el şi Gontran.

Întâlnirea era fixată pentru ora opt şi acum era şapte.

Colonelul îşi schimbă în grabă hainele, apoi se tolăni în jilţul său, lângă foc şi aşteptă.

După atitudinea lui liniştită, s-ar fi putut spune că nici nu părăsise Parisul, ci se întorsese tocmai dintr-o simplă plimbare pe bulevard.

— Toate măsurile le-am luat, şopti el, şi le-am luat bine. Îi am pe toţi, afară de Gontran... dar acesta mi-e prea simpatic, ca să-l chinuiesc. El m-a ajutat să-l salvez pe copilul meu.

Privirea Colonelului se fixă pe pendulă.

— Ora opt fără zece, îşi zise el, să ne pregătim.

El deschise un birou şi scoase un teanc de hârtii, apoi o pereche de pistoale încărcate.

Cercetă hârtiile, clasându-le cu multă băgare de seamă.

Hârtiile acestea, împărţite în cinci pachete legate şi sigilate, purtau câte o etichetă: dosarul cavalerului, ori al vicontelui, ori al căpitanului cutare. Fiecare din membrii Asociaţiei Spadei avea câte un dosar, care se afla în stăpânirea Colonelului. Numai acela al lui Gontran lipsea.

Deodată se auzi soneria. Colonelul puse la loc dosarele în sertarul biroului, apoi băgă pistoalele încărcate în buzunarele mari ale pantalonilor săi şi se duse şi se aşeză iarăşi lângă foc.

Uşa se deschise, Hector Lemblin intră.

— Trebuie să accepţi, Colonele, zise el intrând, că eu mă

supun militărește la ordinele Asociaţiei noastre. Sosesc din Africa.

— Foarte bine! răspunse şeful.

— Şi eu vin din Montgory, zise o altă voce din pragul casei.

Era Emmanuel Chalambel, marchiz de Flars-Montgory, care-şi făcea apariţia sosind la întâlnire cu o mare punctualitate.

— Mersi, marchize, stai jos.

Zău, Colonele, zise cu o voce nouă, voioasă ca a unui om care s-a îmbogăţit de curând, începeam să cred că ai murit.

Colonelul se întoarse, şi-l recunoscu pe vicontele de Renneville.

Acesta, tocmai îl moştenise pe vărul său, ofiţerul olandez de marină. Povestea acestei moşteniri era un adevărat roman.

Ne amintim că şeful provizoriu al tovarăşilor Spadei, Cavalerul d’Asti, voise să-l trimită pe Gontran la Haga, ca să provoace la duel pe supărătorul văr al vicontelui şi se ştie care a fost pentru amândoi urmarea acestui ordin pripit.

Domnul de Renneville trăise câteva zile într-o nelinişte

lesne de înţeles. El nu-l mai revăzuse pe Cavaler şi aflase de moartea domnului de Lacy.

De altfel moartea aceasta învăluită de mister, căci cauzele decesului fuseseră tăinuite, îl făcuse pe viconte să presupună câtva timp că domnul d’Asti plecase în persoană în Olanda.

O scrisoare pe care o primi după o săptămână, îi întări această credinţă. Un magistrat olandez îi scria din Haga, că un ofiţer de marină grav rănit într-un duel şi aproape să-şi dea sufletul, îl însărcinase să-i scrie în grabă lui, vicontelui de Renneville, pentru a-i încredinţa testamentul său.

Nu încăpea nicio îndoială, vărul murise lovit de Asociaţie. Domnul de Renneville nu se mai interesă nici de dispariţia Cavalerului, nici de moartea lui Gontran. El angajă o diligenţă şi plecă.

Când sosi acolo, marinarul era mort şi îngropat. Prin testamentul său, el numea legatar universal al imensei sale averi pe viconte, singura sa rudă.

Acesta căută să afle de cine fusese omorât vărul său. I se răspunse că ucigaşul era un alt ofiţer de marină, care servea pe acelaşi vas cu el.

— Ciudat lucru! gândea el. Întâmplarea s-a substituit

Asociaţiei. S-ar putea spune că soarta, văzându-ne încurcaţi, a venit în ajutorul nostru.

Întors la Paris, domnul de Renneville se interesase iarăşi de dispariţia lui d'Asti, dar nu putuse afla nimic. Atunci el scrise doamnei d'Asti, fostă domnişoară Margareta de Pons. Margareta nu avea nicio ştire despre soţul ei şi pusese să-l caute peste tot.

Domnul de Renneville începuse să bănuiască adevărul.

— D'Asti şi Gontran, s-au bătut, se gândea el şi se vor fi omorât unul pe altul.

Când se află în faţa Colonelului, vicontele îi povesti ceea ce se petrecuse şi acesta din urmă, era şi el acum încredinţat că domnul d'Asti era mort, când, deodată uşa se deschise şi amândoi scoaseră un ţipăt.

Pe prag apăruse un om îmbrăcat tot în negru şi abia ţinându-se pe picioare, dar cu ochii sclipind de o văpaie diabolică.

Era Cavalerul.

— Drace! strigă Colonelul, eşti chiar dumneata ori e numai umbra dumitale?

— Eu sunt.

— Aşadar, nu te-ai bătut în duel?

— Dimpotrivă şi două luni am fost ca şi mort.

Şi Cavalerul povesti că, după ce a căzut în teribilul duel, el rămăsese lungit în stradă şi leşinat mai multe ore în şir, apoi nişte gunoieri îl ridicaseră şi-l duseseră la ei acasă.

Acolo a căpătat primele îngrijiri de la un chirurg adus în grabă.

În acea zi, el nu avea la el nicio hârtie care să-i trădeze identitatea şi cum fusese apucat de febră mare, urmată de delir şi nu putea da nicio deslușire asupra numelui ori adresei sale, el fusese dus la spital.

Timp de trei săptămâni a fost între viaţă şi moarte şi acelaşi mister îi învăluia persoana, apoi când îşi recăpătă cunoştinţa, el socoti prudent să atribuie starea sa unei tentative de asasinat, iar ca domiciliu, indicase locuinţa lui de becher, pe care o mai reţinuse încă la Paris.

Un duel cu cuţitul era ceva atât de puţin probabil, că vorbele Cavalerului fuseseră crezute, ba un comisar de poliţie făcuse chiar cercetări minuţioase relativ la această crimă, dar ele nu dădură niciun rezultat, cum e şi lesne de înţeles.

— Acuma, zise Cavalerul, terminându-şi povestirea, iată-mă iarăşi pe picioare şi m-am grăbit, Colonele, să dau urmare chemării dumitale. Despre ce e vorba?

În clipa aceasta sosea şi baronul de Mort-Dieu, aşa că

laolaltă cu Colonelul, cei şase asociaţi în viaţă erau toţi întruniţi.

*

* *

— Domnilor, zise atunci Colonelul, v-am chemat ca să examinăm împreună lucrările Asociaţiei noastre şi rezultatele ce a obţinut.

Şi întorcându-se spre Hector Lemblin:

— Dumneata, căpitane, zise el, erai dezertor, fără avere şi aveai de ales între a fi degradat ori a-ţi pune capăt vieţii. Asociaţia te-a scăpat de singurul om care era martorul necinstei dumitale, ea te-a mai făcut şi soţul fericit al femeii pe care o iubeai şi în urma acestei căsătorii eşti fericit?

— Da, răspunse Lemblin.

— Aşadar, nu mai ai nimic de cerut Asociaţiei noastre?

— Absolut nimic!

— Foarte bine.

Colonelul se adresă lui Emmanuel:

— Dumneata, zise el, era să fii dezmoştenit de marchizul de Flars, tatăl dumitale misterios, care s-a însurat la şaizeci şi cinci de ani trecuţi...

Niciodată n-ai fi avut dreptul să porţi numele lui, dacă

generalul de Ruvigny ar fi trăit. Mulţumită Asociaţiei, generalul şi marchizul au murit la timp şi iată-te marchiz de Flars-Montgory şi soţul baronesei de Mort-Dieu. Eşti mulţumit?

— Cât se poate de mulţumit, răspunse Emmanuel.

Mai ai nevoie de noi?

— Nu.

Colonelul se întoarse spre d’Asti.

— Dar dumneata, Cavalere?

— Eu, răspunse d’Asti, stau foarte bine la castelul meu din Portes şi cei cincizeci de mii de taleri ai soţiei mele, îmi par un venit îndestulător pentru un moşier cu gusturi rustice ca mine.

— Aşadar nu mai pretinzi nimic?

— Numai prietenia dumitale şi atâta tot.

— Dar dumneata, domnule de Mort-Dieu, ai încasat milionul tatălui dumitale, care după lege te dezmoştenise?

— L-am încasat tot, Colonele, şi mă declar complet mulţumit.

Colonelul se adresă atunci contelui de Renneville:

— Dumneata, domnule, zise el, ai să mulţumeşti mai mult întâmplării decât nouă. Te-ai îmbogăţit fără ajutorul nostru. Asociaţia e la dispoziţia dumitale.

— Eu nu doresc absolut nimic, răspunse vicontele.

Colonelul se aştepta la acest răspuns. Acum el luă o atitudine gravă şi misterioasă şi continuă:

— Asociaţia noastră număra şapte membri. Din aceştia, cinci sunt complet fericiţi şi unul este mort. Cum morţii nu mai au nevoie de nimic, n-am mai rămas decât eu, şeful vostru, care nu am cerut încă nimic până acum. Presupun, domnilor, că n-aţi socotit că eu sunt una din acele fiinţe privilegiate care face binele aşa de plăcere ca un binefăcător dezinteresat al omenirii.

— Desigur că nu, Colonele, zise Cavalerul, Asociaţia e la ordinele dumitale.

— Din nefericire, domnilor, urmă Colonelul, sunt prea bătrân ca să mă pot îmbogăţi printr-o căsătorie avantajoasă şi nu mă aşteaptă nici cea mai mică moştenire. De aceea, nu vă cer nici moartea unui soţ, nici aceea a unui unchi, ori a unui văr.

— Ce are a face! Asociaţia va executa orice îi veţi cere!

Colonelul păru să chibzuiască o clipă, apoi el continuă:

— Singurul beneficiu pe care l-am tras până acum din opera mea e următorul: ştiu pe degete biografia voastră a tuturor şi am scris-o în dublu exemplar, cu actele justificative alăturate.

Asociaţii se înfiorară.

— O copie a memoriilor mele se află pe un vapor gata de plecare în America. Originalul e în mâinile unui bătrân servitor, care are ordinul, dacă nu mă va vedea până în douăzeci şi patru de ore, să le ducă primului procuror împreună cu corespondenţa noastră a tuturor.

— Colonele! strigă domnul d'Asti pe un ton de reproş.

— Scumpul meu, răspunse şeful, afacerile sunt afaceri... se prea poate să nu primiţi ceea ce eu vă voi propune. S-ar mai putea chiar să mă asasinaţi. Ei, s-au mai văzut de astea!

— O! o! gândiră unii din tovarăşii Spadei, acum el va cere partea leului.

— Domnilor, urmă Colonelul, dar se poate că amorul propriu de autor m-a orbit, că memoriile mele valorează un milion. Milionul acesta ar constitui zestrea fiului meu Armând. Ce ziceţi de asta?

— Pe legea mea, răspunse Cavalerul, pretenţiile dumitale sunt pe cât de modeste pe atât de drepte!

— Sunteţi în număr de cinci, domnii mei, urmă Colonelul, iscăliţi-mi imediat câte un cec de douăsute de mii de franci fiecare asupra bancherilor voştri şi vom fi chit. Îmi voi arde memoriile şi mă voi retrage în provincie.

Pe când vorbea astfel, Colonelul se arăta foarte liniştit, dar ţinea mâna pe pistoalele încărcate din buzunarele pantalonilor săi şi era gata să zboare creierii aceluia care s-ar fi împotrivit. Din fericire îi avea pe toţi la mână şi toţi iscăliră.

A doua zi toate scrisorile compromiţătoare şi toate hârtiile Colonelului, fură arse până la cea din urmă, iar Armând era stăpân pe o rentă de cincizeci de mii de taleri.

Dar mai era un om care-şi scrisese şi el memoriile, un om care, dăruise văduvei sale deznădăjduite povestea înfiorătoare a sinistrei asociaţii de bandiţi, iar femeia care citise aceste memorii, jurase pe sicriul defunctului că va răzbuna pe marchizul Gontran de Lacy.

CAPITOLUL XI

O regină a dragostei

— Dar ce-i asta! Mi se pare că dormim cu toţii! strigă unul din comeseni, golind paharul şi aruncând o privire asupra tovarăşilor săi.

— Ba de loc! răspunse o voce sonoră, o voce de femeie de douăzeci de ani.

Întrebarea aceasta şi răspunsul ce-i urmă, se auziră cam spre orele cinci de dimineaţă, în sala de mâncare a unei celebre femei galante.

Fulmen, era regina corpului de balet din acea vreme, mai puţin celebră prin talentul ei coregrafic decât prin cheltuielile nebuneşti ce făcea pentru ea lordul G... un pair irlandez, bogat ca un nabab indian. Ea mai devenise celebră prin moartea a doi sau trei tineri din lumea bună, care muriseră în duel ori se sinuciseseră pentru ea. Fulmen dăduse un ospăţ în mica ei vilă din Aleea Marboeuf, de pe Champs-Elysée.

Lordul G... făcuse din locuinţa aceasta un paradis în miniatură, iar Fulmen adunase pentru două milioane de franci fleacuri costisitoare, nimicuri luxoase care plac femeilor de felul ei. Masa pentru supeu fusese întinsă într-o grădină de iarnă, printre arbuşti aduşi cu cheltuială mare din cele cinci părţi ale lumii.

Vinurile, care de la miezul nopţii umpleau necontenit cupele de cleştar cu lichidul lor auriu, roşcat ori spumos, ar fi ispitit chiar pe un vizir. Dar invitaţii nu erau numeroşi, să fi fost opt ori zece în total.

Cel mai în vârstă, Un tânăr bancher olandez, avea treizeci de ani, cea mai tânără, o ingenuă de la un teatru de vodeviluri, intra în al şaptesprezecelea an.

— Prieteni, le zise Fulmen după ce se aşezară la masă, v-am chemat, ca să vă daţi părerea asupra unui eveniment, care s-ar putea întâmpla foarte curând şi pe care-l socot foarte grav.

— O, o! exclamară cu toţii.

— Vrei poate să te măriţi? întrebase Malvina, o fată brună cu ochii oblici de chinezoaică şi cu părul creţ şi negru de arăboaică.

— Întocmai!

Cuvântul acesta ieşi rece şi apăsat din buzele roze şi provocatoare ale Fulmenei.

— Ei aş!

— Copii, ştiţi că am început să îmbătrânesc?

— Dar ce vârstă ai? întrebă Maurice Stephan, un gazetăraş de mâna a treia.

— Întrebarea e cam brutală, scumpul meu, răspunse Fulmen. Dar cum e vorba de afaceri, voi răspunde sincer. O femeie are trei vârste: aceea pe care o are, aceea pe care o mărturiseşte şi aceea pe care caută s-o arate.

— Eu mărturisesc că am douăzeci şi trei de ani, mă

căznesc să nu par decât de douăzeci, dar am cu adevărat douăzeci şi şapte.

— Asta-i grav! murmură bancherul. Ai ajuns la vârsta când trebuie să cauţi dragostea unui minor, viitor milionar dar emancipat.

— Dacă nu mă mărit, mă voi gândi la asta. Mersi pentru sfat.

— Şi cu cine te măriţi?

— Cu lordul G... cu cine vrei?

Bancherul olandez, care nu era amator de ciorbă de broască ţestoasă şi continua să fumeze ochind nişte raci, luă ţigara între degete şi cu cenuşa ei făcu pe faţa de masă câteva cifre misterioase. O clipă el păru adâncit într-un calcul profund şi anevoios, apoi ridică capul şi zise grav:

— Lordul G... are un venit de cincizeci de mii de lire sterline. Recunosc Fulmen, că-ţi închei bine cariera şi te aprob.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise ingenua de la vodevil muşcându-şi buzele. Dar un lucru mă miră.

— Care?

— Nu mă miră că tu te măriţi cu lordul G... dar mă miră că el te ia.

— Lucrul e foarte simplu.

— Găseşti?

— În ziua când l-am întâlnit, voia să plece în India să se împuşte acolo, ca să scape de plictiseală. Eu i-am alungat plictiseala timp de trei ani şi el a, avut plăcerea să audă şoptindu-se la Londra şi la Paris: „Lordul G... are o amantă foarte frumoasă, care nu parvine să-l ruineze”. Dar de toate te saturi. Amanta a început să-l plictisească pe nobilul lord şi el îşi închipuie că femeia legitimă îl va amuza. E şi asta o idee de englez.

— Şi se însoară cu tine?

— Dacă vreau, şi mâine.

— Scumpă prietenă, zise Maurice Stephan, am să-ţi dau un sfat pe care nu-l vei urma, pentru că oamenii care cer sfaturi, sunt dinainte hotărâţi ce au să facă. Dar tot am să ţi-l spun.

— Băiatul ăsta e paradoxal, şopti ingenua.

— Scumpă prietenă, urmă Maurice Stephan, femeia uşuratică care se mărită, seamănă, după mine, cu marele senior rus pe care voinţa autocratului îl ţine legat de moşiile sale, unde e nevoit să-şi îngrămădească averea imensă, căci, n-o poate cheltui. Dar într-o bună zi, seniorul obţine permisiunea de a călători doi ani de zile, el îi

petrece la Paris, îşi schimbă venitul în capital, capitalul îl converteşte în rentă franceză, îşi face o rentă de treizeci de mii de taleri şi renunţă la cele cinci ori şase sute de mii pe care le posedă în patria-i geroasă şi pe care autocratul le confiscă. O face pentru a putea trăi după placul lui, în plină libertate pe pământul Franţei, singura ţară unde, orice s-ar zice, omul poate respira în voie.

— Nu înţeleg! îl întrerupse Fulmen.

— Aşteaptă şi vei înţelege. Căsătoria, draga mea, pentru o femeie ca tine, înseamnă Rusia inimii. Acolo, înţelegi, mori de urât. După ce vei fi petrecut şase luni în tête-à-tête cu bătrânul tău soţ, în unul din castelele lui din Irlanda, înconjurată de gentlemani groteşti şi de lady pretenţioase, frumoasa-ţi gură se va întredeschide pentru a căsca, braţele se vor întinde şi se vor strânge şi-ţi vei zice:

— Doamne, cum aş mai vrea să supez diseară la Maisond Or, să joc lansquenet şi să mă întorc acasă în Aleea Marboeuf, cu puţină migrenă pricinuită de băutură.

— Zău! exclamă ingenua, se poate să aibă dreptate!

— Mai e vorbă că am dreptate! zise Maurice Stephan.

— Bravo! „ziseră mai multe voci.

— Copila mea! urmă Maurice, mi-ar plăcea mai mult să

te văd amorezată de un pictor, petrecând nopţile la bacara, debutând la Operă în faţa unei săli goale, ori crezând în prietenia femeilor, decât să te văd măritându-te cu lordul G...

— Dar, dar Fulmen are datorii? observă Nini Pompadour, o femeiuşcă picantă şi spirituală.

— Aş! răspunse Fulmen, dacă mă mărit cu lordul **G**... n**-o** fac de mizerie, ci de plictiseală. Eu am un venit de treizeci de mii de taleri!

— Un venit de treizeci de mii de taleri! strigă Maurice Stephan. Dar dacă m-aş numi Fulmen, dacă aş avea asemenea avere, în loc de a mă mărita, aş voi să încarnez în persoana mea plăcerea şi fericirea, să mă agăţ de iubiri imposibile, să visez adâncimile prăpăstiilor care să le umplu şi patima viitoare a unui om care ar fi îndrăgostit de o regină, ambele amoruri fără leac.

— Scumpul meu Maurice, îl întrerupse Fulmen, logosul tău e minunat şi s-ar potrivi foarte bine în foiletonul ziarului tău. Poate că s-ar putea scoate şi o piesă de teatru din asta.

— Râzi cât pofteşti! zise liniştit Maurice. Peste un an, lady G... va pricepe ce am spus în seara asta Fulmenei.

— Fulmen pricepe, scumpul meu. Dar acum nu vă mai

cer sfaturi, ci vă rog să-mi daţi vreme să mă gândesc, adică numai noaptea asta care începe. Când va crăpa de ziuă, hotărârea mea va fi luată.

— Fulmen, zise Maurice, vrei să faci o prinsoare?

— Ce fel?

— Că de aş mai spune o vorbă, sau mai bine zis dacă te-aş lua la o parte şi ţi-aş şopti ceva la ureche, ai renunţa pe loc de a te mai mărita cu lordul G...

— Pe legea mea, răspunse Fulmen râzând, aş fi curioasă să fac încercarea asta.

— Atunci, vino...

Şi Maurice Stephan se sculă.

Fulmen părăsi masa.

— Doamnelor şi domnilor, zise ea, mă întorc peste două minute.

Ea trase pe ziarist afară din sala de mâncare şi-l duse în budoarul ei şi se încuie acolo cu el. Maurice se aşeză lângă ea.

— Micuţo, zise el, te cunosc. Tu, ca femeie, te complaci în a realiza tipul masculin atât de cunoscut al lui Don Quijote.

— Aşa-i, zise Fulmen.

— Piedicile te enervează, te fascinează şi te atrag. Din

tot ce ţi-am spus adineauri, tu n-ai înţeles cu adevărat şi n-ai simţit decât un lucru, că situaţia ta independentă îţi permite să visezi la o dragoste romantică, presărată cu dificultăţi aproape de neînlăturat, o dragoste care ar irita sistemul tău nervos, ţi-ar excita imaginaţia, ţi-ar aţâţa orgoliul.

— Vorbeşti ca o carte deschisă, scumpul meu, zise Fulmen. Din nefericire...

— A, să auzim acel” dar „...

— Din nefericire amorurile de care vorbeşti tu, nu se întâlnesc, obiectă Fulmen.

— Crezi?

— De zece ani, nu m-am uitat la faţa unui bărbat, fără ca imediat el să nu cadă în genunchi la picioarele mele, urmă Fulmen. Şi cu toate astea...

Ea se opri şi părea că ezită.

— Totuşi, urmă Maurice Stephan, ai fi vrut, nu-i aşa, să întâlneşti unul din acei oameni care trec prin mulţime cu ochii în jos, cu fruntea gânditoare, cu inima reculeasă, stăpâniţi de o adoraţie cerească a cărei pradă a căzut tot sufletul lor, toate gândurile lor, toată fiinţa lor... unul din acei bărbaţi care, chiar cerul de s-ar surpa, n-ar face să dispară de pe buzele lor zâmbetul, care e o reflectare a

sufletului lor inundat de fericire.

— Aşa e! şopti ea gânditoare.

— Ei, tigroaică cu unghii roz! zise jurnalistul, vezi că te-am ghicit eu bine?

Şi cum ea părea adâncită într-o lungă meditaţie, el şopti:

— O, femeie de marmură şi de oţel, aş vrea să te văd măsurându-te cu unul din aceşti îndrăgostiţi sfinţi şi binecuvântaţi, pe care pământul întreg îi respectă, în afară numai de femei ca tine. Aş vrea să-ţi văd ochii aprinşi de gelozie, unghia ta înfigându-se în oţelul inimii dăruite pe veci alteia, aş vrea să văd cum glasu-ţi de sirenă şi zâmbetu-ţi fermecător şi diabolic distrug cu curaj patima simţită pentru alta, după cum valul oceanului roade neîncetat stânca pe care caută s-o smulgă de pe piedestalu-i de granit.

Pe măsură ce Maurice vorbea, toată fizionomia Fulmenei suferea parcă o transfigurare perfectă.

Fulmen era cu adevărat „femeia” pe care numele acesta l-ar fi evocat în imaginaţia unui poet. Când ochii ei negri sclipeau îi se părea că vezi scântei din focul ceresc. Ea era albă, palidă, nervoasă, frumoasă ca o zână. Părul ei era negru şi bogat, buzele de un roşu închis ca cireşele

coapte, dinţii de o albeaţă sclipitoare.

Când era stăpânită de patimă, fruntea-i largă se întuneca şi se brăzda deodată de o singură cută, imperceptibilă, nările ei roz se dilatau şi tremurau, sânul ei se ridica, parcă furtuni ar fi clocotit în el.

— O, o! şopti Maurice Stephan, mi se pare că în sfârşit am înţeles.

— Da, răspunse ea, da, aş fi vrut să întâlnesc în calea mea un bărbat care m-ar fi privit cu nepăsare şi dispreţ, care ar fi ridicat fruntea în mijlocul tuturor acestor capete plecate, ar fi zâmbit înălţând din umeri, în ziua în care aş fi vrut să fiu iubită de el... Dar te înşeli, sărmane Maurice, noi doi suntem nişte visători şi uităm că bărbaţii sunt complezenţi, vanitoşi şi laşi. Acela de care vorbeşti tu nu există.

— Tu eşti aceea care te înşeli, răspunse Maurice. Omul pe care tu l-ai visat şi pe care aş vrea să te văd asediindu-l, există.

— Tu?

— Eu? ripostă cu dispreţ Maurice Stephan.

— Şi omul acesta e tânăr?

— Tânăr, frumos, inteligent, bogat.

— O, ce-mi pasă de asta! Şi... el iubeşte?

— El are în fundul inimii una din acele patimi violente, misterioase, al cărui obiect nimeni nu-l cunoaşte şi care mistuie viaţa. Care e femeia, demon ori înger care i-a închis inima? Nimeni în lume n-o poate spune. Dar de şase luni de zile viaţa-i e o enigmă şi eu aş vrea să te văd dezlegând enigma aceasta.

— Scumpul meu, zise Fulmen, prezintă-mi dacă poţi pe omul acesta şi-ţi jur că el mă va iubi, chiar de ar fi nevoie să incendiez cele patru colţuri ale lumii cu privirea mea.

— O, cum vrei ca lady G... să-l poată seduce vreodată? răspunse Maurice...

— Nu voi fi lady G...

— Ei, vezi, că te-ai şi hotărât? O, tigroaica mea, te cunoşteam eu pe tine, când mi-am pus în gând să-ţi ascut ghiarele, să-ţi trezesc cruzimea sălbatică adormită, să-ţi mai pun în mişcare sângele care începuse să se îngroaşe. Tu erai pasărea de pradă care dormitează în apropierea cuibului ei şi pe care un fâlfâit de aripi în imensităţile cerului, o trezeşte brusc.

— Dar, întrebă Fulmen, cine e bărbatul acela?

— Unul din prietenii mei.

— Unde se află?

— La tine.

— La mine! exclamă Fulmen cu mirare.

— Da.

— În seara asta?

— Da, chiar acum.

— Ciudat, şopti Fulmen, n-am văzut în jurul mesei mele decât feţe vesele.

— Greşeşti! în mijlocul lor era o frunte palidă, îngrijorată, o faţă mută, o inimă strânsă. Dar vezi, că trebuie să fii bun observator ca să ghiceşti toate astea.

— Ei! zise Fulmen, sper că ai să mi-l arăţi şi mie.

— Da, dar printr-un semn imperceptibil.

— De ce?

— Pentru că, scumpa mea, nu e nevoie să iniţiem în secretul nostru toate aceste vulgarităţi elegante, toate aceste mediocrităţi mănuşate, adunate aici.

Şi Maurice se opri şi se uită cu atenţie la Fulmen.

— Ştii tu, o întrebă el, care e patima cea mai grozavă, cea mai imperioasă şi mai dominantă a unui artist, a unui visător, a unui poet, cum zici tu, a unui om ca mine?

— Nu, răspunse Fulmen.

— Curiozitatea. Mi-am jurat că voi afla odată secretul înmormântat în adâncul acestei inimi ca într-o prăpastie şi de asta îl dau pe mâna ta. În consecinţă, facem un târg

serios. Îţi propun o asociaţie ocultă.

— Primesc.

— Atunci vino, să-ţi arăt duşmanul. Ne vom întoarce la musafirii tăi. La supeu voi zice deodată unui om:

— Ce preferi: Xeres ori Madera? Omul acesta e el!

Fulmen se sculă, luă braţul lui Maurice Stephan şi se întoarse cu el în sala de mâncare.

Mesenii râdeau şi vorbeau. Sosirea stăpânei casei fu primită cu un fel de frenezie bucuroasă.

— Ei, Fulmen, te-a convins Maurice, cu vorbele lui inimoase?

— Poate.

Şi dansatoarea zâmbi şiret ca şi cum ar fi vrut să zică: Ce-am vorbit e secretul lui şi al meu”.

— Sărmana mea Fulmen, zise bancherul olandez pe un ton părintesc, nu te lua după poeţi. Graiul lor aurit te ademeneşte pe o cale umbroasă şi plină de flori care duce drept la mizerie. Mărită-te cu lordul G... el are un venit de cincizeci de mii de lire sterline.

— Baronul acesta e inexorabil ca o cifră, zise Maurice Stephan.

Fulmen tăcea. Apoi după o clipă, ea ciocni paharul cu vecinul ei şi zise:

— Nu cunosc conversaţie mai insipidă ca aceea despre căsătorie. Nu ştiu, dragii mei prieteni dacă mă voi numi vreodată lady G... dar azi mai sunt încă Fulmen şi nu vreau ca supeul meu să semene cu un praznic de mort.

— Dar, zise Malvina, râzând aşa să i se vadă frumoşii dinţi albi, eu socot că va fi supeul celor beţi-morţi.

— Bravo! strigă Stephan.

— Eu, zise ingenua» am dureri sufleteşti şi am fost sfătuită să mă ameţesc.

— Cine vorbeşte aici de dureri sufleteşti? întrebă Fulmen.

— Acei care nu au, răspunse ziaristul, acei care au, nu scot o vorbă de asta...

Şi întinzând paharul unui tânăr aşezat în faţa lui şi care se numea Armând, întrebă:

— Preferi Xeresul, din care te rog să-mi torni şi mie două degete, vinului de Madera de lângă dumneata?

La aceste cuvinte, Fulmen tresări şi se uită curioasă la persoana căreia i se adresase această întrebare misterioasă.

Era un tânăr de vreo douăzeci şi şase de ani, care până atunci abia că rostise câteva cuvinte, zâmbise forţat şi păstrase o atitudine melancolică.

El se numea Armând Leon şi era fiul Colonelului cu acelaşi nume.

Dacă ne amintim încă drama multiplă care a avut ca eroi pe tovarăşii Spadei, ca actor principal pe Colonelul Leon şi ca victimă pe marchizul Gontran de Lacy, n-am uitat nici pe tânărul plăpând şi romantic, crescut de colonel cu dragostea fierbinte şi geloasă a unei mame, dar pe care dragostea tatălui nu putuse să-l apere de patima fatală ce-i inspira doamna de Sainte-Luce şi care era cât pe ce să-l coste viaţa.

— Dar la ora când îl regăsim la Fulmen, adică patru ani după moartea marchizului de Lacy şi desfacerea Asociaţiei Tovarăşilor Spadei, nu mai era amintirea doamnei de Sainte-Luce, aceea care întuneca fruntea tânărului. O dragoste nouă, misterioasă, fără îndoială cuprinsese inima aceasta, atât de încercată, atât de chinuită, dar nepotolită şi care voia să mai bea încă din cupa amară a decepţiilor.

Privirea pe care Fulmen o aruncă lui Armând, era adâncă şi cercetătoare. Dar niciunul din comeseni n-o observă şi conversaţia continuă să fie zgomotoasă, paradoxală şi nebunească. Nini Pompadour, frumuşica brună zise:

— Mă prind că niciunul din noi, ăştia de aici, nu are în

fundul inimii sale un mic secret de dragoste, una din acele taine pe care abia aştepţi să le povesteşti, cu toate că ai refuzat cu încăpăţânare a o face, pentru că te înăbuşă.

— E cert, zise Fulmen turnând lui Armând de băut, căci el devenise unicul obiect al atenţiilor sale, desigur că cine are fericirea de a poseda un asemenea secret...

Maurice Stephan îi făcu imperceptibil semn cu ochiul şi tânăra femeie nu mai termină fraza.

— Ah! zise acesta, tu Nini ai poftă să auzi secrete de dragoste? Zău, nici nu-ţi dai seama ce spui... Cine oare mai iubeşte în ziua de azi? Capriciul n-a omorât oare patima? Nu cunosc între noi toţi decât o singură inimă destul de romantică ca să prindă o taină mare şi să vrea s-o păstreze cu sfinţenie.

— Cine oare? întrebară toţi.

Fulmen tresări din nou.

— Uitaţi ăsta-i vinovatul! zise ziaristul.

Şi cu degetul îl arătă pe Armând. Acesta se îngălbeni puţin, dar îşi stăpâni iute emoţia. Apoi apăru pe buzele sale un zâmbet trist pe care el căuta să-l arate vesel. Fulmen se folosi de tulburarea lui pentru a-i umple paharul cu un vin spaniol, tare şi care, spera ea, va sfârşi prin a învinge muţenia lui.

— Sărmanul meu Armând, zise Maurice Stephan, trebuie să fii drăguţ, să te execuţi şi să recunoşti...

— Ce să recunosc?

— Să recunoşti că ai în adâncul inimii o patimă mare şi mistuitoare.

— Dragă prietene, răspunse cu demnitate tânărul, chiar dacă ar fi aşa, crezi că e nimerit locul şi ora de a face asemenea destăinuiri?

— O, răspunse Maurice, îţi cerem numai să recunoşti faptul şi atâta tot.

— Recunosc.

Armând rosti cuvântul acesta cu indiferenţă, cu simplitatea unui om care nu roşeşte de rătăcirile sufletului său.

— Aşadar, iubeşti? întrebă Fulmen şi vocea îi tremura de emoţie.

— Iubesc...

— Cu patimă?

— Cu deznădejde, doamnă.

— Şi tocmai de asta a venit aici prietenul Armând, adăugă Maurice Stephan. Caută să amuţească în plăceri glasul dragostei lui nesocotite.

— Scumpul meu, zise Armând şi zâmbetul melancolic

nu-i pierea de pe buze, un amor nesocotit e un amor devotat.

— Cum, al dumitale nu e devotat? întrebă dansatoarea.

— Nu, doamnă.

— Atunci îmi explic deznădejdea dumitale, zise ea zâmbind. Dar nu înţeleg cum poate să te aducă la disperare o femeie care se ştie iubită de dumneata?

— Eşti prea bună! răspunse Armând.

Şi îşi goli paharul dintr-odată. O lacrimă pică din ochii lui şi se amestecă cu ultima picătură aurie din *Xeresul* ce conţinea.

— Dragă domnule Armând, zise Nini Pompadour, domnul Stephan nu ţi-a făcut un serviciu prietenesc dezvăluind suferinţele inimii dumitale.

— Crezi, doamnă?

— O, fără îndoială. Căci te vom sâcâi atâta, până vei fi nevoit să ne spui totul.

Armând o privi zâmbind.

— Nu pot, zise el.

— E discret, se gândea Fulmen, deci iubeşte cu înfocare. Iată deci primul bărbat pe care va trebui să-l asediez în toată regula. Numai Maurice Stephan poate să descopere asemenea specimene.

— Dar mi-am jurat, scumpul meu musafir, că voi dezlega enigma dumitale, zise ea cu glas tare.

— Dacă vei putea, răspunse tânărul râzând, vei şti mai mult chiar decât mine.

— Cum aşa?

— Eu nu cunosc nici măcar numele femeii pe care o iubesc.

— Ce vorbeşti! exclamă poetul. Mi se pare că aici e un roman în toată regula.

— Viaţa reală e un roman, zise cu gravitate ingenua de la Vodevil, care cunoştea destul de bine repertoriul modern.

— Armând, frumosul meu prieten, începu Maurice Stephan, pe când tânărul bea fără să-şi dea seama vinul spaniol pe care Fulmen i-l turna neîncetat, te-ai amorezat oare de o statuie?

— Numele statuilor se cunosc.

— Aga-i!

— Atunci pe cine iubeşti? întrebă Nini Pompadour cu încăpăţânarea unui copil răsfăţat.

— Aş fi vrut să te iubesc pe dumneata, răspunse Armând. Cu un zâmbet fermecător.

— O, cum întoarce complimentele! exclamă Maurice.

— Doamnelor, zise Armând, făcând un gest de nerăbdare, nu vedeţi că amicul nostru Maurice îşi bate joc de noi?

— Da, de unde!

— Nu iubesc pe nimeni...

— Pe cuvântul dumitale de cinste? întrebă Malvina, care tăcuse până acum.

— Am să-ţi răspund printr-o vorbă bătrânească, răspunse Armând.

— S-o auzim.

— Cine-şi cheltuieşte averea în nimicuri, cine-şi adapă calul în mijlocul drumului, cine-şi laudă nevasta faţă de toată lumea şi cine-şi dă cuvântul de cinste pentru orice fleac, e un gogoman şi un laş.

— Domnul Armând are dreptate, zise Fulmen, un om nu trebuie să-şi dea cuvântul la orice ocazie. De altfel, noi nu suntem tribunalul Inchiziţiei şi el are dreptul să păstreze taina inimii sale.

Armând tăgăduise dragostea sa, după ce mai întâi o mărturisise. Cuvintele Fulmenei alungară zâmbetul silit de pe buzele lui.

El deveni deodată posomorât, visător şi părea absorbit de o amintire îndepărtată, care-l făcea să uite locul unde

se afla şi-l făcu să nu audă o clipă şoaptele, râsetele, veselia zgomotoasă din jurul lui.

— Ei, iată-l că seamănă cu Arhimede, pe când se căznea să-şi rezolve problema! zise Maurice. Pământul poate să se surpe ori să se deschidă şi el nu se va trezi.

— Te înşeli, Maurice, răspunse Armând, ridicând iute capul, pe care vinul începuse să i-l îngreuneze.

— Domnule Armând, îl întrerupse Fulmen, care observase că paloarea tânărului dispăruse şi fusese înlocuită de o uşoară rumeneală, care indica începutul ebrietăţii. Dacă m-ai asculta pe mine, ai bea în sănătatea femeii pe care o iubeşti, fără însă a-i destăinui numele.

Un fior nervos trecu prin tot corpul lui Armând şi făcu să-i tremure mâna care ducea paharul la gură.

— Aceea pe care o iubesc, nu are nume! zise el.

— Ciudat lucru, o femeie fără nume! strigă Malvina.

— Maurice avu dreptate, urmă Nini Pompadour, începe ca un roman.

— Şi se va termina ca o dramă de la Ambiguu ori de la Porte-Sainte-Martin, zise Maurice cu voce sepulcrală.

Armând ridică asupra lui privirea rătăcită şi stinsă care trăda primele efecte ale beţiei.

— La urma urmei, zise el cu un râs nervos, dacă vă

trebuie un nume, n-aveţi decât să o chemaţi pe femeia pe care o iubesc „doamna cu mănuşa neagră”.

— O, o!

— Eu nu-i cunosc alt nume.

— Domnilor, zise Nini Pompadour, Armând e beat.

— Se poate, doamnă.

— Şi aiurează.

— Nicidecum.

— Atunci de ce numele acesta de ” Doamna cu mănuşa neagră?

— Pentru că am văzut-o întotdeauna cu o mănuşă neagră pe mâna dreaptă.

— Nu purta decât o mănuşă?

— Una singură.

— Şi, întrebă Malvina, unde ai văzut-o?

— Pretutindeni.

— Pretutindeni?

— Femeia aceasta e aşadar o arătare?

— Poate...

— Ori domnul Armând îşi bate joc de noi, şopti Nini Pompadour, ori e beat mort.

— Credeţi-mă beat şi lăsaţi-mi dragostea, răspunse el cu voce nesigură, care trăda nerăbdarea febrilă a omului care

simte că i se întunecă judecata şi odată cu ea îi scăpă şi secretul pe care până atunci se căznise să-l ţină ascuns.

— Nu, nu! strigă Fulmen cu nerăbdare. Domnule Armând, trebuie să ne povesteşti dragostea dumitale ciudată.

— Dragostea mea nu e decât în stare de vis...

— Fie, vom visa şi noi. Chiar e timpul de visare. E ora două dimineaţa şi începem să adormim.

— O, zise Malvina, luând la o parte pe bancher şi aşezându-se cu el pe o canapea. Eu dorm de acum şi am luat un milionar să-mi ţină loc de pernă. Sunt sigură că voi visa aur.

Armând rămânea sumbru, gânditor şi capul greoi îi cădea pe piept. Fulmen înţelese că se apropia ceasul confidenţelor. Şi într-adevăr Armând o privi şi-i zise cu o expresie de amarnică ironie, care părea că trădează suferinţe de multă vreme concentrate, înăbuşite:

— V-ar interesa, într-adevăr, mult, doamnă, să aflaţi că există un bărbat care iubeşte fără speranţă o femeie a cărei privire, al cărei zâmbet, a cărei întreagă existenţă este o enigmă?

— Bine înţeles că mă interesează! răspunse cu naivitate Fulmen. E destul de nostim cred.

— Scumpa mea, urmă Armând, de un an de zile am întâlnit-o pretutindeni în calea mea pe ” Doamna cu mănuşa neagră Pretutindeni am urmărit-o şi n-am putut-o ajunge. Nu e o femeie, e o himeră, un vis, ceva aerian şi vaporos care-ţi scapă mereu.

— Aş vrea să ne faci portretul ei fizic, zise Maurice Stephan, pe urmă vom vorbi de moralul ei.

— E înaltă, zveltă, blondă...

— Ca o eroină a lui Walter Scott, nu-i aşa?

— Ca Malvina lui Ossian. Ochii ei albaştri închişi cu reflexe sclipitoare şi profunde au scăpărări bizare şi uneori degajă efluvii magnetice şi misterioase, care tulbură pe bărbaţi, îi ameţeşte din cap până în picioare.

— Îmi trec fiori pe spinare! îl întrerupse vesela Nini Pompadour.

— Femeia aceasta e oare un înger ori un demon? urmă Armând. Nu ştiu. Poartă ea, oare, o patimă în suflet şi faţa-i adeseori rece de indiferenţă nu e, oare, în armonie cu inima-i răscolită de furtună? Ori e, oare, un vampir nesimţitor, ale cărui acte sunt toate chibzuite în chip metodic şi fatal, a cărui inimă bate cu regularitatea unui orologiu? Nu ştiu nici asta, dar ceea ce ştiu, e că o iubesc... O, trebuie să înţelegi că dragostea ce mi-a insuflat, e ca

picătura de acid ce cade pe o placă de metal şi cu încetul sapă în ea o gaură, fără să înceteze o clipă opera-i de distrugere.

La auzul acestor cuvinte, Nini Pompadour îşi duse mâna la frunte şi făcu un gest, care s-ar putea tălmăci prin cuvintele: „E cert că băiatul ăsta şi-a pierdut minţile”.

— Scumpa mea, îi zise Armând care prinsese gestul, se poate să ai dreptate, sunt nebun... dar nebunia pricinuită de dragoste e atât de tristă, că e o cruzime să râzi de ea, cum faci dumneata.

— Iartă-mă, îngăimă Nini Pompadour, dar credeam că glumeşti. Ai un fel de a te exprima prin cuvinte neînţelese, prin enigme, că trebuie să recunoşti şi dumneata, îndreptăţeşti singur într-o măsură oarecare scepticismul nostru.

— Aşa-i, zise Maurice, dacă vrei ca dragostea ta ciudată să fie respectată, povesteşte-o limpede.

Armând păru că mai ezită, în sufletul lui se mai dădea o ultimă luptă. O voce tainică părea că-i strigă: Taci! în vreme ce alta îl îmbia să vorbească.

Inimile sfâşiate, multă vreme tăinuite, simt uneori nevoia de a se spovedi şi de a da drumul secretului lor.

— Ei bine! zise deodată tânărul întinzând paharul

Fulmenei cu un fel de lăcomie înfrigurată. Pentru că vreţi să ştiţi de ce sufăr, vă voi povesti cum am întâlnit-o pe „Doamna cu mănuşa neagră”.

Fulmen şi Maurice Stephan, schimbară o privire triumfătoare.

Unii din comeseni simţiră o vie curiozitate, care se exprima printr-o agitaţie febrilă, prin şoapte şi prin priviri neastâmpărate, aruncate lui Armând. Acesta, avea faţa acoperită de o paloare nervoasă şi se vedea că, beţia provocase la el nevoia de a se spovedi. Fulmen tremura de nerăbdare şi-l mânca din ochi. Ea voia să ştie. Bancherul olandez, pe care Malvina îl trăsese la o parte pe o canapea, era pe trei sferturi beat şi nu-l prea interesa de ceea ce se petrecea în jurul lui. Alţi doi tineri fumau şi beau vinul parfumat, ascultând palavrele Ninei Pompadour, care plecase de la masă şi se trântise pe o canapea din budoarul alăturat.

Aşa că, în jurul lui Armând nu mai rămăsese decât Fulmen, ingenua de la Vodevil, o blondă drăguţă numită Jeny şi trei bărbaţi între care Maurice Stephan, ziaristul indiscret care aprinsese fitilul şi dăduse foc prafului de puşcă.

— Să auzim povestea! zise acesta din urmă, Armând,

aprinde-ţi o ţigară şi începe spovedania. Vrem să ştim totul.

CAPITOLUL XII

Femeia-fantomă

Armând se rezemă de spetează şi începu povestea care fu ascultată cu multă atenţie şi pe care noi o vom transcrie întocmai.

— Anul trecut, zise el „mă aflam în Italia. Eram doi, doi prieteni, Albert şi cu mine. Albert e pictorul distins pe care-l cunoaşteţi cu toţii şi care a ajuns atât de celebru, cu toate că e încă tânăr. Noi călătoream cum călătoresc numai îndrăgostiţii şi artiştii. Albert schiţa peisaje, eu îmi umpleam carnetele cu notiţe. Mergeam când pe jos cu geanta în spinare, când cu trăsura, când cu căruţa, dormeam pe unde ne apuca noaptea, trăiam aşa la voia întâmplării.

Într-o seară treceam Apeninii prin partea lor cea mai izolată şi mai sălbatică. Înnoptase. Razele lunii răzbăteau

din când în când printre nori şi dădeau o înfăţişare fantastică arborilor şi stâncilor din jurul nostru. O tăcere adâncă domnea peste tot, abia întreruptă din vreme în vreme de strigătul unei păsări de noapte ori de murmurul unui greier. Albert fluiera un refren dintr-o operă şi mergea cu paşi voioşi. Eu visam şi visarea aceasta avea o tristeţe inexplicabilă, ca presimţirea unei nenorociri.

— Ştii, îmi zise deodată Albert, că s-ar putea prea bine să fim jefuiţi şi asasinaţi, fără ca vreun om să sară în ajutorul nostru?

— Aşa-i, răspunsei. Oricât de tragic ar fi asta, nu se va petrece pentru întâia dată.

— Ai dreptate.

Şi pusei mâna pe ţeava unei carabine pe care o purtam la umăr. Abia terminarăm vorba şi auzirăm în depărtare un zgomot de împuşcături repetate.

Ne oprirăm. Zgomotul continua şi părea că se apropie.

— O, o! făcu Albert, un adevărat foc de salvă.

— Desigur că este asasinat vreun călător, adăugai eu, sau poate sunt dragonii Papei, care au înconjurat vreo văgăună de bandiţi.

— Dragul meu, îmi zise Albert, zgomotul vine de departe, nu ne e cu putinţă să ajutăm pe cei în pericol, cel

mai cuminte lucru e să ne vedem de drum şi să ajungem la satul cel mai apropiat care, dacă informaţiile noastre sunt juste, nu poate fi departe de aici.

Judecata aceea egoistă nu era lipsită de cuminţenie. Dar eu m-am învoit cu greu. Împuşcăturile ce auzisem şi care au fost urmate de o tăcere mormântală, avuseseră un răsunet funebru în sufletul meu. Aveam impresia că nişte fiinţe scumpe mie, muriseră. Albert însă mă trăgea după el.

— Cavalerismul tău n-are nicio noimă, îmi zise el. Chiar socotind că armele noastre ar putea fi de vreun ajutor, de unde ştii că vom găsi victimele ori ucigaşii lor? Nu se mai aude nimic, e noapte... Cel mai cuminte lucru ce avem de făcut, e să ajungem la un adăpost şi să ne gândim la propria noastră viaţă.

Pornirăm deci înainte şi după un ceas, fără vreo întâlnire suspectă, ajunserăm la un han singuratic de pe marginea şoselei.

O femeie bătrână ne deschise. Lângă ea se afla un băiat între optsprezece şi douăzeci de ani, îmbrăcat cu portul pitoresc al ţăranilor Pontini. Ea ne măsură mai întâi cu neîncredere, apoi, după ce-i arătarăm o piesă de aur, se hotărî să ne lase înăuntru.

— Iertaţi-mă domnilor, ne zise ea într-o italienească stricată, dar pe vremurile astea tulburi avem dreptul să fim cam neîncrezători. Nu e zi ca banda haiducului Giacomo să nu facă vreo ispravă.

— Aşa! zise Albert, sunt bandiţi pe aici prin apropiere?

— Mai e vorbă! răspunse bătrâna împreunând mâinile. Ah! scumpii mei domni, Apeninii sunt plini de bandiţi. Săptămâna trecută, au asasinat trei călători chiar aici.

— Aici?

— Da, domnule. O, n-am ce zice, mie şi băiatului nu ne-au făcut niciun rău. Ei nu atacă decât pe călători.

— Ştii că nu sunt deloc încântat de ce am aflat? exclamă Albert.

— Aşadar, dacă bandiţii vin şi bat la poarta hanului, le deschideţi? întrebai eu.

— Bineînţeles! răspunse cu naivitate bătrâna. Aşaă żobiceiul.

— Cum obiceiul?

— Călătorii n-au decât să se apere.

La auzul acestui răspuns cinic, eu şi Albert ne uitarăm unul la altul.

— Dragul meu, îmi zise în sfârşit camaradul meu, n-avem încotro, am intrat în horă! Avem arme şi ne vom

apăra. Să rămânem aici. Mi-e foame de mor.

N-avui timp să răspund, căci furăm întrerupţi deodată de un zgomot de afară, zgomotul unei trăsuri ce sosea în goana mare. Albert, împins de curiozitate, ieşi afară şi zări la o mică distanţă o diligenţă ce venea spre han. Ea se opri înaintea uşii. Un servitor sări iute de pe capră. Înfăţişarea lui ne explică pe loc împuşcăturile pe care le auzisem cu un ceas mai înainte. El era plin de sânge, capul îi era legat cu o batistă iar hainele lui ferfeniţă, dovedeau că susţinuse o luptă crâncenă cu bandiţii. În acelaşi timp o femeie se dădu jos din trăsură. Aceşti doi inşi mai rămăseseră din şase persoane, câte călătoreau mai înainte cu diligenţa. Patru fuseseră ucişi, iar femeia avea să mulţumească pentru scăparea ei, neobişnuitului ei sânge rece şi îndemânării cu care ucisese cu pistolul pe doi bandiţi, precum şi prezenţei de spirit a servitorului său, care, după ce poştalionii fuseseră ucişi, a apucat hăţurile şi pornise cu caii în goană nebună. Ghiciţi desigur, că doamna din diligenţă era Doamna cu mănuşa neagră.

— Cum am zărit-o, un fior m-a străbătut din cap până în picioare, am fost vrăjit de frumuseţea ei fatală şi am simţit imediat primele simptome ale răului care mă consumă.

Femeia aceasta, care ca prin minune scăpase de la

moarte, care ucisese doi oameni, era atât de calmă, atât de rece ca şi cum ar fi sosit de la un bal.

Ea ne-a povestit ce i s-a întâmplat şi ne zise că era hotărâtă să petreacă noaptea pe un scaun în hanul acela nesigur, deoarece caii erau obosiţi şi nu mai puteau s-o ducă.

Eu eram fascinat, orbit, incapabil de a lega două vorbe, în schimb Albert, mai fericit ca mine şi cu o fire esenţial uşuratică, nu văzuse în Doamna cu mănuşa neagră, decât o femeie tânără, frumoasă, într-o situaţie romantică, pe lângă care eşti obligat să-ţi îndeplineşti rolul de cavaler.

Cu câteva fraze bine meşteşugite, el aduse frumoasei călătoare laude pentru eroismul ei şi-i oferi serviciile noastre.

— Aţi putea să cereţi un pat, doamnă, îi zise el, şi dacă în această speluncă se găseşte aşa ceva, puteţi să vă culcaţi şi să dormiţi fără grijă. Eu şi amicul meu vom veghea, şi oricine va căuta să ajungă până la dumneavoastră, va trebui să treacă mai întâi peste cadavrele noastre.

Ea mulţumi zâmbind şi ne pofti la masă.

— Ei, dragă băiete, îl întrerupse Niniypompadour, niciodată n-ai să mă faci să cred că o femeie care invită

nişte tineri la masă, e o femeie romantică şi fatală. Uite de pildă Fulmen.

Fulmen aruncă o privire de dispreţ inimoasei curtezane:

— Taci, Nini, îi zise ea. Niciodată n-ai să fii altceva decât o femeie de rând, demnă de cel mult dragostea unui îmbogăţit.

Nini îşi muşcă buzele.

— Seara pe care am petrecut-o împreună cu această femeie, reluă Armând, îmi va rămâne întipărită în minte, cu toate cele mai neînsemnate amănunte ale ei. Femeia avea un zâmbet trist şi disperat care-ţi făcea rău şi-ţi amăra inima. Vocea ei atât de melodioasă, avea uneori intonaţii ciudate...

Ea vorbea de toate, cunoştea de toate, văzuse totul. De unde venea ea? Nu am putut să ghicim.

Pe la miezul nopţii, ea consimţi să se odihnească puţin şi se culcă îmbrăcată cum era, pe un pat. Eu şi Albert ne aşezarăm de gardă în prima cameră a hanului. Am baricadat uşile, iar pe bătrâna hangiţă şi pe fiul ei, i-am lăsat sub paza ultimului servitor al necunoscutei. Să fi băut oare vreun narcotic? Ori am fost copleşit de oboseala mare cauzată de o excursie lungă şi obositoare prin munţi şi care domină chiar preocupările cele mai grave? Asta n-am

izbutit să ne-o explicăm, nici eu nici Albert, când ne-am văzut a doua zi dimineaţă, culcaţi pe jos, cu carabinele în mână, treziţi de razele soarelui, care ne jucau pe obraz. Călătoarea dispăruse.

Bătrâna şi fiul ei ne povestiră că ea a plecat în zorii zilei şi n-a vrut să ne trezească. Ca dovadă a celor afirmate de ei, ne dădură un bilet scris cu creionul, pe care necunoscuta îl lăsase pentru noi.

Biletul acesta fără iscălitură nu conţinea decât următoarele trei vorbe:

Merci! La revedere!

Cu o lună mai târziu, ne aflam la teatrul Scala din Milano. O lojă se deschise în faţa lojei noastre şi a trebuit să mă ţin ca să nu ţip, când am văzut necunoscuta noastră din Apenini intrând în acea lojă, urmată de un bătrân cu barba albă, care se aşeză respectuos la spatele ei. Să fi fost tatăl ei? Soţul ei? Un tânăr ofiţer austriac care şedea lângă noi, îndreptă binoclul său spre ea şi ne zise:

— Uitaţi-vă! A sosit Doamna cu mănuşa neagră.

— O cunoaşteţi? întrebai emoţionat.

— Cum să nu! răspunse el. De două săptămâni, întregul Milano, nu se ocupă decât de ea.

— E o franţuzoaică, nu-i aşa?

— Nu se ştie cine e. Femeia aceasta e o taină de nepătruns.

— Cum, nu primeşte pe nimeni?

— Absolut pe nimeni. A închiriat o casă, peste al cărei prag nimeni n-a călcat încă.

În clipa când tânărul ofiţer vorbea, Doamna cu mănuşa neagră îşi îndreptă binoclul asupra lojei noastre şi ne zări. Eu şi Albert o salutarăm. Ea ne răspunse printr-o uşoară înclinare a capului, apoi o văzurăm aplecându-se spre bătrân şi spunându-i câteva cuvinte la ureche.

Imediat bătrânul se sculă, îi oferi braţul şi ei ieşiră din lojă.

— Ei, lucrul dracului! zise Albert. Trebuie să aflu cine e ea.

A doua zi, el se interesă de casa locuită de misterioasa Doamnă cu mănuşa neagră şi se duse să depună cartea lui de vizită. Doamna plecase seara în ajun împreună cu însoţitorul ei.

De atunci mi-am dat seama că o iubeam la nebunie pe acea femeie şi i-am mărturisit lui Albert dragostea mea.

— Lasă, îmi zise el, o vom regăsi, chiar de ar trebui să cutreierăm şi să răscolim tot universul!”

— Şi aţi regăsit-o? întrebă Maurice Stephan.

— Da, cu trei luni mai târziu, la Viena. Ni s-a spus că trăia foarte retrasă într-o casă frumoasă din împrejurimi. Albert se duse singur acolo. Doamna cu mănuşa neagră l-a primit politicoasă, s-a mirat de vizita lui şi a tăgăduit de a ne fi mai întâlnit vreodată. A doua zi, ea era plecată din Viena, după cum făcuse la Milano. Era vădit că fugea de noi.

Armând rosti ultimele cuvinte pe un ton îndurerat şi abia perceptibil. Beţia ajunsese la punctul ei culminant.

— De băut! zise el cu voce tărăgănată, daţi-mi de băut!

— Nu, nu, răspunse Fulmen, povesteşte-ne şi a treia întâlnire.

— Nu-i aşa că mai e şi o a treia? întrebă Nini Pompadour.

— Da, îngăimă Armând.

Şi capul îi căzu pe masă. Era beat mort.

— Urmarea în numărul viitor! şopti Maurice Stephan care nu-şi uita profesiunea de foiletonist.

— Amin! zise Nini Pompadour.

— Ei! strigă bancherul olandez, care părea că se trezeşte din somn.

El se ridică de lângă Malvina şi apăru într-un nor de fum albăstrui.

— Ştiţi că tot ce a povestit băiatul ăsta, urmă el, e pur şi simplu absurd?

— Asta-i şi părerea mea! zise Malvina.

— Păcat că-i beat! zise Maurice Stephan. Prea s-a grăbit Fulmen să-l ameţească.

— Ei! altfel n-ar fi vorbit, răspunse aceasta.

— Eu aş fi vrut să aud urmarea povestei.

În clipa aceasta, un musafir tăcut şi atent până acum, se ridică:

— Am să v-o spun eu, zise el.

— Dumneata?

— Eu.

— Ai cunoscut pe Doamna cu mănuşa neagră?

— Am întâlnit-o la Petersburg.

— Când?

— Acum şase luni.

— Atunci îi ştii numele?

— Nimeni în lumea asta nu-l ştie. Dar eu ştiu ceva mai mult ca prietenul nostru Armând.

— Aşa! Şi ce ştii?

— Ştiu, începu noul povestitor cu voce înceată şi gravă, care făcu să se înfioare toţi cei de faţă, ştiu că femeia aceasta care cutreieră lumea, fără ca cineva să ştie de

unde vine şi unde se duce, are un mort în inimă...

Cuvintele acestea fură rostite cu atâta convingere, că nici unul din tinerii nebunatici, ori din femeile uşuratice adunate acolo, nu avu curajul să râdă şi în sala de mâncare domnea acum o tăcere penibilă... Parcă Doamna cu mănuşa neagră ar fi apărut în prag „batjocoritoare şi dispreţuitoare.

În clipa aceasta ceasul bătu ora patru.

— Copii, bună seara zise bancherul olandez, mă duc să mă culc.

— Şi eu, şi eu! ziseră toţi musafirii.

— Am să pun să-l transporte pe bietul Armând în trăsura mea, se oferi bancherul.

— Nu! obiectă Fulmen.

Ea luă şalul de caşmir de pe umerii ei delicaţi şi-l puse peste tânărul adormit, pe care-l culcase pe o canapea.

— Vreau să aflu sfârşitul poveştii, zise ea zâmbind. E hotărât lucru că nu mă voi mărita cu lordul G...

— Hm! făcu Nini Pompadour, prevăd că n-are să-i meargă bine Doamnei cu mănuşa neagră! Fulmen se va declara rivala ei.

— Se poate... răspunse aceasta şi un zâmbet enigmatic lumina buzele-i de carmin, pe când cu un gest de sfidare şi

mândrie, ea ridică frumosu-i cap inteligent.

— De azi înainte, Armând e al meu.

CAPITOLUL XIII

Dosarul răzbunării

În aceeaşi seară şi cam pe vremea când prietenii Fulmenei se aduna în mica ei vilă din strada Marbeouf, un bărbat bine învelit cu o manta largă, înainta grăbit pe strada Senei şi urca cheiul spre Luxemburg.

Omul acesta era bătrân, dacă-l judecai după păru-i cărunt şi fruntea încreţită, purta pe cap o caschetă cu blană, cum se îmbracă ţăranii din nordul Germaniei. Dar avea mersul sprinten al unui tânăr şi ochii strălucitori ca la douăzeci de ani.

Omul acesta apucă pe strada Fournon, trecu pe lângă Palatul Senatului, înaintă puţin spre strada Vaugirard, ajunse în piaţa Sainte-Michel şi se opri la uşa unei case vechi, care, cu toată vechimea ei, îşi păstra înfăţişarea aristocratică a locuinţelor din Marais şi din insula Saint-

Louis.

Bătrânul ridică ciocanul cu care se lovea în poarta curţii. Broasca şi ţâţânele erau aşa de ruginite, că se vedea bine că poarta nu se mai deschisese de multă vreme. Vechea casă, desigur că nu avea servitori. Când bătrânul lovi în poartă, se auzi un zgomot surd, care se repercută înăuntrul casei, unde-i răspunse un ecou monoton şi lugubru. Aproape în acelaşi timp se deschise o fereastră în catul al doilea, se zări o lumină şi o voce femeia-scă, tremurătoare şi aspră, întrebă ceva pe nemţeşte. Bătrânul ridică privirea şi răspunse în aceeaşi limbă. Apoi el aşteptă.

După două minute, o portiţă se deschise şi o femeie, a cărei fustă roşie, basma neagră, zăbun de catifea verde cu paftale de aramă trădau originea-i bavareză, se arătă în prag.

— Vino, zise ea tot în nemţeşte, doamna te aşteaptă cu nerăbdare.

Bătrânul intră şi o urmă pe servitoarea germană. Aceasta, după ce închise bine portiţa şi trase cele două zăvoare groase, porni pe o sală lungă, întunecoasă, la capătul căreia era o scară largă cu balustradă de fier şi cu treptele de piatră tocită. Amândoi urcau scara.

Bavareza se opri la primul etaj în faţa unei uşi duble de la dreapta scării.

Casa aceasta bătrânească, solemnă şi tristă, unde paşii celor doi bătrâni răsunau sonor şi monoton, scara largă pe care făclia slujnicei n-o lumina pe de-antregul, toate făceau să ţi se strângă inima de spaimă şi-ţi insuflau tot felul de gânduri lugubre.

Cu o cheie mică, bavareza deschise uşa, şi-l pofti pe noul venit într-un salon mare cu panouri de lemn, cu zugrăveala ştearsă, cu mobilă din alte vremuri, care nu se mai văd decât prin unele mahalale retrase ale foburgului Sainte-Germain. Ea pusese făclia pe sobă, îi arătă bătrânului un scaun şi-i zise:

— Ia loc. Mă duc s-o înştiinţez pe doamna.

Apoi străbătu salonul în toată lungimea lui, ajunse la a doua uşă acoperită cu o perdea groasă, o deschise şi dispăru.

Atunci bătrânul îşi scoase şapca şi-şi şterse fruntea.

Cine ar fi intrat în clipa aceasta în salon şi s-ar fi uitat la bătrân, pe faţa căruia cădea toată lumina făcliei, ar fi fost izbit de fizionomia lui austeră şi bizară.

Omul acesta era de statură înaltă, barba lui lungă era aşa de albă ca şi părul de pe cap. Dar ochii erau tineri,

plini de foc, pe buzele lui subţiri trecea uneori un surâs amar şi batjocoritor şi era cert că exteriorul acesta de bătrân ascundea o inimă tânără şi fierbinte, un suflet bărbătesc, o vigoare fizică neobişnuită.

Şedea picior peste picior cu o mână sub bărbie şi rămase câteva clipe adâncit într-o visare, care-l făcuse să uite chiar şi locul unde se afla. Abia că-şi ridică ochii, când se auzi un mic zgomot la celălalt capăt al salonului. Era bavareza care se întorsese şi ridicând perdeaua, îi făcu semn s-o urmeze. Bătrânul se sculă şi intră în urma servitoarei, într-o cameră alăturată, unde-l aştepta aceea pe care bavareza o numea „Doamna”. Camera aceasta era mică şi avea un aspect straniu, aproape funebru.

Pereţii erau acoperiţi cu tapete de culoare verde închisă, în încăpere se afla un pat cu polog, aşezat în faţa sobei şi câteva mobile de stejar afumat. Între perdelele grele era fixat un Christ mare de abanos. Deasupra crucifixului era o candelă, sub aceasta era un pumnal. Prezenţa acestei arme în apropierea crucifixului avea ceva misterios şi sinistru, care te înfiora.

Pe cămin, lipsit de orice podoabă, era bustul unui bărbat, sculptat în marmură albă. Dar nu se putea vedea pe cine reprezenta, căci era acoperit cu un văl negru. La

dreapta sobei, bătrânul văzu o femeie şezând într-un fotoliu înaintea unei mese pline cu diferite hârtii. Femeia aceasta îmbrăcată în negru, era minunat de frumoasă, dar frumuseţea ei era tristă, severă, fatală. Ochii ei de un albastru închis aveau o privire înflăcărată; părul blond-roşcat îi cădea pe umeri în cârlionţi deşi. Faţa acestei femei, de o paloare ca aceea al unei măşti antice, avea o expresie de durere concentrată şi de dezamăgire, care-ţi făcea rău. Pe buzele ei flutura un zâmbet încă şi mai amar ca cel al bătrânului. Şi lucru ciudat, una din mâinile acestei femei, de altfel admirabilă ca formă era îmbrăcată cu o mănuşă neagră, strânsă la încheietură cu o brăţară de oţel.

Cealaltă mână, avea pe degetul inelar un inel cu un medalion, în care era o şuviţă mică de păr negru. Doamna cu mănuşa neagră, căci era chiar ea în persoană, întinse vizitatorului mâna cea goală.

— A, iată-te Herman, zise ea. De trei zile te aştept.

— Doamnă, răspunse bătrânul, am vrut să aflu totul.

— A, zise ea, acum ştii totul?

— Da, totul.

— Aşa că nimic nu-ţi va mai putea scăpa?

— Nimic.

— Ea aruncă ochii spre pumnalul atârnat sub candelă, apoi îi întoarse spre bustul acoperit cu vălul negru şi la urmă, îi fixă pe medalionul inelului unde era părul negru.

O, murmură ea, mi se pare că ceasul se apropie...

Şi bătrânul auzi un suspin, adânc ca un muget, ieşind din pieptul tinerei femei.

— Bătrânul meu Herman, zise ea după o clipă de tăcere, mâine vom părăsi casa aceasta.

— Mâine?

— Da, mă instalez în palatul din foburgul Saint-Honori; pregăteşte-te, în consecinţă.

— Am înţeles, doamnă.

— Totul e gata?

— Absolut totul: caii sunt în grajduri, trăsurile sub şoproane. Tapiţerii şi-au terminat azi dimineaţă lucrul şi servitorii sunt la posturile lor. Iată de altfel paşapoartele şi toate documentele necesare pentru stabilirea identităţii noastre, ori mai bine zis a aceleia pe care vrem s-o avem.

Şi bătrânul scoase din buzunar un portofel voluminos.

— Bine, zise Doamna cu mănuşa neagră, toate astea le vom examina mâine. Acum să ne gândim la „ei”.

Şi ea rosti ultimul cuvânt cu un accent de ură, care făcu să se înfioare bătrânul.

— Doamnă, începu acesta, Colonelul are astăzi şaizeci şi opt de ani. E un om şubred, plin de infirmităţi. Nu mai iese din casă decât cu trăsura şi cu toată bogăţia lui, bătrâneţea i-ar fi tristă şi necăjită, dacă nu s-ar simţi reînviind prin fiul său...

La auzul acestui cuvânt faţa tinerei se posomorî.

— Să lăsăm asta, zise ea. Unde locuieşte el?

— La Passy, într-o căscioară de pe malul apei.

— Nu locuieşte împreună cu fiul?

— Nu, dar acesta vine să-l vadă în fiecare dimineaţă când îşi face plimbarea călare. Iată de altfel, un dosar foarte amănunţit despre viaţa lui, obiceiurile, cunoştinţele Colonelului.

Şi bătrânul puse pe masă, alături de portofel, un teanc de hârtii.

— Cum? întrebă Doamna cu mănuşa neagră, astea toate sunt privitoare numai la Colonel?

— Nu, aici sunt şi notele despre ceilalţi.

Tânăra femeie rupse firul de mătase cu care erau legate hârtiile şi începu să le răsfoiască.

— Bine, zise ea, văd că le-ai clasat toate într-o ordine. Dar e un lucru pe care nu-l ştii, scumpul meu Herman şi acesta e, că eu vreau să procedez cu ei întocmai cum face

călăul. Cel mai vinovat va fi lovit ultimul.

Şi continuând să răsfoiască hârtiile, urmă:

— A! se pare că domnul cavaler e omul cel mai fericit din lume; nevasta lui îl iubeşte...

Şi dacă acela pe care ea-l numea cu acest titlu, ar fi fost de faţă în clipa aceasta, s-ar fi cutremurat dacă ar fi văzut zâmbetul care-i apăruse pe buze Doamnei cu mănuşa neagră.

Ea urmă, tot continuând să citească:

— Cât despre baron, el a renunţat de a se mai însura. El duce o viaţă frumoasă de holtei, are cai la curse, îşi petrece nopţile între culisele Operei şi risipeşte două treimi din venitul său ca să satisfacă poftele nelimitate ale Domnişoarei Rose, prima dansatoare pe care o iubeşte la nebunie

Doamna cu mănuşa neagră îşi întrerupse citirea şi se uita la vizitatorul ei.

— Ai informaţii despre domnişoara Rose, dansatoarea?

— Da, răspunse el, e o femeie fără inimă, capabilă de faptele cele mai detestabile. Anul trecut ea a pricinuit un duel între doi din adoratorii săi, din care unul a murit pe loc.

— Foarte bine!

— În aceeaşi seară, urmă Herman, a fost văzută cu celălalt în loja ei de la teatrul Italian.

— E o femeie preţioasă Herman, pe care te rog să n-o pierzi din vedere.

Şi Doamna cu mănuşa neagră îşi continuă lectura:

— Marchizul are două fetiţe drăgălaşe din căsătoria lui cu văduva baronului de Mort-Dieu. El e deputat, în curând va fi şi el pair al Franţei. În momentul acesta e la Paris. Marchizul e un tată bun, un soţ bun, dar e foarte ambiţios şi succesele lui de orator, îl fac să râvnească la un portofoliu ministerial.

Doamna cu mănuşa neagră se opri, rămase o clipă gânditoare, apoi urmă:

— Cât despre viconte, el a rămas cartofor şi moştenirea pe care urma s-o ia în primire în Anglia, a fost mult ştirbită.

— Acesta are dreptate să-şi risipească averea, şopti tânăra femeie. El seamănă cu acei osândiţi la moarte care în ajunul supliciului, îşi împart toată averea. Acum să-l vedem pe cel din urmă.

Şi Doamna cu mănuşa neagră mai citi:

— Se spune că văduva generalului Flars-Ruvigny, măritată pentru a doua oară cu domnul Hector Lemblin, a murit anul trecut pe moşia ei Ruvigny, situată în

Normandia pe malul mării. Moartea asta însă a fost înconjurată de împrejurări misterioase şi zvonurile cele mai contradictorii au circulat asupra acestui eveniment.

Cuvintele acestea atraseră atenţia Doamnei cu mănuşa neagră. Ea urmă:

— Doamna Lemblin a murit în timpul nopţii. Numai bărbatul ei a fost lângă ea în ultimele minute. Ea a fost pusă imediat în sicriu şi a doua zi transportată într-un coşciug pecetluit în Burgonia unde este cavoul familiei.

Doamna Lemblin, e înmormântată în parcul castelului din Bellevue, aproape de Mailly le-Château, în departamentul Yonne, pe malul râului cu acelaşi nume.

De când a murit solia sa, Căpitanul Lemblin, căruia i-a lăsat toată averea ei imensă, duce o viaţă foarte retrasă şi nu se arată nicăieri. Viaţa lui misterioasă e parcă separată de lume printr-o adevărată prăpastie”.

Când isprăvi de citit această ultimă informaţie, căci cu asta se terminau documentele bătrânului, Doamna cu mănuşa neagră rămase gânditoare, cu fruntea înclinată. Timp de câteva minute, ea păru absorbită de o meditaţie profundă. Apoi, deodată ridică capul:

— Bătrânul meu Herman, zise ea, mi se pare că aici vom începe.

— Şi eu cred tot aşa, Doamnă.

— Căpitanul se află la Paris?

— De ieri.

— Locuieşte în palatul răposatului baron de Ruvigny?

— Da, doamnă.

Tânăra femeie, se sculă din fotoliu şi se îndreptă spre fereastra acestei camere sobre, şi o deschise.

Fereastra dădea în piaţa Saint-Michel, şi de aici de sus se vedea Parisul întins pe ambele maluri ale Senei. O ceaţă umedă acoperea marele oraş, la această oră. Piaţa era pustie.

Doamna cu mănuşa neagră, se rezemă pe marginea ferestrei, expunându-şi fruntea la răcoarea nopţii şi la ploaia măruntă ce cădea. Apoi, cu o privire, de parcă ar fi vrut să cuprindă tot oraşul acesta mare, care-şi mărea incinta pe fiecare zi, ea murmură:

— Ei sunt acolo!

Ochii ei scăpărau scântei, buzele-i se crispară într-un zâmbet de amărăciune şi de ură, apoi, ea se întoarse deodată şi bătrânul o văzu uitându-se lung şi cu înduioşare la bustul misterios acoperit cu un văl negru...

CAPITOLUL XIV

Misiunea Maiorului Arleff

La vreo săptămână în urma evenimentelor povestite, pe o dimineaţă inimoasă de iarnă, ca o înfiorare prevestitoare a primăverii, un călăreţ înainta la pas pe cheiul Malaquais. Era un minunat cal pur-sânge. Călăreţul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu toate că părea cu zece ani mai bătrân, trăsăturile lui erau alterate, obrajii erau supţi, ochii înfundaţi în cap şi părul cărunt.

Redingota lui încheiată până la bărbie, rozeta Legiunii de Onoare de la butonieră, mustaţa-i răsucită, spuneau că e un ofiţer, ori cel puţin, un om care făcuse parte din armată şi păstrase o înfăţişare militărească.

În urma lui, la vreo patruzeci de paşi, tot călare, venea tot la pas un servitor îmbrăcat cu o livrea simplă. Călăreţul se uita cu indiferenţă în jurul lui şi părea străin de tot ce-l înconjura. Avea o faţă sumbră şi tristă, ca un om stăpânit de un gând tenace şi cumplit. Să fi fost oare un mare păcătos chinuit de remuşcări crude? Nimeni n-ar fi putut spune.

Când ajunseră la colţul străzii Bac, călăreţul părăsi cheiul şi apucă pe strada Verneuil, tot gânditor, tot nepăsător de ceea ce se petrecea în jurul său. Doi tineri călări pe care-i cunoştea, îl întâlniră şi-l salutară. El le răspunse şi trecu înainte, fără a intra în vorbă cu ei.

— Sărmanul Hector! zise unul din tineri, cred că e tot bolnav, de când a murit nevastă-sa. Şi tinerii o luară spre Port Royal. Când călăreţul ajunse în strada Verneuil, el se opri la poarta undi vechi palat, cu înfăţişare grandioasă. Poarta se deschise mare înaintea lui. El descălecă, aruncă frâul unui servitor, străbătu curtea cu paşi grăbiţi şi inegali, urcă scara peronului, apoi şi scara interioară care începea din vestibul şi ajunse la primul etaj. El intră într-un fel de cabinet de lucru şi bibliotecă, unde îşi petrecea cea mai mare parte din zi.

Călăreţul acesta nu era altul decât Hector Lemblin, fost căpitan de stat-major, fost aghiotant al generalului baron de Ruvigny, ucis în chip fatal la Marsilia de marchizul Gontran de Lacy, a cărui văduvă, doamna de Ruvigny, născută de Chatenay, el o luase în căsătorie.

Palatul în care Lemblin locuia şi în care tocmai l-am văzut intrând, era al generalului. Camera în care el îşi petrecea zilele, era cabinetul de lucru în care domnul de

Ruvigny, înainte de a pleca în Africa îşi scrisese testamentul, prin care o numea pe soţia sa legatara sa universală...

De când Martha murise, căpitanul trăia la Paris, închis în vechiul său palat, de unde nu ieşea decât dimineaţa pentru a călări un ceas, două. În fiecare zi, căpitanul se întorcea acasă la aceeaşi oră, descăleca tăcut, arunca frâul unui servitor, se încuia în cabinetul său, unde niciodată nu primea pe nimeni şi rămânea acolo toată ziua. Numai la ora mesei trecea în sala de mâncare, şedea zece minute la masă cu un singur tacâm, apoi se întorcea şi se îngropa de viu în mijlocul cărţilor pe care nu le deschidea niciodată, în camera aceea rece şi părăsită unde dormea pe un pat de campanie.

În ziua aceea, ca întotdeauna de altfel, căpitanul se aşeză pe un fotoliu, îşi puse coatele pe masă, vârî capul slăbit şi palid în mâini. Strălucitul căpitan, nu mai era decât umbra lui de altă dată. Ofiţerul tânăr şi chipeş, pe care sărmana Martha îl iubise atât de mult, devenise un moşneag trist şi sumbru, a cărui viaţă părea că nu e decât o agonie înceată şi dureroasă.

El nu era întors decât de câteva minute, când servitorul lui veni şi-i aduse o carte de vizită pe o tavă de argint.

— Nu vreau să văd pe nimeni, zise cu violenţă Héctor, când zări cartea de vizită şi întoarse capul ca să nu fie învins de ispita de a citi numele de pe ea.

— Domnule, zise servitorul făcând câţiva paşi înapoi, persoana insistă să-l vadă pe domnul. Spune că e un vechi prieten.

Căpitanul făcu un gest de mânie.

— Germain, doar ţi-am spus de atâtea ori ce ai de făcut. Eu nu sunt niciodată acasă!

— Persoana, zise servitorul, a văzut pe conaşul când s-a întors şi susţine că aresă-i comunice lucruri foarte grave...

Căpitanul întinse mâna înfrigurată spre tavă, luă Cartea de vizită şi citi următorul nume rusesc:

Maiorul Arleff

— Nu cunosc pe acest maior. Spune-i să-mi scrie.

Dar când servitorul se duse spre uşă, căpitanul se răzgândi:

— Condu-l pe domnul maior în salon, zise el. Vin imediat.

După cinci minute, Héctor Lemblin, care avea parcă o presimţire stranie şi inexplicabilă, intră în salon, unde-l găsi pe vizitatorul său.

Maiorul Arleff era un bărbat de vreo şaizeci de ani, de

statură înaltă, cu barba şi părul alb, purta o redingotă încheiată până la bărbie şi împodobită cu o panglică multicoloră.

El avea faţa nobilă şi manierele distinse ale unui mare senior rus.

— Iertaţi-mă, domnule, zise el, când căpitanul îi oferea un fotoliu lângă sobă, iertaţi-mă că am forţat oarecum uşa casei dumneavoastră.

— Domnule... zise căpitanul.

— Dar, urmă maiorul, am străbătut opt sute de leghe şi am părăsit Petersburgul anume ca să obţin de la dumneavoastră această oră de conversaţie, pe care v-am cerut-o.

Căpitanul se uită curios la musafirul lui.

— Numele meu, ca şi persoana mea vă sunt necunoscute, urmă maiorul. Daţi-mi voie să vă spun, că sunt contele Arleff, ofiţer rus de artilerie şi comandantul fortului Nicolae din Caucaz.

Căpitanul se înclină.

Maiorul urmă, examinându-l cu o atenţie scrupuloasă.

— Domnule, trebuie să vă împrospătez mici amintiri îndepărtate, dar sunt nevoit s-o fac spre a vă explica scopul vizitei mele.

— Vă ascult, domnule, răspunse Hector Lemblin care se smulse pentru câteva clipe de la vechile lui preocupări spre a fi atent la vorbele ciudatului personaj care se afla înaintea lui.

— Domnule, reluă maiorul, n-aţi fost aghiotantul generalului baron de Ruvigny?

Căpitanul se cutremură şi maiorul observă că la auzul acestui nume, o paloare cadaverică îi acoperi fruntea.

— Da, domnule, răspunse Hector.

— Şi v-aţi însurat cu văduva lui!

— O plâng, domnule, răspunse căpitanul în şoaptă.

— Ei bine, urmă maiorul, am venit să vă cer o informaţie privitoare la răposatul general şi pe care o socot foarte importantă.

— Domnule, îl întrerupse căpitanul – pe care amintirea baronului de Flars-Ruvigny îl tulbura grozav – daţi-mi voie să vă cer să vă explicaţi mai categoric.

— Atunci ascultaţi-mă, replică maiorul.

Hector Lemblin făcu un semn de consimţire.

— Domnule, începu maiorul, în anul 1834 baronul de Ruvigny era ataşat la ambasada franceză din Petersburg.

— Domnule, pe atunci eu nu eram aghiotantul lui, îl întrerupse Lemblin cu voce răspicată.

— O! aşteptaţi puţin, răspunse nobilul rus. Generalul, după cum ştiţi, era un om îndrăzneţ, aventuros, pentru» care, cariera militară era un sacerdoţiu. Împăratul Nicolae, bunul şi atotputernicul meu suveran, organiza în acel an o nouă expediţie împotriva lui Schamyl şi a Circasienilor săi, şi-l chemă pe general să facă şi el parte din expediţie ca simplu însoţitor. Generalul se grăbi să ceară un concediu ambasadorului său şi el a participat la expediţia condusă de generalul prinţ K... ca al cărei şef de stat-major eram eu. Cu asta vreau să vă fac să înţelegeţi, că am cunoscut foarte bine pe generalul de Ruvigny.

— La ce vrea să ajungă oare? se gândea Hector Lemblin, care începu să se uite la ofiţerul rus cu oarecare îngrijorare.

Maiorul continuă:

— În cursul acestei campanii ni s-a întâmplat, mie şi generalului ceva foarte straniu şi cu adevărat romantic.

„Într-o noapte eu comandam o unitate expediţionară însărcinată să pătrundă în munţi şi să surprindă în zorii zilei un lagăr de Circasieni. Generalul, voise să mă însoţească în ţinuta de ofiţer francez, fără altă armă în afară de sabia lui. El călărea lângă mine şi fuma o ţigară. Era o noapte întunecoasă şi fără lună, ne aflam într-o râpă,

deodată se ivi o lumină, într-un tufiş apropiat se auzi şuierul unui glonte şi generalul căzu de pe calul lui, care fusese rănit de moarte în mijlocul frunţii. O clipă m-am speriat ca generalul să nu fi fost ucis. Dar îl văzui ridicându-se voiniceşte şi râzând.

— Nu-i nimic, îmi zise el, dar bandiţii mi-au ucis calul cel mai bun pe care am călărit vreodată.

— Într-adevăr calul era un animal superb şi generalul îl primise cadou de la însuşi împăratul Nicolae.

În vreme ce, se aducea generalului un alt cal, vreo zece din călăreţii mei, în urma ordinului ce le dădusem, porniseră în direcţia de unde venise focul, cercetară locurile şi nu găsiră decât o femeie, care mai ţinea o carabină fumegând, cu care trăsese asupra generalului.

Femeia aceea, văzută la lumina torţelor care ne lumina calea, păru o fiinţă aproape extraordinară. Nu era o circasiană, judecând după portul ei, care era ca al-burghezelor din Moscova ori Petersburg. Uimirea noastră ajunse la culme, când ea se uită la mine şi-mi zise pe franţuzeşte:

— Scuzaţi-mă, domnule maior, dar eu nu sunt duşmanca ruşilor. Am să mă răfuiesc numai cu ofiţerul francez. Nu l-am nimerit şi regret foarte mult.

Pe când ea vorbea astfel, generalul o privea, păru că-şi aminteşte ceva aproape şters din mintea lui. Apoi îl văzui îngălbenind şi înăbuşind un strigăt. Fără îndoială că generalul recunoscuse femeia.

— Maiorule dragă, îmi zise el, nu cerceta, nu-mi cere nicio explicaţie, dar lasă femeia aceasta, să meargă unde va voi şi să nu i se facă niciun rău.

Şi-l văzui tremurând pe el, care, de altfel, era curajos ca un leu, şi tulburarea lui era aşa de mare că mă temeam să nu-şi piardă minţile. Femeia, pe care nimeni nu se gândise s-o dezarmeze, îl privi pe general şi-i zise pe un ton de dispreţ:

— Faci rău că eşti generos, asta te va pierde într-o zi.

Şi ea ne salută foarte graţios, se îndepărtă, intră iarăşi în tufiş, şi dispăru:

Eram înmărmurit şi-l priveam pe general cu nedumerire.

— Maiorule, îmi zise el, să nu mă întrebi niciodată cine e femeia asta şi încă mai puţin cum se face că am întâlnit-o aici, la o mie de leghe departe de locul unde am văzut-o pentru prima dată.

— Dar, îngăimai...

— Sst! făcu el cu un ton de disperare, nu pot spune nimic acum, cel puţin... poate, mai târziu... la Petersburg...

Şi ca şi cum i-ar fi fost teamă de a fi spus de acum prea mult, generalul dădu pinteni calului său:

— Înainte! îmi zise el.

Îl văzui întorcând capul şi mi se păru că aruncă o ultimă privire, în direcţia tufişului în care dispăruse strania vedenie.

— E într-adevăr ciudat, îl întrerupse căpitanul Hector Lemblin, pe care, povestirea aceasta îl surprinse cu atât mai mult, că generalul nu-i pomenise niciodată nimic de ea.

Maiorul urmă:

— Socotii nimerit să păstrez rezerva ce-mi ceruse generalul. Soldaţii, martorii acestei extraordinare întâlniri, nu ştiau franţuzeşte, limba în care vorbise tânăra femeie, căci nu ştiu dacă v-am spus că femeia era tânără şi frumoasă şi numai eu şi generalul putusem înţelege vorbele ei.

Tot timpul expediţiei n-am adresat generalului nicio întrebare, n-am rostit niciun cuvânt care să fi cuprins vreo aluzie la acel eveniment ciudat.

După şase luni ne-am întors la Petersburg şi generalul primi ordinul de a se întoarce în Franţa şi de a merge să comande o subdivizie în Africa. Pe atunci el nu era decât

general de brigadă.

Generalul, care locuia pe Cheiul Nevei, aproape de Podul Cântăreţilor, mă invită printr-un bilet, să vin în ajunul plecării sale, să iau ceaiul la el, căci avea să-mi încredinţeze un secret.

La orele opt seara m-am prezentat la el. Era singur şi mă aştepta. Niciodată n-am văzut un om mai posomorât şi mai preocupat.

Îmi întinse mâna şi mi-o strânse cordial pe a mea.

— Scuză-mă, îmi zise el, nu suntem prieteni aşa de vechi şi totuşi, cred că nu mă vei uita.

— Ah, domnule general...

El păru că ezită.

— Pot conta pe devotamentul dumitale, mă întrebă el?

— O, desigur! răspunsei.

— Ascultă, urmă el şi mă privi cu tristeţe, acum când părăsesc Rusia poate pentru totdeauna, am să-ţi cer un mare serviciu.

— Sunt la ordinele dumneavoastră.

O presimţire vagă în adâncul sufletului îmi spunea că-mi va vorbi de ciudata femeie, pe care o întâlnisem pe neaşteptate în munţii Circasiei. Nu m-am înşelat.

— Maiorule, îmi zise domnul de Ruvigny, îţi aduci aminte

de femeia care a tras asupra mea?

— Desigur.

— Ei bine, femeia aceasta, care părea însufleţită de o ură grozavă pentru mine, se va prezenta poate într-o zi la dumneata şi te va întreba despre mine...

— La auzul acestor cuvinte am tresărit. Generalul deschise un birou şi scoase din el un plic sigilat şi un pachet cu douăzeci de hârtii a o mie de franci.

— Dacă femeia aceea va fi singură, îmi zise el, îi vei înmâna banii aceştia şi vei arde scrisoarea alăturată...

— Foarte bine! Şi dacă nu va fi singură?

— Dacă ţine de mână o copilă care poate avea azi vreo doisprezece ani, o fetiţă blondă cu ochii albaştri, îi vei da banii aceştia şi vei lua fetiţa la dumneata.

— A! zisei cu uimire.

— Atunci, scumpul meu maior, vei deschide această scrisoare şi, în memoria prieteniei ce-o ai pentru mine şi a făgăduinţei ce mi-ai făcut, vei urma întocmai instrucţiunile conţinute în ea.

— Vă jur, domnule general, că voi face întocmai.

El îmi strânse din nou mâna şi-mi zise:

— Adio!... mâine plecăm şi am o presimţire că nu ne vom mai revedea.

După ce rosti aceste cuvinte, maiorul se opri şi se uită la Hector Lemblin. Căpitanul era galben ca un mort; se temea că bănuieşte în chip vag cine era fetiţa de care vorbea maiorul.

CAPITOLUL XV

Fiica Circasienei

Urmă o clipă de tăcere. Lemblin se uită la interlocutorul său şi i se adresă apoi în aceşti termeni:

— Domnule, până acum, nu văd ce legătură ar putea fi între povestea ce mi-aţi spus şi prezenţa dumneavoastră la mine.

— Vei înţelege numaidecât. Acum vreo trei luni, mă aflam la Petersburg şi nu mă gândeam să plec în Franţa, cu toate că din pricina unei răni căpătate în ultimul război, mi se dăduse un concediu nelimitat. Erau doisprezece ani de când generalul de Ruvigny părăsise Rusia. Mi se anunţă că o doamnă mai în vârstă şi una tânără doreau să-mi vorbească.

Uitasem vorbele generalului, ca şi aventura noastră din Circasia. Totuşi la vederea doamnei care venise la mine, m-am înfiorat şi am scos un ţipăt. Era ea. Adică, o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, tare frumoasă încă şi care ţinea de mână o altă femeie de vreo douăzeci-şi trei, douăzeci şi patru de ani, a cărei frumuseţe m-a orbit, dar ale cărei trăsături îmi amintiră imediat pe cele ale generalului. Mama, era mama, purta tot costumul femeilor din burghezia rusească, iar cea tânără însă purta haine de circasiană. Ambele păreau a fi în mare mizerie. Cea dintâi se uită fix la mine şi-mi zise:

— Vă aduceţi aminte de baronul de Ruvigny?

— Da, răspunsei.

— Am deschis un scrin şi am scos mai întâi pachetul cu biletele de bancă şi apoi scrisoarea p care trebuia s-o deschid în cazul când misterioasa femeie aducea şi fata la mine.

Iată ce cuprindea scrisoarea:

„Scumpul meu maior,

Poate că mâine, poate că peste zece ani, femeia care a tras cu puşca asupra mea în Circasia, îţi va aduce copila noastră. Dacă vine, s-o expediezipe mamă înapoi în ţara

ei, fără a căuta să afli cine este, opreşte însă copila şi adu-mi-o la Paris, după ce mai întâi mă vei preveni printr-o scrisoare. Dacă s-ar întâmpla să fiu mort, tot să vii şi să te duci la castelul Ruvigny din Normandia.

Acolo vei găsi averea destinată acestei copile. Vei spune să ţi se arate camera mea de culcare, vei da la o parte patul de stejar împodobit cu perdele roşii şi vei număra panourile de lemn din parchetul pus în alcov. Al optulea din stânga, în primul rând, luând ca punct de plecare capul patului, acoperă o tainiţă. Vei desface panoul şi vei găsi o casetă de fier.

Caseta aceasta conţine averea copilei mele, avere care nu are nimic comun cu aceea de care mă bucur în Franţa şi de care ştie toată lumea.

Caseta mai conţine şi câteva instrucţiuni noi, pentru care-ţi voi fi recunoscător să le urmezi întocmai.

Al dumitale Baron de Ruvigny ”.

După ce termină povestirea aceasta, maiorul se uită la căpitanul Lemblin.

— Acum aţi înţeles? întrebă el.

Căpitanul era foarte palid şi continua să tacă.

Înainte de a veni în Franţa, am vrut să ştiu ce face

generalul şi am aflat în acelaşi timp căsătoria lui, vestea morţii sale, şi la urmă moartea femeii sale, al cărei doliu îl purtaţi acum. Veţi găsi deci firesc, domnule, că mă adresez dumneavoastră.

Maiorul îl examina mereu pe Hector, a cărui frunte era acoperită de sudoare şi care părea a fi stăpânit de o groază nespusă.

— Domnule, zise în sfârşit acesta cu vocea răguşită, tot ce-mi spuneţi e într-adevăr extraordinar.

— E adevărul, domnule.

— Cu atât mai mult, urmă căpitanul, cu cât nici domnul de Ruvigny, în a cărui intimitate am trăit, nici doamna de Ruvigny, care a moştenit averea lui, şi care la rândul ei, mi-a lăsat-o mie, nu mi-au vorbit niciodată de aşa ceva.

Maiorul încruntă sprâncenele.

— Domnule, începu el din nou, nu vă pot afirma decât un lucru şi anume că ţin la dispoziţia dumneavoastră dovezile celor ce am spus. În primul rând, fiica generalului e la Paris, apoi, eu posed scrisoarea pe care el mi-a lăsat-o când a părăsit Petersburgul. Cred că veţi recunoaşte scrisul lui?

— Da, desigur, zise căpitanul.

Maiorul, îşi desfăcu blana şi scoase scrisoarea de care

vorbea, pe care i-o arătă lui Hector Lemblin. Acesta o examină:

— Într-adevăr, acesta e scrisul generalului.

— Acum, urmă maiorul, dacă vreţi să-mi faceţi cinstea de a veni diseară la masă la mine, în piaţa Beauvau...

Căpitanul făcu un gest de refuz.

— ... Veţi vedea pe fiica generalului.

—. Regret, domnule, îngăimă Hector Lemblin cu voce răguşită, dar doliul ce-l port în inimă, mă opreşte de la orice vizită.

— Fie, zise maiorul, atunci o voi aduce la dumneavoastră.

— Aici! exclamă căpitanul cu un accent de groază.

— Aici, repetă maiorul pe un ton plin de francheţe şi de simplitate.

— Dar, spuneţi-mi, domnule, ce pot face eu pentru fiica generalului?

Şi domnul Hector Lemblin, părea că se sfieşte să rostească acest nume.

— Îi puteţi restitui averea ei.

— Dar averea aceasta există oare?

— Vedeţi ce spune scrisoarea.

— Ei bine, domnule, vreţi să mergeţi la Ruvigny?

— Da, domnule.

— Intendentul meu vă va însoţi, urmă Lemblin.

— Nu, nu aşa, zise maiorul, dumneavoastră trebuie să veniţi.

— Eu! strigă căpitanul, făcând un gest de groază, eu!

— Cum, domnule, aveţi vreun motiv suprem de a nu mă însoţi?

— Acolo a murit soţia mea...

Şi căpitanul rosti aceste cuvinte cu vocea tremurătoare.

Dar maiorul, era din acei oameni, a căror privire are o putere cu adevărat fascinantă. El fixă ochii săi cenuşii şi ageri asupra căpitanului şi acesta se cutremură sub privirea lor poruncitoare.

— Domnule, urmă maiorul Arleff, gândiţi-vă că s-ar putea ca în casetă, în loc să fie bilete de bancă, să găsim titluri de rentă, sau acte de proprietate, obiecte pe care nu le vom putea scoate la lumină decât cu oarecare solemnitate. Prezenţa dumneavoastră e absolut necesară la Ruvigny.

— Dar, domnule...

— Ei! termină maiorul, văd bine că tânăra femeie pe care vreau să v-o prezint, va trebui să facă uz de puterea ei de convingere şi... va face uz de ea.

Căpitanul părea a fi prada unei lupte interioare şi el se înfioră la auzul acestor ultime cuvinte ale maiorului Arleff.

— Domnule, nu insist să veniţi diseară la masă, dar veniţi cel puţin la orele nouă. Vom fi singuri.

— Voi veni, răspunse Hector Lemblin, stăpânit de accentul poruncitor pe care omul acesta îl ascundea sub forme politicoase şi sub un limbaj blând şi prietenesc.

Maiorul se sculă şi salută. Căpitanul îl conduse clătinându-se pe picioare. După cinci minute, gabrioleta nobilului rus, părăsea curtea palatului şi căpitanul căzu zdrobit pe un scaun.

— O, remuşcarea! remuş carea! şoptea el.

Căpitanul închise cu zăvorul uşa bibliotecii. Timp de câteva ore, el rămase cufundat în gânduri, nemişcat, cu ochii ficşi, cu fruntea rezemată de mâini şi cu lacrimi de furie în ochi. Apoi se sculă deodată şi începu să se plimbe iute prin cameră, cu paşi inegali, mototolind în mâini hârtiile risipite pe masă şi lăsând să-i iasă din piept exclamaţii incoerente care semănau când cu vaiete, când cu răgete de furie.

— O, remuşcările... remuşcările! repeta mereu, cu o voce care părea că-i sfâşie gâtlejul.

Umbra însângerată a generalului baron de Ruvigny se

înălţa oare înaintea lui? Umbra aceasta care striga răzbunare, venea poate să-i reproşeze moartea, cinstea-i trădată, soţia şi averea furate? Sufletul căpitanului Hector Lemblin ajunsese un abis la al cărui fund sonda nu mai putea să ajungă, trebuia să aibă mustrări şi mai groaznice ca amintirea acelei prime crime, prin care-şi apropiase soţia şi averea generalului său, căci abia după moartea Marthei, el ajunsese deodată prada acestor chinuri misterioase, a acestei groaze care pusese stăpânire pe viaţa lui. Ce crimă nouă comisese oare omul acesta?

Ziua întreagă el o petrecu într-o agitaţie febrilă.

Când se înseră, căpitanul nu ştia încă dacă va avea curajul să se ducă la maiorul Arleff. Un fel de presimţire, cum au numai sufletele fricoase, părea că-i prezice că se duce la o nouă tortură. Şi cu toate astea, un fel de curiozitate imperioasă, o sete de necunoscut îl împingea să accepte invitaţia maiorului.

— Haide! îşi zise în sfârşit, trebuie să merg. Trebuie! Poate că această reparaţie târzie va mai vărsa în fundul inimii mele puţină linişte şi odihnă.

Şi stăpânit de acest gând, căpitanul Hector Lemblin, se îmbrăcă pe la orele opt şi porunci să tragă cupeul la scară. La orele nouă fix, el se anunţa la maiorul Arleff.

De când sosise la Paris, maiorul locuia într-o casă mică, de curând construită în colţul dintre foburgul Saint-Honord şi Piaţa Beauveau. Un servitor în livrea deschise poarta mare şi cupeul căpitanului intră în curte. Doi lachei frumos gătiţi deschiseră portiera şi luară cartea de vizită a domnului Hector Lemblin.

— A! zise unul din ei aruncându-şi ochii pe cartea de vizită, domnul conte îl aşteaptă pe domnul...

Maiorul Arleff era conte.

Căpitanul se dădu jos din trăsură şi urmă pe servitor, care urcă treptele peronului şi apoi îl conduse la primul etaj al casei.

Era o locuinţă plăcută, cum numai o femeie ştie să improvizeze în câteva zile. Scara era împodobită cu plante şi portocali în glastre, pereţii vestibulului erau pictaţi în frescă, întocmai ca o casă din Pompei.

Căpitanul trecu printr-o seră de iarnă, printr-un salon de vară şi, tot în urma servitorului, nu se opri decât la uşa unui budoar drăguţ, luminat de o lampă de alabastru ce atârna din tavan. La intrare el zări un bătrân şi o tânără femeie.

Bătrânul nu era altul decât contele Arleff, maiorul rus. În ce priveşte femeia aşezată lângă el, căpitanul abia o zărise

şi tresări din tot corpul, rămânând orbit. Ea era minunat de frumoasă şi frumuseţea ei avea ceva fascinant şi un efect puternic, care-l zăpăci cu desăvârşire pe Hector Lemblin, oricât cerceta memoria sa şi oricât răscolea trecutul, trăsăturile acestei femei nu-i aminteau cu nimic figura marţială a generalului de Ruvigny.

Maiorul cum îl zări pe vizitator, se sculă şi alergă înaintea lui:

— Mersi, căpitane, îi zise el, sunteţi de o exactitate cu adevărat militărească.

Şi maiorul se uită la pendula din budoar care arăta ora 9.

Căpitanul înaintă cu paşi sfioşi, şi ca şi cum vederea acestei femei i-ar fi tulburat cu desăvârşire judecata, şi aşa destul de slăbită, el îngăimă câteva cuvinte de scuze şi se aşeză în fotoliul ce-i oferise maiorul.

Tânăra femeie aţinti asupra lui privirea-i înflăcărată şi răspunse încet la salutul lui.

— Domnule, zise maiorul arătând-o cu degetul, nu găsiţi că doamna seamănă cu generalul?

Căpitanul şovăia.

— Într-adevăr... cred... e posibil... îngăimă el.

Tânăra femeie era îmbrăcată în negru. Una din mâinile

ei era goală, cealaltă era acoperită cu o mănuşă neagră. Ciudăţenia aceasta îl izbi pe Hector Lemblin.

— Căpitane, începu contele Arleff, azi dimineaţă mi-aţi dat a înţelege, că vă cam displace de a ne însoţi la castelul Ruvigny, nu-i aşa?

Cuvintele acestea sfârşiră prin a zdruncina cu totul pe căpitan.

— Da, într-adevăr... nu ştiu, bolborosi el.

— Vai! făcu Doamna cu mănuşa neagră, şi fixă asupra lui ochii ei albaştri închişi care posedau o putere teribilă şi misterioasă de seducere. Domnule, nu se poate să ne refuzaţi!

— Voi merge, răspunse el.

Şi în aceste puţine şi simple cuvinte, răsuna glasul resemnat al sclavului care se supune voinţei stăpânului.

Căpitanul rămase vreun ceas în budoarul doamnei cu mănuşa neagră. Ceea ce se petrecu în această oră era pentru el ca un vis confuz, al cărui înţeles mintea omenească nu-l putu pătrunde. El vorbea, asculta fără a pricepe ceea ce aude şi ceea ce spunea.

Cu ochii aţintiţi asupra acestei femei, care-l înmărmurea şi-l fascina în acelaşi timp, sorbind, să zicem aşa, orice mişcare a buzelor ei, căpitanul Hector Lemblin resimţea

primele simptome ale bolii care de multă vreme îl chinuia pe tânărul Armând, fiul Colonelului Leon.

Bătaia pendulei îl trezi pe căpitan din acest fel de toropeală morală. Erau orele zece şi el se scula să plece.

— Căpitane, îi zise maiorul, poimâine dimineaţă plecăm la Ruvigny.

— Vă voi aştepta, domnule.

Şi căpitanul salută smerit pe Doamna cu mănuşa neagră. Maiorul îl conduse până jos la scară, Lemblin plecă împleticindu-se ca un om beat.

— Acasă! strigă el vizitiului.

Maiorul se întoarse în budoarul unde-l aştepta Doamna cu mănuşa neagră şi aceste două persoane, pe care le-am mai văzut în piaţa Saint-Michel, în casa cea veche şi în aparenţă părăsită, se regăsiră singuri faţă în faţă.

— Bunul meu Herman, zise tânăra femeie uitându-se la maiorul Arleff, omul care tocmai a plecat de aici e un mare vinovat.

— Cred şi eu, răspunse maiorul.

— El a comis mai mult decât crima pentru care îl voi prigoni neîncetat. El trebuie să fi asasinat pe soţia sa.

Maiorul făcu un gest de oroare.

— Ascultă, urmă Doamna cu mănuşa neagră, la castelul

Ruvigny, unde am pregătit de acum teribila comedie, a cărei victimă va trebui să fie el, vom avea şi dovada spuselor mele.

— Cum veţi avea această dovadă?

— Bunul meu prieten, răspunse tânăra femeie cu zâmbet rece, tot ai rămas tânăr şi încrezător cu toate că părul ţi s-a acoperit cu ninsoare. N-ai văzut oare că am făcut asupra omului acesta impresia fascinantă pe care o are privirea mea? Nu ghiceşti că nu va trece nicio săptămână şi omul acesta mă va iubi, se va târî la picioarele mele cu mâinile rugătoare?

— Asta cred! zise maiorul cu convingere.

— Ei bine! termină Doamna cu mănuşa neagră, femeia iubită nu poate oare să smulgă din sufletul bărbatului care o iubeşte toate secretele pe care acesta le conţine, chiar dacă unul din aceste secrete ar putea să-l ducă la eşafod?

— Aşa e doamnă.

— Vei vedea, că într-un acces de delir omul acesta va mărturisi totul.

Şi pe buzele palide ale acestei femei bizare se ivi un zâmbet diabolic.

— Îl am în mână! şopti ea.

CAPITOLUL XVI

Puterea remuşcării

Trei zile după prima întrevedere a căpitanului Hector Lemblin cu maiorul Arlefif şi cu Doamna cu mănuşa neagră, cam pe înserate, o diligenţă intra în curtea castelului de Ruvigny.

Vechiul castel normand, unde Martha de Châtenay iubise şi suferise şi de unde cu un an mai înainte fusese scos coşciugul ei, era părăsit şi sumbru ca toate locuinţele în care nu erau stăpânii. Cât timp lipsea ultimul proprietar al castelului, acesta nu era păzit decât de câţiva servitori născuţi aici.

Mare le fu mirarea, când îl văzură sosind pe căpitan, palid, trist, slăbit, cu părul aproape alb şi având în întreaga-i făptură mai mult înfăţişarea unui bătrân. Dar acela care ar fi văzut pe căpitan cu trei zile mai înainte, adică în dimineaţa zilei când primise vizita maiorului Arleff şi l-ar fi revăzut acum, ar fi remarcat o schimbare, o metamorfoză în întreaga lui persoană. Tristei descurajări

întipărită pe toată figura sa şi care dădea tuturor mişcărilor sale pecetea unei moleşiri bolnăvicioase, îi urmase deodată un fel de energie înfrigurată, care dădea o viaţă nouă acestui cadavru ambulant. El mai era încă palid şi sleit, dar ochii îşi recăpătaseră de acum sclipirea lor energică şi toată persoana lui parcă se mai înălţase.

El coborî din trăsură, se duse de-a dreptul în sala cea mare a castelului şi-l chemă pe intendent. Intendentul din Ruvigny, era un servitor bătrân, care-l văzuse născându-se perăposatul general de Ruvigny şi în adâncul inimii sale mai jelea încă stingerea vechiului neam de Flars-Ruvigny, al cărui ultim vlăstar căzuse ucis de spada marchizului Gontran de Lacy. Pentru Hector Lemblin nu era stăpânul, era un fel de tiran pe care-l suporta şi ale cărui ordine le executa întocmai, dar fără niciun fel de zel.

— Moş Petre, îi zise căpitanul, aştept chiar în această seară, nişte musafiri din Paris. Trebuie să sosească în orice moment.

Intendentul se uită la Hector Lemblin şi se prefăcu aşa de bine că e mirat, că acesta fu păcălit.

El urmă:

— Vei da ordinele necesare, ca totul să fie pregătit pentru primirea musafirilor.

— Bine domnule, răspunse intendentul înclinându-se.

Căpitanul se urcă la primul etaj, intră într-o sală mare a cărei uşă cu geamuri, se deschidea pe platforma antică de unde începea scara săpată în piatră, care ducea până la poalele stâncilor, scara pe unde, ne amintim că baroneasa Martha de Ruvigny cobora deseori pe înserate pentru a merge până la postul lui Martin, vameşul.

Căpitanul străbătu salonul, ieşi pe platformă şi se rezemă de parapet. Aici amintiri nenumărate îl copleşeau. La picioarele lui era oceanul care îngâna refrenu-i veşnic şi monoton.

De la ocean şi până la el ducea cărăruia repede şi cu cotituri capricioase, pe unde odinioară, el venea în fiece noapte la castel, ca să strângă în braţele sale pe Martha-i adorată, care-l aştepta fricoasă şi tremurând. Pe acea vreme căpitanul era fericit. Două ore rămase el astfel pe gânduri, cu fruntea strânsă în mâini, retrăind trecutul care părea că-i mai surâde încă, uitând de prezentul crud şi înspăimântător.

— O, Martha! Martha! şopti el de câteva ori cu deznădejde.

Deodată, el se sculă, ascultând parcă unui gând grabnic şi teribil care luminase deodată mintea lui tulburată.

— Nu, nu! îşi zise el în culmea enervării, ei nu trebuie să intre cu mine în camera Marthei. Cine ştie?

ŞI el începu să tremure.

— Cine ştie, urmă el, dacă n-am vreun indiciu revelator, vreo urmă acuzatoare?

Şi căpitanul, galben de groază, se smulse din sumbra sa contemplare, părăsi platforma, intră în salon şi trase nervos soneria. Servitorul lui veni în grabă.

— Germain, îi zise căpitanul, du-te şi adu-mi legătura de chei care se află în cufărul din diligenţă şi vino cu o torţă.

Servitorul se îndepărtă şi căpitanul Hector Lemblin îl aşteptă rezemat de sobă. Energia care-i însufleţise faţa în clipa când sosi la castelul de Ruvigny, dispăruse. Acum omul acesta avea mersul nesigur şi simţea cum groaza pune stăpânire pe făptura sa, numai la gândul de a intra în camera soţiei sale.

Servitorul se întoarse:

— Poftim cheile şi făclia, zise el.

— Bine, răspunse căpitanul. Du-te, nu mai am nevoie de tine.

— Stăpânul meu a înnebunit! murmură Germain îndepărtându-se, după ce depusese făclia pe o măsuţă şi cheile alături de făclie.

Pentru a înţelege la ce-i trebuiau căpitanului cheile, trebuie să ne întoarcem o clipă la evenimentele care s-au petrecut la Ruvigny cu un an în urmă, adică la moartea Marthei.

De multă vreme doamna Lemblin era bolnavă, suferindă, ea slăbea văzând cu ochii şi era grozav de palidă. Nimic însă n-ar fi putut face să se prevadă sfârşitu-i grabnic.

Într-o seară, era pe la sfârşitul lui ianuarie, ea păru mai slabă ca de obicei şi se retrase din vreme. Lemblin voia să petreacă noaptea lângă ea, numai cu Germain. Germain nu era un servitor vechi din Ruvigny. El era un om nou, pe care căpitanul îl angajase cu câteva luni în urmă. În timpul nopţii, celorlalţi servitori li se păru că-l aud pe Germain intrând şi ieşind de mai multe ori din odaie. Apoi, dimineaţa, se auziră deodată ţipete de disperare. Germain apăru palid, tulburat şi ţipând:

— A murit cuconiţa!

Servitorii întristaţi voiră să intre în camera mortuară, dar în prag stătea soţul şi el îi goni.

— Înapoi! le strigă Hector Lemblin, ale cărui haine erau în dezordine, ochii îngroziţi şi părul vâlvoi. Lăsaţi-mă singur cu ea! Până în ultimul ceas... până la ultima clipă!

Ce se petrecuse în timpul nopţii? Ce s-a petrecut toată ziua şi toată noaptea următoare în camera mortuară? Servitorii din castelul Ruvigny n-au aflat-o niciodată. Lemblin voia singur s-o îngroape pe soţia sa, ajutat numai de Germain şi tot el s-o pună în coşciug... Martha fusese văzută intrând în camera ei şi culcându-se în pat. Şi de atunci, nimeni n-a mai văzut-o, nici chiar moartă.

După ce sicriul fu scos din camera mortuară, Germain închise bine ferestrele şi încuie uşile, iar la plecarea sa din Ruvigny, căpitanul luase cheile cu el. De atunci, nimeni nu mai păşise pragul acelei încăperi, unde fără îndoială se petrecuse vreo dramă misterioasă şi teribilă.

Hector Lemblin îi ceruse lui Germain cheile şi făclia ca să poată intra în această cameră.

După plecarea servitorului, căpitanul mai rămase câteva clipe nemişcat, tremurând, neîndrăznind să ia o hotărâre.

— Haide! zise el deodată, trebuie.

El luă cheile şi făclia şi porni cu paşi îndesaţi şi inegali.

Pentru a ajunge la camera unde murise doamna Lemblin, trebuia să iasă din salon şi să treacă printr-un coridor care ocolea castelul pe dinăuntru şi lega cele două aripi ale clădirii. Cine l-ar fi văzut pe căpitan mergând prin acest coridor trist şi pustiu, cu lampa în mână, palid şi

desfigurat, l-ar fi luat drept stafia vreunui castelan mort departe de moşiile sale strămoşeşti, şi care venea la miezul nopţii să viziteze locurile unde-şi petrecuse copilăria.

Pe măsură ce se apropia de uşa fatală, Hector Lemblin simţea că inima i se strânge, părul i se ridica vâlvoi şi o sudoare rece îi acoperea fruntea. Când ajunse la uşa de afară, el fu apucat de un tremur convulsiv şi atât de violent că flacăra începu să tremure. Îi era cu neputinţă să strângă făclia în mână, o scăpă, ea căzu jos şi se stinse. Atunci căpitanul fu apucat de o teroare superstiţioasă. I se păru că moartea îi smulse făclia din mână şi cu suflarea-i rece o stinsese. Căpitanul scoase un ţipăt de groază şi fugi.

La capătul coridorului îl găsi pe Germain care-i dădu braţul, şi-l sprijini.

— Domnule, zise servitorul a cărui voce respectuoasă ascundea şi un accent de ironie înăbuşită, faceţi rău, domnule, că vreţi să înfruntaţi amintiri penibile.

— Taci! Taci! şopti căpitanul speriat, şi sprijinindu-se de servitor, intră în salon şi de emoţie se trânti într-un jilţ.

Timp de câteva clipe, Hector Lemblin rămase abătut, copleşit de o prostraţie pe care niciun grai omenesc n-ar

putea-o descrie. Apoi, fără a se sinchisi de prezenţa servitorului, el izbucni în plâns.

— O, Martha! repeta el cu o voce sfâşietoare.

Atunci, servitorul interveni:

— Domnul nu face bine, şopti el. Domnul se omoară singur.

Căpitanul ridică ochii.

— Taci! Taci! făcu el cu un accent de groază.

— Domnul ar trebui să se gândească mai bine, că în seara asta aşteaptă pe maiorul Arleff şi pe pupila lui, urmă Germain cu voce înceată.

La auzul acestor cuvinte, căpitanul se cutremură din cap până în picioare şi se ridică brusc.

— E ora opt, urmă Germain. Desigur că maiorul va sosi pe la miezul nopţii. Nu e bine ca domnul săplângă, să pară tulburat. Asta le-ar da de bănuit ceva.

— Ai dreptate, răspunse căpitanul, trebuie să fiu calm.

Şi începu să se plimbe cu paşi mari şi energici de-a lungul salonului.

— Germain, începu el deodată, când va sosi maiorul, vei merge înaintea lui şi-l vei pofti în salonul mare de jos. Îmi trebuie timp ca să-mi revin în fire, să mă liniştesc.

Cum sfârşi căpitanul aceste cuvinte, se auzi zgomotul

unei trăsuri amestecat cu pocnete de bici şi zăngănit de clopoţei.

— Iată-i, strigă Germain.

— Ah, Dumnezeule! exclamă căpitanul cu voce tulburată.

El se privi în oglindă şi se dădu înapoi speriat. I se făcuse frică de el însuşi, atât era de galben şi de înfricoşător la vedere.

Germain fugi afară.

— Liniştiţi-vă domnule, liniştiţi-vă, zise el pe când se îndepărta. Mă duc să-l întâmpin pe maior.

Era într-adevăr maiorul Arleff, care sosise cu Doamna cu mănuşa neagră.

Când Germain ajunse în curtea castelului, poştalionul tocmai oprea caii, după ce cu mare îndemânare cârmise în faţa peronului. El fu acela care deschise uşa şi astfel ochiul ager al tinerei femei îl zări mai întâi pe el. Ea îşi rezemă mâna cu mănuşa pe braţul lui şi coborî din trăsură.

— A sosit stăpânul dumitale?, întrebă maiorul.

— Da, domnule...

Germain se înclină, Doamna cu mănuşa neagră schimbă o privire ascunsă cu el şi văzu că un zâmbet enigmatic se iveşte pe buzele lui.

— Întoarcerea la Ruvigny l-a impresionat rău pe domnul, zise servitorul în şoaptă.

— Aşa-i!

Şi Doamna cu mănuşa neagră, rosti cuvântul acesta pe un ton straniu. Pe când maiorul îi oferea braţul, Petre, bătrânul intendent, îmbrăcat cu livreaua de zile mari, cum cerea răposatul general oamenilor săi, se apropie de ei.

— Dacă domnul maior vrea să se ostenească şi să mă urmeze în salon, zise intendentul, care, prinsese calificativul pe care Germain îl dăduse bătrânului.

— Conaşul va veni îndată, zise Germain. Se îmbracă.

Şi valetul, care nu părea dispus să-l lase pe intendent să-şi îndeplinească funcţia, îi luă făclia din mână şi porni înaintea musafirilor pe care îi conduse în sala de primire a castelului. Aici maiorul şi însoţitoarea lui se aşezară şi, în vreme ce-l aşteptau pe Hector Lemblin, cercetau curioşi lucrurile din jurul lor.

Salonul acesta, imens şi sumbru, era el singur un adevărat poem de melancolie. Lemnăria înnegrită, uşile mari cu două canaturi, tapetele închise, armele de culori şterse, povesteau de halul de părăsire al acestei locuinţe vechi şi nobile, văduvită de adevăraţii ei stăpâni şi în care tânăra femeie, al cărei sfârşit era cufundat în mister,

petrecuse mai mulţi ani în durere şi remuşcări.

— Sărmana femeie! şopti încet Doamna cu mănuşa neagră.

Şi amândoi, maiorul şi aceea care se dădea drept fiica generalului baron de Ruvigny, se uitau tăcuţi unul la altul, ca şi cum s-ar fi sfiit să-şi împărtăşească impresiile.

În sfârşit, se auziră paşi greoi şi inegali care păreau că trădează neliniştea lăuntrică a căpitanului şi care vesteau sosirea lui. El apăru în prag, se opri o clipă ca şi cum l-ar fi părăsit curajul şi puterile. Dar omul din lumea mare triumfă în sfârşit şi căpitanul se apropie de tânăra femeie şi o salută cu politeţea unui veritabil gentleman.

— Domnule, zise-maiorul răspunzând la salutul căpitanului Lemblin, trebuie să admiteţi că suntem foarte exacţi, cu toate că drumurile până aici sunt extrem de rele.

— Exactitatea dumneavoastră e cu adevărat militărească, răspunse Héctor Lemblin, şi nu mă surprinde. Doamna, însă, a dat dovadă de un curaj care merită toate laudele.

Zicând aceste cuvinte, căpitanul ridică la Doamna cu mănuşă neagră privirea-i sfioasă şi imediat el simţi o emoţie electrică, întocmai cum simţise când intrase în

budoarul ei din casa din Piaţa Beauveau. Ochii mari şi albaştri ai acestei ciudate femei se opriră asupra lui, liniştiţi, reci, batjocoritori şi totuşi foarte seducători.

Din clipa aceasta, căpitanul deveni iarăşi prada acelor friguri, acelui entuziasm stăpânit pe care Doamna cu mănuşa neagră i le insuflase cu trei zile în urmă.

El nu se mai înfiora, nu mai tremura, ci începu s-o contemple, s-o asculte, să se îmbete de vocea ei, să tresară de voluptate sălbatică sub privirea ei, uitând că un ceas mai înainte, copleşit de amintiri, era cât pe ce să-i vină rău şi că plânsese ca un copil.

Intendentul veni să anunţe că masa era servită. Căpitanul oferi doamnei braţul şi o conduse în sala de mâncare. Timp de o oră, omul acesta fu iarăşi plin de viaţă, regăsindu-şi mişcările vioaie, uitând remuşcările sale, înjghebând speranţe noi. Dar o vorbă a maiorului, îl trezi deodată din visarea lui şi-l aruncă din înălţimea visurilor sale pe pământul noroios al realităţii.

— Căpitane, zise maiorul sculându-se de la masă, vreţi să mergeţi acum să vedem dacă cufăraşul de care pomeneşte scrisoarea generalului se află tot în acel loc?

Héctor Lemblin se înfioră, paloarea cadaverică dispărută până acum, îi acoperi iarăşi fruntea, căci camera unde

trebuia să fie cutia, era tocmai aceea în care murise Martha şi în care cu o oră mai înainte nu cutezase să intre.

CAPITOLUL XVII

Tainele unei inimi de femeie

Să lăsăm pe maiorul Arleff, pe Doamna cu mănuşa neagră şi pe căpitanul Hector Lemblin, pregătindu-se să intre în camera mortuară a Marthei de Châtenay şi să ne întoarcem la Paris.

Târziu după plecarea ultimilor musafiri ai Fulmenei, frumoasa femeie din Aleea Marboeuf, amicul nostru Armând Leon se deşteptă dintr-un somn adânc, şi se uita în jurul lui cu nedumerire.

Mai târziu nu înţelegea unde se găsea. Locul unde se afla fără a şti cum, pentru întâia dată, era un iatac frumos, tapisat tot-cu damasc portocaliu. Tânărul era culcat pe canapea şi învelit peste tot trupul cu un şal de caşmir. Apoi, era singur, cel puţin la prima privire ce o aruncă în jurul său, „el nu zări nicio figură omenească. Ultimele raze

ale soarelui luminau odaia, un ceasornic de pe sobă arăta ora cinci şi jumătate p.n. Armând dormise treisprezece ore.

— Unde mă aflu oare?

Aceasta fu prima întrebare ce-şi puse. El încercă să-şi adune amintirile din ajun şi pe măsură ce ele îi reveneau una ” după alta, îşi zicea:

— Să vedem, ieri am fost poftit la masă... am băut... Unde am fost la masă?... Ah! într-o grădină de iarnă cu Maurice, cu Malvina şi cu Nini Pompadour... la Fulmen... Mi-au dat mult de băut... m-au îmbătat... Poate că m-au dus undeva.

Se ridică şi se uită iarăşi în jurul său. Atunci zări la doi paşi de el, la spatele divanului pe care dormise, pe frumoasa Fulmen, care şedea într-un fotoliu, nemişcată, mută şi-l fixa cu frumoşii ei ochi negri şi sclipitori.

— Fulmen! exclamă el.

— Bună ziua, răspunse curtezana. Ai dormit bine... de la patru dimineaţa?

Şi mai adaugă cu vocea-i veselă şi batjocoritoare:

— Ştii că ai trecut de ocolul cadranului? O! ce urâcioşi sunt bărbaţii... se îmbată fără ruşine...

— Aşadar, m-am îmbătat şi dumneata m-ai găzduit?

— N-aveam încotro.

Armând se aşeză şi se uită la ea zâmbind, cu veşnicu-i surâs melancolic.

— Dumneata eşti bună! zise el.

— Nu, sunt egoistă.

— Dumneata?

— Da, dragul meu.

Şi Fulmen se apropie şi se aşază pe marginea canapelei, lângă tânăr. Apoi luă mâna lui în ale ei şi se uită seducător la el.

— Da, zise ea, sunt egoistă şi prezenţa dumitale, aici nu e decât o trădare abominabilă din partea mea.

— Glumeşti!

— Ba nu, spun adevărul.

Armând o privi şi continuă să zâmbească.

În clipa aceea, ea era femeia cea mai seducătoare, pe care ar fi putut-o visa un poet dornic de ideal. Era îmbrăcată cu o rochie lungă de muselină străvezie, prin care se desenau vag formele sculptate ale corpului, avea picioarele vârâte în pantofi de mătase roşie, minunatul ei păr negru căzut pe umeri în bucle nebunatice, ochii lunguroşi, buzele roşii întredeschise.

Fulmen părea că realizează în clipa aceasta tipul

Venerei voluptuoase şi melancolice. Ea puse unul din braţele ei albe pe umărul lui Armând şi urmă:

— Da, dragul meu, eşti la mine de la ora patru dimineaţa şi ai să te miri foarte mult când îţi voi spune de ce te afli aici.

— Dar o bănuiesc, zise Armând. Pentru că mă îmbătasem.

— Nu-i aşa. Olandezul voia să te ducă cu trăsura lui acasă.

— Şi dumneata n-ai vrut?

— Desigur că nu.

Armând ar fi trebuit să ghicească pricina, dacă ar fi remarcat cum stătea Fulmen aplecată spre el. Dar inimile însufleţite de o singură dragoste mare, cum era inima lui, pierd de obicei darul discernământului.

— De ce n-ai vrut?, întrebă el.

— Pentru că sunt curioasă.

— Dumneata curioasă? Şi anume de ce?

— Ei! începuseşi să ne povesteşti ceva.

Armând tresări.

— O poveste dramatică, extraordinară, bizară.

— Şi n-am terminat-o, nu-i aşa?

— Nu. Te-ai vârât sub masă, ca să te gândeşti în voie la

urmarea acelei poveşti.

Armând se lovi peste frunte.

— Ah! şopti el, îmi amintesc... v-am vorbit...

— ... De Doamna cu mănuşa neagră, completă Fulmen.

— Şi aţi dat crezare vorbelor mele?

Armând puse întrebarea aceasta cu voce tremurătoare.

— Desigur, te-am crezut, răspunse Fulmen.

— Cu toate astea era numai o glumă, o născocire...

Şi pe când vorbea astfel, Armând se uita cu nelinişte la dansatoare. Fulmen, însă, îi apucă ambele mâini cu un gest aproape matern, aţinti asupra lui ochii ei care exprimau o tristeţe îngăduitoare, şi-i zise:

— Copile!

— Dar... îţi jur... zise tânărul.

— Nu jura, răspunse ea.

Şi pe când cu o mână aranja o şuviţă de păr pe fruntea lui Armând, Fulmen urmă:

— O inimă generoasă de douăzeci şi cinci de ani, Machiavel cu mustaţă neagră, mătăsoasă, cunoşti oare atât de puţin femeile că-ţi închipui, că e uşor să le păcăleşti?

— Dar... nu... te... păcălesc...

— Ascultă, urmă ea, cuprinzând gâtul lui Armând cu

frumosu-i braţ, închipuieşte-ţi că sunt mama dumitale...

— O, zise Armând zâmbind, eşti prea tânără pentru un asemenea rol...

— Atunci o soră.

— Aşa da!

— Unei surori i se spune totul... absolut tot... şi dacă te întreb de taina inimii dumitale.

— Dar n-am nicio taină.

— Nu mai spune!

Fulmen bătu din picior de nerăbdare.

— La urma urmei, ai dreptate, reluă ea. Nimeni nu încredinţează secretul inimei sale primei venite, pentru motivul că a luat masa cu ea... Şi pentru dumneata, eu desigur că sunt aşa ceva.

— Nu, răspunse Armând, căci în ochii dumitale citesc că vrei să-mi fii prietenă.

— Ba ceva mai mult decât asta, răspunse cu naivitate Fulmen: te iubesc!

— Mă iubeşti! exclamă tânărul în culmea mirării.

— De noaptea trecută.

Un nor negru trecu pe fruntea lui Armând şi el plecă ochii.

— Iartă-mă, zise el, dar nu pot crede... e imposibil...

— O, nebunule! şopti Fulmen cu un zâmbet superb şi triumfător, crezi că m-aş fi ostenit să te îmbăt şi apoi te-aş fi reţinut aici o zi întreagă, dacă...

Şi ochii fascinanţi ai Fulmenei terminară fraza. Armând însă se ridică cu demnitate şi, la rândul lui, îi apucă mâna.

— Iartă-mă, doamnă, zise el, dacă nu cad în genunchi înaintea dumitale, dacă dumneata, la a cărei dragoste râvneşte toată lumea, ale cărei zâmbete mulţi le cerşesc, a cărei privire, nenumăraţi bărbaţi ar fi gata s-o cumpere cu preţ de aur, iartă-mă, dacă mă vezi primind cu întristare o mărturisire care ar trebui să mă facă nebun de fericire.

— A! zise Fulmen, vezi bine, sărmane prietene, că dacă nu mori de bucurie, dacă nu cazi la genunchii mei, asta înseamnă că nu răspunzi la dragostea mea.

— Vai!

— Că o iubeşti pe Doamna cu mănuşa neagră!

Şi Fulmen începu să râdă cu râsul ei argintiu şi sarcastic.

— Vezi, zise ea, aşa se smulge o mărturisire.

— Ai dreptate, răspunse el plecând fruntea, recunosc că sunt bătut şi m-ai învins, vorbindu-mi de o dragoste... pe care... desigur...

— A! zise Fulmen zâmbind, înţelegi, dragul meu, că nu-ţi

voi spune dacă e adevărat că te iubesc, ori dacă mărturisirea ce ţi-am făcut nu e decât un mijloc dibaci de a-ţi smulge secretul... Eu nu mă arunc aşa de gâtul oamenilor...

Pe când Fulmen vorbea astfel, îl cuprindea cu privirea-i fermecătoare şi plină, de experienţă cu care o femeie, pentru care sufletul omenesc nu are taine, se uită la un adolescent.

Armând stătea cu capul plecat. Ea îl sili să se aşeze iarăşi lângă dânsa.

— Haide, zise ea, să vorbim ca nişte vechi prieteni... Eu nu te iubesc... Nici dumneata nu mă iubeşti pe mine, pentru că iubeşti pe Doamna cu mănuşa neagră... Dar pe noi ne uneşte un interes comun.

— Un interes?, întrebă Armând cu mirare.

— De ce nu?

— Noi avem interese comune?

— Fără îndoială! mai întâi să vorbim despre dumneata. Şi Fulmen luă iarăşi mâna lui Armând între frumoasele ei mâini şi urmă:

— Aşadar, o iubeşti pe Doamna cu mănuşa neagră, o femeie ciudată care seamănă cu Jidovul Rătăcitor, căci ca şi el, umblă prin lume fără a se opri vreodată.

— Ea e la Paris, zise Armând.

— Aşa!

Şi în exclamarea aceasta se simţi toată bucuria Fulmenei.

— Atunci e şi mai bine, şi vei pricepe de ce ai nevoie de mine.

Fulmen vorbea liniştit, cu zâmbetul pe buze şi părea aşa de sigură de cele ce spunea, că tânărul o asculta fără a cuteza s-o întrerupă.

— Scumpul meu prieten, urmă ea, o femeie ca mine, e întotdeauna cel mai bun ajutor pe care-l poate găsi cineva în situaţia dificilă în care te afli dumneata. Dacă te-am priceput bine, iubeşti o femeie nesimţitoare, care se sinchiseşte de dragoste cum mă sinchiseam şi eu de ea, ieri.

— Ieri?, întrebă Armând cu uimire.

Fulmen îşi muşcă buzele.

— Imaginează-ţi că n-am spus nimic şi lasă-mă să continui, zise ea. E evident că dacă o iubeşti pe femeia aceasta şi doreşti să ajungi singur la ea, sfaturile unei femei ca mine îţi vor putea fi de folos.

Şi ea apăsă pe ultimul cuvânt.

Ochii lui Armând luciră de o bucurie egoistă.

— Cum?, întrebă el. Vrei să mă ajuţi?

— Desigur!

— Mă vei sfătui?

— De ce nu!

Dar deodată faţa lui Armând exprimă o nelinişte vagă.

— Nu-mi întinzi oare o cursă?, întrebă el.

— Nu, răspunse Fulmen.

— Dar... adineauri?

— Adineauri ţi-am spus că te iubesc, şi închipuit cum eşti, ai crezut...

Şi Fulmen râse batjocoritor.

— Ei bine, aşa e, urmă ea, te iubesc şi de asta vreau să te ajut... Da, inima femeii e ciudată!

Ea rămase o clipă tăcută, cu ochii visători, apoi urmă tot uitându-se la Armând care se căznea să priceapă excentricitatea acestei femei.

— Aseară mă gândeam să mă mărit cu Lordul G... dispreţuiam bărbaţii, căci îi socoteam atât de lesne de cucerit, că nu meritau nici atenţia, nici voinţa unei femei. Plictisită de a mai lupta, pentru că triumfasem întotdeauna, mă gândeam s-o sfârşesc într-un chip naiv şi burghez, prozaic şi virtuos, ceva solid ca un pod şi plicticos ca ploaia. Un cuvânt al prietenului nostru Maurice Stephan

şi vederea feţei dumitale melancolice, mi-au năruit toate proiectele. Maurice susţine că inima ţi-e legată de o dragoste puternică la care nu există leac...

— Aşa-i! şopti Armând.

— Atunci, urmă Fulmen, mi-am jurat să te iubesc şi să fiu iubită de dumneata.

Armând clătină din cap cu tristeţe.

— Nimeni nu poate iubi două femei deodată, zise el.

— O ştiu, de aceea voi începe prin a fi numai prietena dumitale. Dumneata o cauţi pe Doamna cu mănuşa neagră, eu ţi-o voi găsi.

— Dumneata! exclamă Armând.

— Da! Dacă eu voi scotoci lumea timp de o săptămână, crezi oare că va rămâne vreun colţişor necercetat? O! no cunoşti pe Fulmen!

Şi uşuratică, ridică cu mândrie capul şi ochii ei negri scăpărau scântei mai aprinse ca focul ceresc al cărui nume îl purta.

— Într-adevăr, urmă ea, ce merit e să lupţi împotriva unei amintiri, împotriva unei femei absente şi poate, pe veci pierdute? Asta ar însemna să-mi pierd timpul iubindute... A! eu nu vreau asta! Eu vreau să ţi-o regăsesc pe Doamna cu mănuşa neagră, vreau să te împing la

picioarele ei, vreau ca ea să te iubească.

— Vrei asta?, întrebă Armând cu uimire.

— Desigur, răspunse Fulmen. Vreau să înlătur obstacolele ce se înalţă între voi. Când Doamna cu mănuşa neagră îşi va deschide braţele, îţi vei da seama că n-o mai iubeşti.

— O! zise Armând, s-ar putea una ca asta?

— Copil, ce eşti! Vei vedea!

— Doamnă, şopti Armând, posezi elocinţa fermecătoare a femeii, căreia nimic nu-i rezistă şi desigur că lumea mă va socoti prost şi nebun că nu mă vede la picioarele dumitale. Dar poate nu ştii, doamnă, că există patimi lente, mortale, inexorabile, cărora nimic nu li se poate opune şi care stăpânesc pe om în aşa grad, că-l fac orb de ingrat. Dă-mi voie să-ţi cer prietenia dumitale, dar...

Fulmen îi puse mâna pe gură.

— Taci, îi zise ea, sau mai bine să vorbim de lucruri mai serioase. Spuneai că ea e la Paris?

— Da.

— Ai văzut-o?

— Ieri dimineaţă eram pe jos, pe Bulevard, la colţul străzii Duphot, o trăsură cu doi cai a trecut pe lângă mine cu iuţeala fulgerului. Ea era în trăsură. Emoţia mea era

atât de mare, că timp de câteva minute am rămas nemişcat urmărind cu privirea trăsura care o ducea. Am văzut-o cotind la colţul străzii Regale şi când am vrut s-o urmăresc, ea dispăruse.

— Bine, zise Fulmen, o vom regăsi.

Liniştea cu care rostea ea aceste cuvinte îl impresionă puternic pe Armând. El începu să creadă în ea.

— O vom regăsi, întări Fulmen, şi încă înainte de a trece o săptămână, poate mâine... poate în seara asta.

— O, zise Armând. Mâine! diseară!... dar de ce putere dispui dumneata?

— Scumpul meu, răspunse cu tristeţe femeia, au fost bărbaţi care au murit numai pentru că eu am încruntat din sprâncene. Cum crezi că nu voi avea putere să răscolesc în douăzeci şi patru de ore Parisul de la un capăt la celălalt?

Şi Fulmen sună.

O subretă drăguţă, cum nu se mai văd decât la femeile galante şi la teatru, apăru în pragul camerei de culcare şi veni să aprindă sfeşnicele de pe sobă.

— Spune să servească masa, zice Fulmen.

Apoi întorcându-se spre Armând, dansatoarea urmă zâmbind:

— Mănânci cu mine... pe urmă vii „cu mine la Teatru Italian.

El încercă să refuze.

— Dacă refuzi, eşti un răutăcios şi nu-ţi voi regăsi pe *necunoscută.*

— Mă supun! şopti cu resemnare tânărul.

CAPITOLUL XVIII

O vizită neaşteptată

A doua zi, îl găsim pe tânărul nostru prieten Armând, acasă la el, în frumoasa vilă din Chaillot, unde dragostea părintească a Colonelului Leon ascunsese cu gelozie adolescenţa lui plăpândă şi delicată şi o pusese sub paza credincioasă a bătrânului Job.

Nimic nu era schimbat în această locuinţă fermecătoare. Era acelaşi cuib alb şi cochet, pierdut în mijlocul unui masiv de verdeaţă.

Bătrânul Job era tot intendentul fidel şi avea în special grijă de calul de călărie şi de cei doi armăsari irlandezi, pe

care tânărul lui stăpân îi înhăma alternativ la tilbury.

În ziua aceea l-am fi putut vedea pe Armând, pe jumătate culcat pe divan, în frumosul fumoar împodobit cu stofe orientale şi ale cărui ferestre dădeau în curte şi în grădină. Era târziu, ultimele raze ale soarelui se răsfrângeau în geamuri şi ceasornicul arăta ora cinci şi jumătate. Armând era singur şi fuma cu ochii pe jumătate închişi, cu atitudinea trândavă a unui om stăpânit cu totul de gândurile lui.:

Soneria îl trezi din visare. El auzi deschizându-se poarta, şi ridicându-se pentru a privi în curte, el văzu intrând un cupeu mic, albastru, cu un singur cal şi din cupeu coborând un tânăr şi o tânără, doi din musafirii Fulmenei, ziaristul Maurice Stephan şi drăgălaşa Nini Pompadour, pe care desigur, o legătură misterioasă îi unea încă de la faimosul supeu la care toţi îşi pierduseră minţile.

Maurice, la braţ cu noua lui prietenă, urcă încet scările peronului, nesocotind persoana lui Moş Job care, ca un servitor priceput, cunoscător al etichetei, voia să se intereseze mai întâi, dacă stăpânul lui putea, ori nu, să primească vizite.

— Eu sunt un om al casei, zise Maurice, dându-l la o parte. Armând mă primeşte oricând.

— Şi pe mine tot aşa, zise Nini Pompadour.

Amândoi urcară pe nerăsuflate scara până la primul etaj şi-l găsiră pe Armând în pragul fumoarului.

— Bună ziua, zise el. Ce mai faceţi?

— Asta trebuie să te întrebăm noi pe tine, răspunse Maurice. Dar îţi mărturisesc că ai o mină foarte bună. Nu mai ai mutra aia jalnică şi disperată care-ţi şedea aşa de rău alaltăieri, pe când povesteai ghinionul tău cu Doamna cu mănuşa neagră.

La auzul acestui nume Armând se posomorî.

— Al dracului doctor şi Fulmen asta! zise Maurice.

— Ce vrei să spui cu asta?, întrebă Armând.

— Vreau să zic, repetă ziaristul, că în virtutea legii că în dragoste un cui îl scoate pe celălalt, Fulmen te-a vindecat repede şi în chip uimitor.

— Fulmen?, întrebă Armând cu nedumerire.

— Cum, se amestecă şi Nini Pompadour râzând, şi asta vrei să faci un mister, fătarnicule?

— Ştim totul! zise Maurice.

— Ştiţi totul?

— Absolut tot, scumpul meu.

— Atunci spuneţi-mi şi mie, căci eu nu ştiu absolut nimic.

— Vorbe! zise Maurice. Poţi să ne crezi aşa de proşti?

— Dar vă jur...

Bine! Atunci îţi voi reaminti actele şi gesturile tale de două zile încoace. Ieri dimineaţă te-am lăsat la Fulmen... Ai petrecut acolo toată ziua, ai dejunat şi ai cinat cu ea.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Absolut nimic. Seara aţi fost văzuţi împreună la teatru...

— Ea mi-a oferit un loc în loja ei.

— Şi prietenul nostru, Maurice Stephan, e un curios care ar vrea să ştie şi nu va afla absolut nimic, zise deodată o voce de la uşa fumoarului.

Maurice, Nini Pampadour şi Armând se întoarseră. O femeie deschise uşa. Era Fulmen.

— Ei! Asta întăreşte spusele mele, făcu Maurice.

— Te înşeli, Maurice.

— Aş! Cine ştie?!

— Şi cu toate astea, urmă dansatoarea, deoarece mi-am pus în gând să-l compromit pe amicul nostru şi am venit anume să-i vorbesc de afaceri serioase...

— Cum?, întreabă Maurice.

— Deoarece, începu Fulmen, pe tonul unui judecător care rosteşte o sentinţă, din moment ce ne învinuiţi, pe

Armând şi pe mine, că avem relaţii secrete, noi avem cel puţin dreptul de a profita de aceasta; eu, Fulmen, cea dintâi cu acest nume, şi stăpână ad honores a locului, vă dau pe amândoi pe uşă afară.

— O, o! făcu Nini Pompadour, ce glas, mă rog!

Fulmen însă făcu lui Maurice semn cu ochiul.

Acesta se sculă:

— Haide, Nini, zise el, să nu le stricăm luna de miere.

El strânse mâna lui Armând, care stătea tot nedumerit, o luă pe buna-i tovarăşă şi amândoi coborâră scara cântând.

Atunci Armând, surprins de vizita Fulmenei, întrebă:

— Dumneata! Cum! Dumneata aici?

Fulmen nu răspunse îndată, îşi aruncă şalul pe divan, îşi scoase pălăria şi mănuşile, şi-l privea pe tânăr zâmbind.

— Ei, de ce te miră aşa de mult vizita mea?, îl întrebă ea.

— Nu mă aşteptam la ea.

În primul rând, dragul meu, de când am fost văzuţi împreună la teatru, tot Parisul mă crede amanta dumitale. Ei! Parisul e înşelat pentru moment, dar într-o bună zi va avea dreptate.

— Crezi?, întreabă Armând, zâmbind cu tristeţe. Fulmen

îl fixă cu ochii ei fascinanţi, apoi aruncă o privire în oglindă.

— Închipuitule! zise ea. Apoi se aşază lângă el.

— E deci foarte firesc să vin să-l văd pe viitorul meu adorat, reluă ea, chiar dacă n-aş avea afaceri serioase cu el.

Şi Fulmen clipi viclean din ochi.

— Dar linişteşte-te, zise ea, eu am venit pentru afaceri. Armând tresări.

— Şi am venit să te iau cu mine.

— Pe mine?, întrebă el din ce în ce mai mirat.

— Îmbracă-te şi vino, răspunse Fulmen.

CAPITOLUL XIX

O expediţie nocturnă

— Vino, zise Fulmen, înfăşurându-se în şalul ei lung. Pe drum îţi voi explica multe lucruri.

— Dar unde mă duci?, întreabă Armând.

— Lasă vorba şi vino!

— Ciudată femeie! şopti tânărul, care fără voie era stăpânit de voinţa energică a dansatoarei.

— E frig, zise ea. Ia-ţi paltonul cel mai călduros. Nu vreau să răceşti; la urma urmei, eu răspund de toate.

— Aşa! zise Armând râzând.

— Fireşte! şopti Fulmen, căci pricepi că am proiecte mari cu dumneata: „pentru viitor.

Armând oftă şi tăcu. Cu toate acestea el o asculta pe Fulmen. Trecu în cabinetul său de toaletă şi, pe când ea îşi punea pălăria şi-şi netezea părul cu vârful degetelor, se îmbrăcă în grabă şi după câteva clipe se întoarse în costum de stradă, cu un palton încheiat peste redingota-i albastră.

— O, zise Fulmen râzând, eşti încântător, prietene, dar toate astea nu se potrivesc. Un palton alb e uneori compromiţător... mai ales noaptea...

— Vrei poate, să mă faci, să joc rolul unui răufăcător? întreabă Armând. Drace! Va trebui să mă furişez cu pistolul în mână?

Fulmen îi făcu semn să tacă.

— Nu-mi plac oamenii care se plimbă prin Paris cu pistoalele în buzunar, zise ea. Ei imită pe bandiţii italieni şi nu-s niciodată primejdioşi, doar un mic pumnal.

— Cum! întrebă Armând surprins.

— Spune, repetă Fulmen, că uneori... seara de pildă, nu e rău să ai un mic pumnal sub haină.

— Am să fiu în vreo primejdie?

— Poate că da... poate că nu.

— Pe cinstea mea, şopti Armând, eşti o femeie misterioasă şi apoi ai darul să mă convingi să fac lucrurile cele mai excentrice.

— Şi ăsta e un merit, zise Fulmen zâmbind.

Ne amintim, că Armând, avea o panoplie foarte frumos orânduită pe pereţii fumoarului. El luă de acolo un pumnal mic şi drăguţ de origine corsicană, cu tocul din catifea neagră, şi-l arătă Fulmenei.

— Ăsta-i bun! zise ea. Acum ia şi un alt palton, unul negru ori cafeniu închis.

Armând se supuse.

— Acum vino, cupeul meu aşteaptă la poartă.

— Aşadar nu vrei să-mi spui unde mă duci?, întrebă Armând.

— Ferească Sfântul!

— În cazul acesta trebuie să recunoşti cel puţin, că am un merit dacă te urmez.

— Meritul e totdeauna răsplătit, răspunse Fulmen,

uitându-se cu cochetărie la tânăr.

— Ea puse braţul ei alb pe al lui, îl scoase din fumoar şi ajunse la scară.

Bătrânul Job era pe ultima treaptă.

— La ce oră se va întoarce domnul?, întreabă el pe un ton în care se deosebea foarte bine respectul servitorului şi afecţiunea pe care bătrânul soldat o închinase fiului Colonelului.

Armând se uită la Fulmen.

— Nu se ştie, răspunse ea, poate pe la miezul nopţii, poate mâine dimineaţă...

Şi ea făcu semn să se deschidă uşa cupeului ei albastru tras de doi cai roibi, se urcă cea dintâi şi cu un gest drăgălaş îl pofti pe Armând să se aşeze lângă ea. Armând îl salută pe Job cu un gest prietenos şi se urcă lângă Fulmen.

— Unde merge coniţa?, întrebă lacheul închizând uşa.

— Strada Harpei, colţ cu strada Estrapade.

Licherai se cocoţă lângă vizitiu, îi repetă acestuia ordinul primit şi cupeul ieşi în trap grăbit din curte şi apucă spre Champs-Elysées.

— Acum, zise Fulmen, eşti în mâinile mele şi nu-mi mai poţi scăpa. Să vorbim!

— Da, răspunse Armând, să vorbim pentru că sunt foarte intrigat de toate aceste taine.

— Dragul meu, începu Fulmen, ţi-am spus ieri că te iubesc, deşi, ştiu de dragostea dumitale pentru Doamna cu mănuşa neagră, şi te iubesc mai ales pentru că dumneata nu mă iubeşti şi vreau să-ţi cuceresc inima, după ce voi fi înlăturat mii de obstacole».

Armând îi luă mâna şi răspunse:

— Eşti nebună!

— O ştiu, răspunse Fulmen cu zâmbetul ei trufaş; dar nu ştii oare, prietene, că adevărata înţelepciune e nebunia şi că singurul adevăr, neclintit, e întotdeauna un paradox?

Fulmen râse cu poftă şi urmă:

— Dar dacă ai să mă întrerupi mereu, n-ai să afli niciodată nimic.

— Aşa-i. Te ascult.

— Ţi-am spus deci, că te iubesc şi că nădăjduiesc, să fiu iubită de dumneata mai curând ori mai târziu.

Armând clătină din cap.

— Inima mea e prinsă pe vecie, răspunse el.

— Dar, urmă Fulmen fără să ţină seamă de cuvintele murmurate de tânăr, dar eu nu sunt o femeie de rând şi în loc s-o nimicesc pe rivala mea, în loc să-i fac rău, în loc s-o

ponegresc în ochii dumitale, cu un cuvânt, în loc să mă servesc de tactica vulgară, eu dimpotrivă vreau s-o servesc pe ea şi totodată să te servesc şi pe dumneata.

— Ciudată strategie! observă Armând zâmbind.

— Asta e strategia mea! Eu voi îndepărta toate piedicile care te despart de ea şi voi şti s-o silesc să te iubească.

Armând înăbuşi un strigăt de bucurie, de care imediat îi fu ruşine, faţă de această femeie care-i mărturisise dragostea ei.

— Iartă-mă! spuse el.

— Dragă copile, te iert tot atât de uşor, cu cât mă aşteptam la această exclamaţie.

— Dar spune-mi, dacă ajungi până la ea, nu pierzi oare...

— Ultima mea speranţă, vrei să zici?

Armând făcu din cap semn că da.

— Nu, răspunse Fulmen; o femeie cucerită, e de mai înainte pe jumătate părăsită. Eu vreau ca rivala mea şi fericirea dumitale să se uzeze.

— Eşti o femeie extraordinară, şopti Armând pe care aceste ultime cuvinte îl cufundară în visare.

— Fie! Dar, ascultă-mă.

— Vorbeşte!

în clipa aceea cupeul ajunse la capătul Pieţei Louis XV,

apucă pe podul Concordiei şi coti spre malul stâng al Senei.

— Ştii unde mergem?, întrebă Fulmen.

— Nu, până acum te-am întrebat în zadar.

— Ei bine! mergem... sau mai bine zis, dumneata mergi s-o vezi!

Armând tresări şi Fulmen îl văzu îngălbenind.

— Nu mi-ai spus ieri, că ea e la Paris?

— Da.

— Ei bine! De ieri am aflat două treimi din ceea ce hotărâsem să ştiu într-o săptămână. Vezi, că m-am grăbit.

Şi Fulmen zâmbi triumfătoare.

— Dumnezeule! Ce ai aflat oare?, întrebă Armând.

— În primul rând ştiu unde locuieşte necunoscuta dumitale!

— Ştii?

— Mai ştiu o sumă de lucruri pe care e de prisos să le afli pentru moment.

— De ce?

— Pentru că n-avem vreme. Mâine, dacă vei mai fi pe lumea asta, vei veni la mine la masă şi-ţi voi povesti mai mult.

— Aşadar, mă duci la ea?

— Adică îţi voi da mijloacele de a ajunge la ea.

Cupeul înainta cu iuţeală spre colţul Pieţei Maubert. În clipa aceasta, Fulmen părea adâncită într-un fel de visare şi Armând tăcea şi el copleşit „de emoţia pricinuită de gândul că o va vedea în sfârşit... Dar când cupeul apucă pe strada Harpei, tânăra femeie ridică ochii şi-i zise lui Armând.

— Nu mai avem decât câteva minute şi trebuie să te pun la curent cu situaţia.

— Ah! exclamă Armând care părea că se trezeşte şi el dintr-un vis.

— Doamna cu mănuşa neagră, urmă Fulmen, e de origine rusă. Bătrânul, care o însoţeşte peste tot, este un maior din armata rusească şi se numeşte Contele Arleff. Amândoi sunt de două săptămâni la Paris şi locuiesc în strada Estrapadei. Maiorul să fie tatăl ei, sau soţul? Nimeni în lume nu ştie asta. Ei au o singură slugă: o femeie între patruzeci şi cincizeci de ani, o nemţoaică îmbrăcată în portul ţărăncilor bavareze.

— Şi apoi?, întrebă Armând cu nerăbdare, neluându-şi ochii de la buzele Fulmenei.

— Maiorul pleacă în fiecare dimineaţă de acasă şi nu se întoarce decât seara, foarte târziu... Dacă te-ar găsi la

picioarele protejatei sale – fiică ori soţie – te-ar ucide... De asta ţi-am spus să-ţi iei un pumnal.

Armând zâmbi cu nepăsare.

— O! zise Fulmen, ştiu că eşti curajos, dar cum asta, după mine, nu e un merit ci un lucru foarte natural, nu-ţi fac niciun compliment. Dar lasă-mă să termin cu informaţiile mele.

— Te ascult, răspunse Armând.

— E probabil că vei fi nevoit, să spargi un geam, să forţezi o fereastră, după ce te vei căţăra pe burlanul unui coş.

— Bine. Şi apoi?

— Nu-i aşa că nimic din toate acestea nu te înspăimântă.

— Absolut nimic.

— Ei! şopti Fulmen, văd că eşti bărbatul pe care l-am visat. Ei, şi când Doamna cu mănuşa neagră nu te va mai iubi...

— Aşteaptă ca întâi să înceapă să mă iubească.

— Momentul acesta nu va întârzia.

Crezi cu adevărat ce vorbeşti?

— Sunt convinsă.

Şi Fulmen rostea ultimele cuvinte pe tonul cel mai sigur.

Cupeul se opri în strada Estrapade, însă nu la poarta casei vechi, unde cu două zile mai înainte am văzut că a intrat bătrânul pe care acum îl cunoşteam a fi Contele Arleff, ci la o distanţă de câţiva paşi, la uşa unei clădiri sărăcăcioase, cu patru etaje, negre, afumate, cu o poartă în mijloc şi cu o alee întunecoasă. O adevărată casă din Cartierul Latin, destinată fără îndoială, ca adăpost pentru studenţii săraci şi silitori, ori pentru o pensiune burgheză, cu preţ de cincizeci de franci lunar.

Erau abia orele opt seara. Dar în geamurile casei nu răzbătea nicio lumină. Casa părea nelocuită.

— Coboară, îi zise Fulmen lui Armând, şi bate în poarta aceasta.

Armând se dădu jos din trăsură şi bătu la poartă. Atunci, tânăra femeie, scoase din manşonul ei două obiecte pe care i le întinse lui Armând. Unul din aceste obiecte era o lumânare, celălalt o cheie.

— Aprinde-ţi lumânarea, urmă Fulmen, în vreme ce poarta se deschidea însă fără să apară vreo fiinţă omenească.

Armând apropie lumânarea de felinarul cupeului şi o aprinse, apoi cu mâna deschisă, feri flacăra de vântul nopţii.

— Ai să mergi pe aleea asta, îi zise conducătoarea lui, la capătul ei vei vedea o scară, o vei urca până la etajul al treilea. Acolo vei intra într-o sală mică în care se află mai multe uşi şi o vei căuta pe aceea pe care e scris numărul 10.

— Şi apoi?, întrebă Armând.

— Vei descuia uşa cu această cheie şi atunci te vei afla într-o cameră de student.

— O cameră goală?

— Da, locatarul lipseşte două zile.

— Apoi?, întreabă tânărul.

— Apoi vei deschide fereastra. Fereastra dă pe acoperişul unei alte clădiri, lipită de casa pe care o vezi înaintea dumitale.

Şi cu degetul, Fulmen, arătă vechea clădire în care locuia Doamna cu mănuşa neagră.

— Acolo locuieşte ea, zise Fulmen.

Armând tresări.

— Te vei urca pe acoperiş şi vei merge până la apartamentul din spatele casei. Probabil că vei vedea o fereastră luminată. Fereastra aceea e a iatacului ei. Restul te priveşte... Şi acum, adio! termină Fulmen întinzând mâna lui Armând. Să sperăm cel puţin că maiorul Arleff nu

te va ucide.

— Să sperăm...

Armând zâmbi cu încredere şi sărută mâna frumoasă a Fulmenei.

— Mâine te aştept, adaugă ea. Caută să fii victorios, Don Juane!...

Cuvintele acestea erau însoţite de un râs argintiu, apoi

Fulmen închise uşa cupeului şi porunci lacheului:

— Acasă!

Armând o mai salută cu mâna şi când cupeul se îndepărta, el apucă pe aleea neagră a casei ce părea părăsită. Aproape în aceeaşi clipă poarta se închise în urma lui.

Dar aleea era pustie şi nici pe scară Armând nu întâlni pe nimeni. El o urcă în grabă, rezemându-se de un cordon soios.

Ajuns în catul al treilea şi cu ajutorul lumânării, tânărul găsi sala de care-i pomenise Fulmen. Apoi, la capătul sălii, văzu trei uşi, dintre care una avea numărul 10 scris în cifre mari cu cerneală neagră.

El vârî cheia în broască, deschise uşa, intră în odaie şi fără să arunce măcar o privire în jurul său, ori să examineze mobila studentului absent, se duse de-a

dreptul la fereastră şi o deschise.

În clipa aceasta inima lui Armând bătea furtunos.

CAPITOLUL XX

În faţa idolului

Emoţia lui Armând ne pare foarte firească, dacă ne gândim la dragostea pătimaşă ce simţea el pentru Doamna cu mănuşa neagră, dragoste pe care o mai aţâţaseră încă obstacolele care îl despărţeau de ea şi misterul de nepătruns care părea că o învăluie.

De aceea el şovăi o clipă, înainte de a-şi face vânt pe fereastră şi a sări pe acoperiş. Acesta era la o depărtare de doi metri. Dar la capătul acoperişului se zărea un punct luminos care părea că-i indică fereastra misterioasă. Noaptea era întunecoasă şi pâcla umedă era destul de deasă şi nu-i permitea lui Armând să poată evalua just mărimea saltului ce trebuia să-l facă pentru a ajunge pe acoperişul vecin, nici distanţa ce avea de parcurs pentru a ajunge la fereastra casei vecine.

Clipa aceasta de şovăire, în care el căuta să-şi stăpânească emoţia şi să-şi potolească palpitaţia inimii, îi dădu lui Armând răgaz să arunce o privire în jurul său şi să vadă ansamblul locului unde se afla.

Era o odăiţă cu tapete galbene, cu patul cu perdele albe cu marginea roşie, cu un jilţ de Utrecht lângă fereastră şi cu patru scaune de paie. Pe sobă era o pendulă de alabastru cu coloane, peste care era pus un coş de flori, gol. La stânga era un vas de faianţă plin cu tutun. La dreapta pendulei, locatarul camerei găsise nimerit să pună un cap de mort.

Fotoliul sta înaintea unei mese de brad, pline cu cărţi de medicină, cu instrumente de chirurgie şi cu lulele de toate formele.

Fulmen nu minţise. Armând se afla într-adevăr în camera unui student.

După această cercetare grăbită, care-i mai potolise gândurile, tânărul voia să sară pe fereastră, şi de acolo, pe acoperiş; dar el zări în faţa sobei, sub o perdea, un portret de femeie, pictat în ulei şi care fiind în penumbră şi destul de departe de el, nu-i permitea să deosebească bine trăsăturile; dar un lucru îl izbi pe Armând: i se păru că portretul avea două mâini şi una era acoperită cu o

mănuşă neagră...

El se cutremură, aleargă la sobă, luă lumânarea şi voi să examineze portretul de aproape. Dar când a intrat în camera studentului, el uitase să închidă uşa. Aceasta fiind drept în faţa ferestrei deschise, se făcuse un curent care stinse lumânarea în clipa când Armând, fu izbit de coincidenţa stranie a vecinătăţi casei Doamnei cu mănuşa neagră şi al acestui portret de femeie, care de asemenea părea că are numai o mână înmănuşată în negru.

După ce lumânarea se stinse, Armând rămase în întuneric şi în imposibilitatea de a face iarăşi lumină.

— Ei, sunt nebun, îşi zise el? Să-l iubească ea oare?

Bănuiala aceasta făcu să i se zbârlească părul în cap şi să i se acopere fruntea cu sudoare; dar aceeaşi bănuială îl îmboldi şi curmă şovăiala sa. El se urcă pe fereastră şi se lăsă să lunece pe acoperiş, după ce rămase o clipă agăţat în mâini. Acoperişul forma un plan, înclinat destul de mult.

Armând recunoscu că va avea nevoie de tot sângele său rece şi de toată agilitatea sa ca să nu alunece de pe tablă şi să se prăbuşească în vreo curte învecinată.

Primejdia aceasta fizică îi dădu toată liniştea de care avea nevoie şi el porni curajos înainte, cu pumnalul într-o mână şi cu cealaltă sprijinindu-se şi ajutându-se la mers. El

ajunse astfel până la fereastra de unde ieşea lumina. Fereastra aceasta era la câţiva metri deasupra acoperişului şi ca să ajungă până la ea, Armând era nevoit să se caţere pe olanele unui coş, întocmai ca pe un trunchi de copac. Ajuns la fereastră, el se agăţă cu mâinile de marginea ei, după ce mai întâi îşi puse pumnalul între dinţi”.

Fereastra era acoperită cu perdele, dar ele nu erau bine împreunate şi Armând putu să arunce o privire înăuntru. Iată ce văzu:

O cameră mică, mobilată după moda veche, cu tapete verzi închise şi pe sobă un bust de marmoră albă acoperit cu un văl negru.

Era camera unde cu două zile mai înainte bavareza îl introduse pe maiorul Arleff la misterioasa lui tovarăşă.

Inima tânărului începu să bată iarăşi, cu putere când zări o femeie aşezată lângă sobă, cu spatele la el, într-un fotoliu mare şi ţinând o carte în mână. Era... trebuie să fie dânsa...

Emoţia lui Armând era aşa de mare, că el era cât pe ce să desfacă mâinile de pe fereastră şi să cadă pe acoperiş şi de acolo în curte. Instinctul de conservare fu însă mai tare.

Dar el nu îndrăznea să se caţăre pe fereastră... în primul rând el se temea să nu facă zgomot şi s-o sperie astfel pe Doamna cu mănuşa neagră. Apoi, nu era sigur că era ea.

Acest din urmă gând, oricât era el de întristător, îl făcu să se menţină în anevoioasa-i poziţie, până ce o mişcare a femeii aşezată lângă sobă i-ar permite să-i vadă faţa. Această aşteptare forţată îi dădu răgaz de a-şi aduna ideile şi de a mai chibzui pe cât putea s-o facă un om amorezat şi deznădăjduit cum era Armând.

Dar el avea destulă prezenţă de spirit ca să-şi poată da exact seama de situaţia în care se afla şi, în consecinţă, să ia imediat o hotărâre.

Fulmen îi indicase mijloacele de întrebuinţat şi calea ce avea de urmat pentru a ajunge până la Doamna cu mănuşa neagră. Ea îl sfătuise să spargă un geam şi deci, să intre cu forţa la femeia pe care o iubea... Dar probabil, că Fulmen nu se gândise la niciuna din primejdiile ce ar fi putut rezulta din acest expedient cam violent, primejdii dintre care cea mai mică pentru Armând – având în vedere dragostea lui – era poliţia corecţională, care pedepseşte pe oricine se foloseşte de escaladare şi de efracţiune, chiar când e vorba de dragoste, în acelaşi timp, Armând îşi mai zicea: Dacă spărgea un geam, ea mă va lua drept un hoţ şi

va chema în ajutor... Dar dacă nu pătrund la ea în chipul acesta, cum să intru altfel? De altfel, care femeie nu iartă îndrăzneala?

În clipa când această ultimă reflexiune îi trecea prin minte şi era hotărâtoare pentru dânsul, femeia de lângă sobă se sculă şi se duse să ia de pe o masă învecinată un cuţit de fildeş de care se servea pentru a tăia foile cărţii ce avea în mână. Armând simţi că sângele i se închega în vine, un nor îi întunecă vederea şi începu să tremure din tot corpul... Era ea!

Era chiar Doamna cu mănuşa neagră, femeia văzută în Apenini, la Florenţa, la Neapole, la Milano, la Petersburg, la Paris, şi care mereu îi scăpa.

— O! de data asta, şopti el cu o îndrăzneală subită care-i dădea putere de a înfrunta orice, de data asta va trebui să mă asculte şi să mă vadă în genunchi la picioarele ei.

Armând se ridică pe fereastră. Oricât de repede se cocoţase el, tot făcuse puţin zgomot şi la auzul acestui zgomot, Doamna cu mănuşa neagră se sculă repede. Apoi, ca şi cum ar fi fost prevenită de această vizită ciudată, sau deprinsă cu asemenea vizite, ea se îndreptă fără şovăire spre fereastră şi o deschise, întrebând încet:

— Dumneata eşti?

Dintr-o săritură Armând era în cameră. Dar tânăra femeie se dădu deodată înapoi, scoase un ţipăt, alergă la sobă, luă un pistol, îndreptă ţeava lui spre pieptul vizitatorului, strigând:

— Nu mai înainta! Cine eşti? Ce cauţi aici?

Aşadar, Doamna cu mănuşa neagră nu crezuse că-i deschise lui fereastra...

Un gând sinistru trecu ca un fulger prin capul lui Armând şi el îşi aminti de portretul pe care adineauri îi zărise după perdeaua din camera studentului. Amintirea acestuia îl tulbura... Şi Doamna cu mănuşa neagră îl văzu încrucişând braţele pe piept şi rămânând nemişcat, mut, cu sudoarea pe frunte, fixând-o cu ochii rătăciţi, pe când pumnalul îi scăpa din mâini şi cădea pe parchet.

Între aceste două persoane urmă o clipă de tăcere şi de ezitare mutuală, care izvora însă din motive cu totul diferite, cel puţin în aparenţă. Într-adevăr, tânăra femeie, care vedea un necunoscut intrând pe fereastră în camera ei, putea pe drept cuvânt să simtă o emoţie violentă şi să nu poată scoate niciun cuvânt, niciun strigăt, să nu facă niciun gest pentru a exprima această emoţie, mai ales dacă, judecând după întrebarea ce o puse lui Armând când i-a deschis fereastra – ea aştepta într-adevăr pe cineva pe

acel drum ciudat, pe cineva al cărui loc îl luase omul care intrase.

De altă parte, tăcerea, uluirea tânărului, trebuiau atribuite în totul întrebării: „Dumneata eşti?” urmată de strigătul de spaimă pe care-l scoase Doamna cu mănuşa neagră la vederea lui.

Aşadar, ea aştepta pe cineva şi acel cineva nu era el! Armând iubea de un an de zile cu tot entuziasmul, cu tot delirul, cu toată disperarea patimii, pe această femeie, în a cărei prezenţă se afla pentru prima dată între patru ochi şi această primă întrevedere începea cu un cuvânt care-l făcea să bănuiască un rival.

Un rival preferat, fără îndoială, şi care venea noaptea pe fereastră... Dacă un bărbat şi-a pus ochii pe o femeie, el îşi atribuie din acea clipă dreptul de a fi gelos, chiar dacă ea nu ştie nimic de dragostea lui.

Tocmai aceasta îl făcuse pe Armând mut şi stupid în faţa pistolului, pe care Doamna cu mănuşa neagră îl îndrepta spre pieptul lui.

Dar tăcerea şi nemişcarea aceasta, nu se putea prelungi necontenit din ambele părţi şi femeia fu aceea, care, cea dintâi luă cuvântul. Ea făcu un pas spre Armând şi-l fulgeră cu privirea:

— Cine eşti? Ce vrei?, strigă ea.

Armând, la rândul său, nesocotind ţeava armei de foc ce-i ameninţa pieptul, făcu un pas înspre ea.

O rază de lumină din lampa de pe sobă căzu drept pe faţa lui şi o lumină aşa de bine, că era imposibil ca Doamna cu mănuşa neagră să nu-l fi recunoscut, afară doar de cazul că nu-l ţinuse deloc minte.

— Liniştiţi-vă doamnă, zise el cu o voce emoţionată şi totuşi energică, eu nu sunt un hoţ.

Fie că ea îl recunoscuse, fie că hainele lui, manierele lui, vorba lui, ar fi liniştit-o cu adevărat, tânăra femeie lăsă pistolul în jos şi făcu iarăşi un pas înapoi.

— Iertaţi-mă doamnă, zise Armând care devenea mai cutezător, iertaţi-mă, că am venit pe acest drum neobişnuit pentru a ajunge la dumneavoastră.

— E într-adevăr ciudat, domnule.

Şi tânăra femeie, care părea că-şi recăpătase tot sângele rece, puse pistolul la loc pe sobă, se aşeză la cealaltă extremitate a camerei şi, tot fixând pe Armând cu ochii ei scăpărători şi irezistibili, ea zise:

— Domnule, îmi spuneţi că nu sunteţi un hoţ. Într-adevăr, judecând după emoţia dumneavoastră, îmi vine să cred că spuneţi adevărul. De aceea vă rog să-mi explicaţi,

cum se face că aţi intrat la mine în chipul acesta.

— Doamnă, uitaţi-vă la mine.

Şi Armând rosti aceste cuvinte cu o emoţie greu de stăpânit.

— Nu vă cunosc, răspunse cu nepăsare Doamna cu mănuşa neagră.

— Priviţi-mă bine.

— Dar, oricât vă privesc, domnule, vă spun că nu vă cunosc.

— Nu m-aţi văzut niciodată?

— Niciodată.

— O! exclamă Armând cu vocea înăbuşită.

— Domnule, urmă Doamna cu mănuşa neagră, îmi place să cred că dacă într-adevăr aţi fi o cunoştinţă de-a mea, aţi fi intrat la mine pe uşă şi nu pot atribui vizita dumneavoastră decât unui acces de nebunie.

— Doamnă...

— Probabil că sunteţi un vecin în stare de somnambulism, care se plimbă noaptea pe acoperişuri, ori vreun amorezat care are o întâlnire şi aţi greşit adresa.

Aceste ultime cuvinte rostite pe un ton dispreţuitor, fură o rază de lumină pentru Armând şi îi redeteră prezenţa de spirit.

— Aţi ghicit, doamnă, sunt amorezat, dacă vorba asta poate exprima patima teribilă, profundă, care de un an de zile îmi chinuieşte inima.

Doamna cu mănuşa neagră îl întrerupse:

— E cert, domnule, că dacă e aşa, aţi greşit fereastra.

Ea se uită la el batjocoritoare şi miloasă în acelaşi timp.

Armând însă clătină din cap.

— Credeţi?, întrebă el.

Ea se sculă drept în picioare ca şi când ar fi fost muşcată de un şarpe:

— Cum, domnule, zise ea, îndrăzniţi, să vă bateţi joc de mine? Eu nu vă cunosc... aţi intrat la mine noaptea, prin fereastră şi cutezaţi să-mi spuneţi?.).

Doamna cu mănuşa neagră, rostise aceste cuvinte pe un ton dispreţuitor; încât, musafirul ei se simţi foarte jignit. Uneori vocea femeii iubite şi un gest al ei, te fac să-ţi dai şi toată viaţa pentru ea; altă dată vocea aceasta devenită ironică şi dispreţuitoare, te irită în aşa grad, că-ţi pierzi cumpătul şi uiţi orice măsură.

Armând îşi pierdu minţile, el îşi aminti întrebarea: Dumneata eşti?” ce scăpase femeii ce stătea înaintea lui şi-l trata cu un dispreţ atât de zdrobitor, şi-i răspunse cu brutalitate.

— Şi cu toate astea, doamnă, aţi aşteptat pe cineva.

Şi arătă cu degetul spre fereastră.

— Ah! strigă doamna cu mănuşa neagră şi aleargă la sonerie, asta întrece orice îndrăzneală... Obraznicule!

CAPITOLUL XXI

Din ce în ce mai misterios

Cuvintele Doamnei cu mănuşa neagră, gestul de a pune în mişcare soneria, îl deşteptară cu desăvârşire pe Armând. El căzu în genunchi şi atitudinea lui era aşa de umilitoare, atât de rugătoare şi smerită, că ea fu destul de elocventă ca să oprească braţul tinerei femei. Aceasta renunţă să sune şi se întoarse spre el.

— Spuneţi-mi, domnule, ce vreţi de la mine? Cum aţi venit aici?

Armând se ridică şi rămase în faţa ei mut, palid şi într-o atitudine atât de respectuoasă, că ea se înduioşă.

— Doamnă, îi zise el, cu o voce care se căznea să pară sigură, daţi-mi voie, înainte de a vă spune pentru ce şi

cum am îndrăznit să intru la dumneavoastră, daţi-mi voie să încerc să vă împrospătez memoria.

— Bine, domnule.

— Şi, ea se aşeză din nou.

— Acum un an călătoream în Italia, începu el. Odată ne-a surprins noaptea, pe mine şi pe un prieten al meu, prin munţii Apenini.

Armând se opri şi se uită la ea. Doamna cu mănuşa neagră nu clipise.

— Auzisem în depărtare nişte împuşcături, urmă Armând. După o oră văzurăm poposind în faţa dărăpănatului han la care trăsesem, o diligenţă trasă de nişte cai rupţi de oboseală şi din ea coborî o doamnă îmbrăcată în negru, urmată de un singur servitor. Servitorul era rănit, ceilalţi însoţitori ai doamnei fuseră omorâţi şi...

Armând se opri din nou. Doamna cu mănuşa neagră părea că-l ascultă cu mare mirare, dar nicio schimbare pe faţa ei, nu arăta că ea ar putea avea ceva comun cu femeia de care vorbea Armând.

El urmă:

— Acea femeie eraţi dumneavoastră.

— Eu?

Această simplă exclamare conţinea atâta mirare neprefăcută, că tânărul se dădu înapoi nedumerit.

— Sau poate, reluă el cu mai puţină siguranţă, dar femeia aceea semăna aşa de bine cu dumneavoastră...

— O, domnule, aceste asemănări nu sunt rare, zise ea.

— Dar, adăugă el arătând mănuşa de pe mâna ei, şi ea avea pe mână ca şi dumneavoastră o mănuşă neagră, numai una singură.

— Ei, ce are a face?

Doamna cu mănuşa neagră rosti ultimele cuvinte cu un fel de asprime, care-l făcu pe Armând să se înfioare.

Cu toate acestea el urmă:

— După câteva zile, la Milano, în teatrul Scala, am regăsit pe aceeaşi femeie; de astă dată ea era însoţită de un om în vârstă... Eu şi amicul meu o salutarăm.

— Domnule, îl întrerupse Doamna cu mănuşa neagră, aţi putea să-mi spuneţi ce legătură există între acea femeie şi mine?

— Eraţi dumneavoastră, zise el cu convingere.

Un râs batjocoritor fu răspunsul ce-l obţinu.

Dar el avu curajul să continue:

— În sfârşit, doamnă, la Florenţa, la Viena, la Petersburg, la Paris, pretutindeni vă regăsesc şi

pretutindeni tăgăduiţi a fi femeia din hanul Apenini. Şi cu toate astea, doamnă, cu toate astea... O, din acea noapte fatală, amintirea dumneavoastră mă urmăreşte neîncetat, îmi chinuieşte gândurile şi-mi sfâşie inima... Din ziua aceea, numai dumneavoastră...

Ea îl întrerupse cu un gest trufaş:

— Iertaţi-mă, domnule, zise ea. Dar daţi-mi voie, în loc să ascult o mărturisire, care-mi pare nespus de ciudată, să vă întreb eu, cum aţi putut ajunge până aici?

Şi cu degetul ea arătă fereastra. Armând se tulbură, într-adevăr nu voia să mintă, cum ar putea explica acestei femei, pe care o iubea că mulţumită indicaţiei unei alte femei, el a putut ajunge în acea cameră pe acoperiş?

— Aştept, domnule! zise Doamna cu mănuşa neagră, cu oarecare nerăbdare.

— Doamnă, îngăimă el, nu pot.

— Şi cutezaţi să veniţi să-mi vorbiţi de dragoste, să-mi spuneţi că m-aţi urmărit timp de un an? Şi nu-mi puteţi destăinui... A! domnule, exclamă ea cu enervare, sunteţi foarte îndrăzneţ!

— Doamnă, iertaţi-mă...

Ea încruntă sprâncenele şi privirea ei avea o expresie de cruzime.

— Bănuiesc o trădare, zise ea în sfârşit; dar nu mai vreau să vă întreb mai departe.

— Ea întinse mâna spre fereastră.

Acela care m-a trădat, şopti ea, va fi pedepsit.

Armând tresări şi gândul că altul fusese aşteptat, îi strânse inima. Dar dominat, subjugat de privirea acestei femei extraordinare, care-i furase parcă tot sufletul, el era să cadă în genunchi înaintea ei şi să-i mărturisească totul, chiar cu riscul de a fi dat afară ca o slugă, când un eveniment neprevăzut veni să bruscheze situaţia şi să-i dea o altă întorsătură.

Din adâncimile casei se auzi un zgomot... Un zgomot scurt şi înăbuşit în acelaşi timp, ca acela al unei lovituri de ciocan într-o poartă şi care se repeta în ecouri sonore în exteriorul şi interiorul casei.

La auzul acestui zgomot, Armând văzu că Doamna cu mănuşa neagră tresare şi o mare nelinişte se zugrăvi pe toată figura ei.

— Dumnezeule! rosti ea cu voce înspăimântată, vine! Fugiţi...

Şi cu un gest elocvent, grăbit şi care dovedea o frică nemărginită, ea arătă lui Armând fereastra deschisă. Armând se ridică drept în sus, îndată ce ghicise o

primejdie. În loc de fugă, el o privea, iar privirea lui supusă şi rugătoare, lucea acum de o îndrăzneală respectuoasă.

— Fugiţi, domnule, fugiţi! repetă tânăra femeie: e contele Arleff care se întoarce! Vă va omorî.

Un zâmbet flutură pe buzele tânărului. Apoi el ridică pumnalul:

— O! Să nu vă temeţi, răspunse el.

— Dar plecaţi odată, domnule plecaţi! strigă ea. Vreţi să mă pierdeţi împreună cu dumneavoastră?

Cuvintele acestea potoliră îndrăzneala şi entuziasmul subit al lui Armând. El pricepu, că nu pentru el îl ruga Doamna cu mănuşa neagră să fugă, ci pentru ea şi nu se mai gândi la pumnalul său. Pumnul său încleştat se destinse. Omul gata să se apere cu o energie sălbatică, nu mai avea acum decât un singur gând: s-o scape pe femeia pe care o iubea de o primejdie ce părea iminentă. Dar el mai păstră un rest de prezenţă de spirit egoistă. Dragostea lui îşi mai înălţă încă o dată vocea şi luând mâna tinerei femei, el îi zise cu înfocare:

— Plec, doamnă, dar... pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi că-mi veţi încuviinţa să vă revăd... trebuie, vă implor.

— Da... îngăimă ea, ca şi cum numai groaza i-ar fi smuls

această făgăduinţă, dar plecaţi... plecaţi!

— Când? Unde?, întreabă el iute, cu încăpăţânarea unui om hotărât să nu părăsească locul decât după ce va fi obţinut o întâlnire.

— Aici... mâine... fugiţi! repetă ea, jucând de minune o stare de mare nelinişte.

— El avu îndrăzneala să-i sărute mâna, şi iute ca o arătare sări pe fereastră şi de acolo pe acoperiş, fără să vadă zâmbetul rece care apăruse pe buzele Doamnei cu mănuşa neagră şi luă imediat locul expresiei de teroare care-i acoperise toată faţa. Fără îndoială că Armând era victima unei teribile comedii.

După câteva minute tânărul se întorcea în camera studentului care-i servise de trecere.

Omul surexcitat trece uneori prin fenomene ciudate. Armând venise pentru prima dată în această cameră, cu un ceas mai înainte. Atunci abia că o zărise bine şi acum se întorcea la ea, în întuneric. Ei bine, lui i se păru deodată că încăperea aceasta îi era cunoscută de multă vreme, că ştia numărul mobilelor, rostul lor, toate colţurile şi ungherele şi chiar obiectele cele mai familiare ale celui care locuia aici.

Cu paşi siguri, îndrăzneţi, fără şovăire el se

îndreptă spre masa pe care studentul îngrămădise în dezordine cărţile sale, instrumentele de chirurgie şi căută cu mâna o cutie rotundă în care se aflau chibrituri. Pe sobă era o lumânare. Armând o aprinse, o luă şi se apropie de patul după ale cărui perdele el zărise în chip vag portretul care-l izbise; dar deodată el se dădu înapoi... O sudoare rece îi acoperea fruntea, părul i se zbârli pe cap; inima îmcepu să-i bată cu forţă... Portretul acesta era imaginea perfectă, fidelă, a Doamnei cu mănuşa neagră...

Şi emoţia pe care o simţi tânărul era aşa de mare, că el zvârli lumânarea şi fugi.

Aşadar, omul care poseda portretul acestei femei pe care el o iubea; omul care desigur era aşteptat de dânsa când el, Armând, se prezentase, era un sărman student, locatarul acestei mansarde?

El îşi punea această groaznică întrebare pe când cobora pe dibuite, cu mersul unui om beat, scara întortochiată şi întunecoasă a casei. Când ajunse în aer liber, el se târî împleticindu-se până la un zid, se rezemă de el şi îşi ascunse capul în mâini.

Armând sfâşiat, zdrobit de această descoperire, ar mai fi rămas multă vreme în această atitudine îndurerată, dacă un gând salvator n-ar fi fulgerat deodată mintea lui

tulburată.

— O! îşi zise el, Fulmen trebuie să ştie totul... Fulmen îmi va spune totul.

Şi iarăşi, plin de energie, se urcă în prima birjă ce trecu şi zise birjarului:

— Un pol bacşiş, dacă mă duci în douăzeci de minute în Aleea Marboeuf.

Birjarul dete bici calului şi porni cu iuţeala fulgerului. Cu o jumătate de oră mai târziu, adică pe la unsprezece, Armând sosi la dansatoare.

Fulmen se întorcea de la Operă, unde dansase în acea seară. Ea îşi schimba toaleta în clipa când Armând intră la ea palid, zdrobit, cu ochii înfrigurați.

— Ah! Dumnezeule! zise ea speriată; dar ce ţi s-a întâmplat? Eşti de acum iubit de ea?

Armând se trânti pe un scaun. Mai întâi nu putu rosti un cuvânt.

— Dar ce e?, stărui Fulmen.

— E, că sunt păcălit.

— Păcălit!

— Da, păcălit.

— O! în tot cazul nu de mine.

Şi vorbele Fulmenei aveau un accent atât de sincer că

tânărul nu se îndoia de ele.

— Dar, explică-te odată, zise ea. Aşadar n-ai văzut-o?

— Ba, dimpotrivă.

— Ei şi?

— Ei bine, ea aştepta pe cineva... care trebuia să vină pe drumul pe unde am venit eu... Dar acel cineva nu era persoana mea.

Şi Armând povesti pe scurt întrevederea lui cu Doamna cu mănuşa neagră şi strania descoperire ce făcuse în camera studentului. Fulmen îl asculta încruntată.

— O, o! zis ea, nu dumneata eşti păcălit, ci eu.

— Dumneata! zise Armând.

Dansatoarea tăcu o clipă. Dar ochii ei mari fulgerau şi nările ei dilatate şi buzele strânse, erau dovada unei mari enervări.

— Ascultă, îi zise ea lui Armând aşezându-se lângă el, ai încredere în mine?

— Da, răspunse fiul Colonelului.

— Vei face orice te voi sfătui eu să faci?

— Porunceşte şi mă voi supune.

— Ei bine, urmă ea, pe cuvântul meu, îţi jur, că până într-o săptămână o voi demasca pe femeia aceasta şi voi şti totul despre ea.

— Crezi?

— Sunt sigură.

— Ce trebuie să fac?

— Mâine dimineaţă, la revărsatul zorilor, te vei întoarce în casa în care se află camera studentului unde ai văzut portretul.

— Voi merge... Şi apoi?

— Pe student îl vei găsi acasă.

— O! îl voi ucide... zise Armând furios.

— Nu, zise Fulmen, dar îl vei pune să aleagă între aceste două alternative: ori să se bată în duel cu dumneata pe loc, fără martori, cu armele ce le vei fi adus, ori să te urmeze imediat.

— Şi apoi?

— Ai să-l urci în trăsura dumitale şi mi-l vei aduce aici. Restul mă priveşte.

— Dar dacă nu-l găsesc acasă?

— Îl vei aştepta acolo... până va veni.

— Dar nu-l cunosc:

— El se numeşte Frederic Dulong. În fiecare zi la orele unsprezece îl găseşti la cafeneaua Tabouret lângă Odeon. Dar îl vei găsi acasă. E imposibil să nu se întoarcă.

Fiul Colonelului Leon o părăsi pe dansatoare pe la

miezul nopţii şi se duse în grabă acasă, la Chaillot. Bătrânul Job îl aşteptă nerăbdător.

— Ah, domnule Armând, îi zise el, nu ştiu ce am avut de când ai plecat, dar eram ca nebun.

— Dar de ce, bătrânul meu prieten?

— Aveam presimţirea că ţi se va întâmpla o nenorocire.

Armând înălţă din umeri.

— Eşti cu adevărat nebun, îi zise el.

Nu voia să dea explicaţii intendentului său şi se duse în camera sa. Dar nu se culcă, ci cu ochii aţintiţi la ceas, aştepta cu nerăbdare să se facă ziuă. La orele cinci sună. Groomul lui, care în unele ocazii îndeplinea slujba de vizitiu, pe lângă aceea de fecior, veni îmbrăcat pe jumătate şi buimăcit încă de somn.

— Patrick, îi zise Armând, să înhami pe Tom-Thumb, calul meu irlandez, la cupeu.

Groomul făcu ochii mari:

— Domnul-se bate în duel azi dimineaţă?, întrebă el.

— Nu. Dar ia seama, să nu-l trezeşti pe Job.

— O! zise groomul, domnul Job are odaia înspre grădină şi e imposibil să audă paşii lui Tom-Thumb în curte.

Şi băiatul se duse să se îmbrace, să cureţe calul irlandez şi să-l înhame la cupeul cel mic al lui Armând, pe când

acesta îşi îmbrăca iarăşi paltonul şi lua sub braţ o cutie lunguiaţă de lemn de arţar, împodobită cu încrustaţii de sidef şi care conţinea pistoalele lui de duel.

CAPITOLUL XXII

O maşinaţiune diabolică

Armând coborî din camera sa în curte, dar o făcu cu băgare de seamă, ca un şcolar care fuge de acasă. Cu toată indiferenţa lui, Armând se temea de dojenelile ursuze ale bătrânului Job şi ştia bine că, dacă moşneagul îl va vedea plecând de acasă aşa de dimineaţă, va face gălăgie. Din fericire, Moş Job nu se trezi.

Pe când se urca în trăsură, Armând zise groomului său:

— Să mă duci la piaţa Esplanadei. Nu ştiu numărul, dar am să-ţi arăt casa.

Patrick dădu bici calului, ieşi din curte şi porni cu o iuţeală fulgerătoare de-a lungul Champs-Elysies-ului.

Armând care încă din ajun era stăpânit de o surescitare extraordinară, se mai linişti în drum şi recăpătă stăpânirea

de sine atât de preţioasă, şi de care oamenii dintr-o bucată dau dovadă în clipele de primejdie. Cu toată mânia ce simţea la gândul că unui student sărac i se dăruia dragostea ce i se refuza lui – un elegant al Bulevardului, gentleman desăvârşit, călăreţ de forţă, cu tot sentimentul de gelozie mărit încă de durerea orgoliului înjosit, fiul Colonelului ştiu să-şi păstreze faţa impasibilă şi să-i imprime indiferenţa unui adevărat englez.

Cupeul se opri la intrarea Pieţei Esplanadei. Armând coborî şi zise servitorului său:

— Urmează-mă. Te vei opri înaintea uşii pe unde voi intra eu şi mă vei aştepta.

Piaţa era pustie şi ploaia din noapte continuă să cadă.

Armând recunoscu foarte bine casa în care intrase în ajun şi care-i păruse nelocuită. Poarta era închisă. Ca şi în ajun, el bătu. Ca şi în ajun ea se deschise fără ca el să vadă pe cineva.

De astă dată tânărul nu avea lumânare, dar el porni curajos pe aleea întunecoasă, apucă frânghia soioasă care slujea de rampă, şi pe dibuite numărând etajele, ajunse la catul în care se oprise în noaptea precedentă. Uşa cu Nr. 10, pe care tânărul o lăsase deschisă când plecase în fugă de aici, uşa aceasta era închisă şi Armând căută zadarnic

cheia în broască.

Era cert că o persoană venise aici de la plecarea lui.

Inima tânărului palpita de emoţie.

— S-a întors, se gândea el.

Şi fără a sta pe gânduri, el începu să bată la uşă. La zgomotul produs, o voce subţire şi strigătoare se auzi pe scară, în etajul inferior.

— Ce e gălăgia aia acolo sus? spunea acea voce.

Armând se îndepărtă de uşa închisă, se apropie de scară şi zise:

— Sunt un prieten al domnului Frederic Dulong şi trebuie să-l văd pentru o afacere urgentă.

— Domnul Dulong?, întreabă portăreasa, căci glasul ei răsunase înainte. Ei! în frumos hal e el acum!

— Dar e acasă.

— Desigur. Dar e beat. Puteţi aduce tunul de la invalizi ori clopotul cel mare de la Notredame dacă vreţi să-l sculaţi.

— Dar trebuie să-l văd numaidecât!

Şi Armând coborî scara, călăuzit de lumânarea pe care portăreasa o ţinea în mână, se apropie de femeie şi-i puse un pol în mână.

Banii avură efectul unui talisman.

— Bine, domnule, zise bătrâna, ” dacă aveţi neapărat nevoie să-i vorbiţi, am să vă dau o cheie a camerei lui. Poate că fiind lângă el, veţi izbuti să-l treziţi.

Bătrâna căută o legătură de chei, scoase una cu Nr. 10 pe ea, şi o dădu lui Armând.

— Doriţi lumina, domnule?, întrebă ea pe un ton respectuos, căci avea mare stimă pentru un om care putea să dea un pol bacşiş.

— Adu-o, zise Armând şi apucă sfeşnicul de aramă.

— Ah, urmă portăreasa, nu ştiu ce a avut domnul Dulong astă noapte, a plecat, s-a întors şi iar a plecat. La miezul nopţii s-a întors iarăşi, făcând un zgomot asurzitor.

Din cuvintele portăresei, Armând înţelegea că el fusese luat drept student. El urcă în catul de sus stăpânit de un sentiment de mare dezgust, la gândul că femeia aceea atât de elegantă, atât de originală, atât de aristocratică în atitudine şi în purtare, femeia aceea pe care o iubea la nebunie, a putut să-şi lase portretul în camera unui student sărac şi beţiv.

Mâna lui Armând tremura de mânie pe când băga cheia în broască şi după ce intră înăuntru, şi-l zări pe student, el făcu fără voie câţiva paşi înapoi. Acesta era întins pe pat şi dormea. Era îmbrăcat şi hainele-i erau rupte, ghetele pline

de noroi, pantalonii murdari, cămaşa boţită şi pătată cu vin; toate astea mărturiseau că el se îmbătase în vreo cârciumă, venise acasă sprijinindu-se de ziduri, căzuse de câteva ori în băltoace, dacă nu cumva fusese chiar bătut de vreun alt beţiv. Mirarea lui Armând ajunse la culme când el examină mai de aproape pe cel adormit.

Era un bărbat voinic de vreo treizeci şi cinci de ani, bărbos, cu faţa plină de coşuri, trăsăturile comune, dar care exprimau oarecare bunătate şi francheţe. Trebuia să fie unul din acei studenţi care învăţau mereu fără a ajunge la vreo ţintă, studenţi de zece ani, care toată viaţa lor rămân studenţi şi-şi termină în cârciumă educaţia prost începută.

Să fie el oare bărbatul ales de Doamna cu mănuşa neagră? Armând puse sfeşnicul pe masă apoi se apropie de pat, îl apucă pe cel adormit de braţ, îl zgâlţâi cu forţă strigându-l pe nume. Acesta sări în sus, deschise cu anevoie ochii, se aşeză pe pat şi se uită cu nedumerire în jurul său.

— Cine mă cheamă?, întrebă el cu vocea răguşită de beţie.

— Eu, răspunse Armând.

Studentul îl privi cu ochii mari.

— Nu te cunosc, zise el.

— Mă numesc Armând Leon.

— Îţi datorez ceva bani? Ai venit să încasezi o poliţă?

Întrebările acestea îl făcură pe Armând să înţeleagă că studentul nu-l cunoştea, nici nu auzise vreodată vorbindu-se de el.

— Vin din partea-Fulmenei, zise Armând.

— Fulmen?

Studentul rostea acest nume cu o nedumerire care-l uimea şi pe Armând.

— N-o cunoşti? întrebă el.

— Nu cred.

Armând credea că-l păcăleşte.

— Domnule, îi zise el, te rog, să te scoli şi să mă asculţi cu băgare de seamă, am să-ţi vorbesc de lucruri grave.

— Iartă-mă, domnule, că te primesc în halul acesta, zise studentul pe care tonul sever al lui Armând îl trezise de-a binelea. Dar astă noapte mi s-au întâmplat lucruri atât de extraordinare că nici acum nu mi-am recăpătat încă limpezimea minţii. Şezi, te rog.

— Lucruri extraordinare?, întrebă Armând tresărind în voie.

— Da, domnule, da.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— A! domnule, e grav, răspunse studentul; mulţumeşte-te cu atât şi iartă-mă. Spune-mi mai întâi cu ce te pot servi?

Vorba lui Frederic Dulong părea atât de sinceră şi nemeşteşugită, că furia lui Armând se mai potoli.

— Domnule, îi zise el rămânând în picioare, ţi-am spus că mă numesc Armând Leon şi că am venit la dumneata fiind trimis de Fulmen.

— Domnule, răspunse studentul, numele dumitale îl aud acum pentru prima dată, iar în ce o priveşte pe Fulmen... doamna Fulmen, fii bun şi spune-mi, cine e această femeie.

— O dansatoare.

— A, da! o femeie frumoasă, cu părul frumos... o brună înaltă...

— Întocmai.

— Şi vii din partea ei?

— Da, domnule.

— Aşadar, ea mă cunoaşte?

Aceste ultime cuvinte îl mirară pe Armând. Ori studentul îşi bătea joc de el şi-şi juca rolul cu un minunat sânge rece, ori Fulmen îl păcălise.

— Domnule, zise el studentului punând pe masă cutia cu pistoalele pe care până acum o ţinuse sub braţ, dă-mi voie să-ţi pun câteva întrebări; îţi repet, că e vorba de lucruri foarte serioase.

— Vorbeşte, domnule.

— Spui, că ai plecat astă noapte de acasă şi că ţi s-au întâmplat lucruri extraordinare?

— O! cred şi eu.

— Ei bine, se poate că tocmai de asta vin la dumneata.

— Aşa! zise studentul încruntându-se deodată, eşti poate unul din acei care m-au snopit în bătăi?

— Eu, domnule, se vede că eşti nebun! Uită-te bine la mine!

— Că uite, urmă studentul, astă noapte am fost bătut. Am fost închis, cu căluş în gură şi cu ochii legaţi.

Pe când studentul vorbea, Armând ridicase ochii spre locul unde în timpul nopţii el văzuse că atârna portretul Doamnei cu mănuşa neagră. Deodată el scoase un ţipăt. Portretul dispăruse.

— Dar ce ai, domnule?, întrebă cu mare surprindere Frederic Dulong.

Armând întinse mâna?

— Ce ai făcut cu portretul?

— Care portret?”

— Al ei.

— Al ei?, întrebă studentul, care nu pricepea nimic.

— Da, portretul Doamnei cu mănuşa neagră.

— Încă un nume pe care-l aud prima dată în viaţa mea şi încă un nume ciudat!

Cuvintele acestea, rostite în chip foarte natural îl făcură pe Armând să-şi piardă cu desăvârşire stăpânirea de sine. Furia lui, potolită o clipă, apăru iarăşi.

— Ei! domnule, zbieră el, nu cumva ai de gând să-ţi baţi joc de mine?

— Şi eu, domnule, am să-ţi pun aceeaşi întrebare, răspunse Fredericdulong. Nu te-am văzut niciodată, nu ştiu cum ai intrat în casă la mine, îmi vorbeşti de o dansatoare pe care n-o cunosc, îmi vorbeşti pe tonul unui judecător de instrucţie, şi...

Armând deschise cutia, scoase pistoalele şi le încărcă foarte liniştit.

— Dar ce faci?, strigă studentul.

— Mă pregătesc să aflu adevărul.

Pe faţa tânărului apăruse o paloare nervoasă, care vestea studentului hotărârea lui Armând de a-l ucide, dacă nu va răspunde la întrebările lui. Studentul însă era curajos

şi poseda o mare stăpânire de sine.

— Ai venit ca să mă asasinezi? întrebă el. Te previn că am în total optzeci şi cinci de bani, că stau în cameră mobilată, că singura mea haină mai bună e la Muntele-de-Pietate şi că-mi vei vărsa sângele fără niciun folos.

Cuvintele acestea spuse pe un ton trist şi batjocoritor, avură asupra lui Armând un efect mai puternic decât dacă studentul ar fi dat dovadă de frică ori s-ar fi înfuriat. El puse pistoalele la loc pe masă.

— Haide, domnule, zise el, eşti nebun, dacă mă crezi capabil să te asasinez şi mai ales să te jefuiesc. Dar am venit să-mi dai explicaţii categorice şi vreau să le obţin, chiar de a fi nevoie să recurg la forţă.

— Sunt dispus să ţi le dau de bunăvoie.

— Atunci spune-mi unde e portretul?

— Dar n-am avut niciodată vreun portret.

— Cum? acolo, după perdeaua aceea?

— Niciodată!

— Cu toate astea n-am visat astă noapte.

— Cum? făcu studentul.

— Da, astă noapte, când am fost aici.

— Ai fost aici astă noapte?

— Desigur.

— A! făcu studentul lovindu-se peste frunte. Aşadar, pentru dumneata cedez eu camera mea, de două săptămâni, până la miezul nopţii?

— Pentru mine? De două săptămâni?

În fiecare seară? repetă Armând cu voce înăbuşită. A! înţeleg... sau mai bine zis nu, nu înţeleg.

— Domnule, zise Frederic Dulong, desigur că există o confuzie între noi. Să căutăm lumina... Ai venit aici astă noapte?

— Da, zise Armând.

— Dar cu cine... dar cum?

— Singur, cu ajutorul unei chei pe care mi-a dat-o Fulmen.

— Ciudat! N-o cunosc pe Fulmen. Şi ai venit singur?

— Singur.

— Dar... cu ce scop? Ce voiai să faci? Vorbeşte!

— Am deschis fereastra aceasta.

Şi Armând arătă fereastra cu degetul.

— Pe urmă?

— Am sărit pe acoperiş şi m-am căţărat pe fereastra casei vecine.

— Zău, domnule, zise studentul, ai avut mare curaj, acoperişul e tare înclinat.

— M-am urca pe fereastră, şi Doamna cu mănuşa neagră a venit să-mi deschidă.

— Dar spune-mi cine e Doamna cu mănuşa neagră?

— E doamna al cărui portret era la dumneata astă noapte... acolo... după perdelele acelea.

— Toate astea sunt foarte ciudate.

Studentul se uită cu atenţie la Armând şi se întrebă dacă nu avea de-a face cu un nebun scăpat din balamuc. Armând ghici expresia acestei priviri şi rămase convins de buna credinţă a lui Frederic Dulong.

— Domnule, îi zise el, încep să cred că toate explicaţiile dintre noi nu vor ajunge la niciun rezultat, dacă nu va asista şi o a treia persoană amestecată în toată afacerea asta. Fii bun şi vino cu miné la ea.

— Dar cine e această persoană?

— E Fulmen!

— Bine, domnule, sunt gata să te urmez, căci încep să-mi pierd minţile.

Studentul se sculă şi-şi căută bereta.

— Vei scuza îmbrăcămintea mea, zise el, şi nu-i aşa că nu-ţi va fi ruşine să mergi alături de mine? Sunt plin de noroi şi n-am decât hainele astea.

— Vino, domnule, zise Armând, trăsura mea e la poartă.

— Ai o trăsură... bravo! şopti sărmanul student, care trăia cu o sută de franci pe lună. Minunat!

Şi-l urmă pe Armând. Amândoi coborâră scara, găsiră cupeul în stradă şi Armând zise vizitiului:

— Aleea Marboeuf, la Fulmen.

Pe drum de la Piaţa Estrapadei până la Aleea Marboeuf, Armând şi Frederic Dulong reluară convorbirea lor acolo unde o lăsaseră când părăsiră camera studentului. Sau mai bine zis acesta din urmă îi povesti lui Armând ciudăţeniile ce urmează.

— N-am fost întotdeauna aşa de sărac cum sunt acum, zise studentul şi era o vreme când n-aş fi trăit cu o sută de franci pe lună. Moştenisem şi eu ceva. La douăzeci de ani am „păpat” o sută de mii de franci în câteva luni.

— Aşa! făcu Armând care nu pricepea unde voia să ajungă studentul.

Acesta urmă:

— Pe acea vreme, în timpul splendorii mele, am cunoscut o demi-mondenă vestită. Ea se numea Blidah şi fusese lansată de marchizul Emmanuel de Courny, un milionar care-i dăruise un palat.

— O cunosc pe Blidah, zise Armând: e o femeie coaptă; a trecut de treizeci şi cinci de ani.

— Ea e... în şase luni a înghiţit cei o sută de mii de franci ai mei. Dar ea tot e o femeie de treabă; are bani mulţi acum şi are şi inimă uneori, vine să mă vadă, vine cu echipajul ei şi merge şi mănâncă cu mine pentru 1 franc şi 60 la Fricoteaux.

— Dar, domnule... zise Armând.

— Ai răbdare, zise studentul, vei înţelege îndată. Într-o dimineaţă, acum două săptămâni, Blidah a venit la mine:

„— Micule, îmi zise ea, vin să mănânci cu bătrâna ta; aceasta e o vorbă a noastră”.

„— Ai nimerit-o cam prost, îi răspunsei, n-am para”.

„— Prost mai eşti! îmi zise ea. Am să-ţi împrumut un pol; ai să mi-l dai înapoi la finele lunii”.

„Ne-am dus la Rysbec; ea a comandat şampanie şi eu după ce beau şampanie, fac orice mi s-ar cere. De mi s-ar cere capul dumitale, l-aş acorda fără niciun scrupul.

Armând nu se putu opri de a zâmbi. Studentul urmă:

— Atunci când m-a văzut beat, Blidah mi-a spus să-i închiriez camera mea pentru trei ore pe seară, de la opt la unsprezece. Mi-a istorisit o poveste întreagă şi mi-a spus că e pentru o prietenă a ei, care e supravegheată... în sfârşit, mă înţelegi.

— Adică, îl întrerupse Armând, care nu se mai îndoia de

buna-credinţă a studentului, înţeleg că şi dumneata, ca şi mine, ai fost victima unei mistificări, al cărui motiv nu-l pot pricepe.

— O, ascultă mai departe – zise Frederic Dulong.

Dar în acea clipă trăsura se oprea la poarta vilei Fulmenei.

— Acum se va explica totul, zise Armând coborând din trăsură, vino.

Studentul îl urmă. Servitorii Fulmenei, fie că primiseră ordine, fie că-l socoteau ca viitorul stăpân al casei, îl conduseră în camera dansatoarei, cu toate că era încă aşa de dimineaţă.

Fulmen era sculată. Armând o găsi îmbrăcată cu o rochie de casă gris-perle, cu picioarele la gura sobei, cu părul legat cu un fular şi într-o stare de îngrijorare şi aproape de nelinişte care-i dovedea că nu dormise toată noaptea.

— În sfârşit! zise ea zărindu-l pe fiul Colonelului Leon.

— Doamnă, îi zise Armând, îl aduc pe Frederic Dulong, care, pare-se, nu te cunoaşte.

Şi Armând rosti aceste cuvinte cu oarecare ironie.

— Aşa e, zise Fulmen, dar eu îl cunosc pe el.

— Mă cunoaşteţi, doamnă?, întrebă studentul cu mirare

şi înclinându-se până la pământ, ameţit de frumuseţea Fulmenei.

— Adică o cunosc pe Blidah şi am auzit-o pe ea vorbind deseori de dumneavoastră. Mi se pare că ea v-a iubit.

Şi Fulmen se uită ţintă la bărbatul acesta vulgar şi murdar.

— Hm! hm! făcu el îngâmfat.

— Ei bine?, întrebă Fulmen uitându-se la Armând.

— Doamnă – răspunse aceasta cu asprime, pentru că nu mai avea încredere în ea – atât eu, cât şi domnul acesta am fost păcăliţi. De cine? Nu ştiu.

Şi el povesti întrevederea şiconvorbirea sa cu Frederic Dulong, iar acesta confirmă toate amănuntele.

— Ei drăcie, zise Fulmen, toate acestea iau proporţii bizare. Domnule Dulong, înainte de a asculta povestea amintirilor dumneavoastră, trebuie să vă explic felul legăturii mele cu Blidah, căci dacă sunteţi păcăliţi, atunci şi eu sunt tot atât de păcălită, dacă nu şi mai mult.

Fulmen făcu un semn tinerilor să se aşeze, apoi urmă:

— O cunosc pe Blidah de cinci ani. Ştiu că ea e foarte cunoscută în societatea străinilor şi că actualmente are ca protector pe un june rus, Contele Goiloff. Acum două zile, când dumneata, Armând, mi-ai povestit că ai întâlnit pe

Doamna cu mănuşa neagră la Petersburg, m-am gândit să îndrept cercetările mele mai întâi în direcţia asta şi m-am adresat lui Blidah. M-am dus la ea şi i-am zis:

— L-ai auzit vreodată pe Contele Goiloff, care a fost vara trecută la Petersburg, vorbind de o femeie blondă care călătoreşte cu un bătrân şi are totdeauna o mână într-o mănuşă neagră? Şi i-am dat toate semnalmentele femeii, căci le ştiam de la dumneata.

— Fii pe pace, îmi răspunse Blidah, dacă femeia asta a fost la Petersburg, o voi şti chiar diseară, căci am la masă pe rusul meu şi pe un prieten al lui, care e funcţionar superior în poliţia ţarului.

Într-adevăr, a doua zi, Blidah a venit la mine şi mi-a zis:

— Doamna cu mănuşa neagră e la Paris; ea e fiica unui general francez, baronul de Ruvigny, şi al unei evreice din Moscova. Ea poartă o mănuşă neagră în amintirea unui bărbat pe care l-a iubit. Bărbatul care o însoţeşte e un maior rus, Contele Arleff, care-şi zice tutorele ei, dar care în realitate e mai mult de atât şi e aşa de gelos pe ea încât dacă ar avea un rival, l-ar ucide. Ei locuiesc la Paris, în Piaţa Estrapadei, într-o casă veche, unde stau singuri şi n-au decât un singur servitor. Dragul meu Armând, Blidah mi-a dat ieri toate informaţiile ce ţi le-am etalat.

— Ciudat lucru! zise Armând.

— Atunci, urmă Fulmen, fără să-i spun numele dumitale, i-am vorbit lui Blidah de patima funestă, nebună, ce ţi-a inspirat această femeie; şi pentru că ea se arăta dispusă să mă servească, am însărcinat-o să-ţi aranjeze o întrevedere cu dânsa. În aceeaşi seară, cu un ceas înainte de a veni la dumneata, Blidah a fost la mine şi mi-a zis:

— Am avut pe vremuri un iubit, care mi-a rămas prieten. E un student sărac, care-şi petrece viaţa în cafeneaua Tabouret şi care se numeşte Frederic Dulong. El locuieşte la etajul al treilea al unei case din Piaţa Estrapadei şi consimte să cedeze camera lui, pentru câteva ore, în seara asta.

Ea mi-a dat amănuntele topografice pe care le cunoşti, mi-a dat cheia camerei dumneavoastră, domnule Dulong, şi mi-a mai spus că Doamna cu mănuşa neagră e singură între orele opt şi unsprezece.

Studentul şi Armând ascultaseră în tăcere şi cu atenţie povestirea Fulmenei. Cel dintâi luă apoi cuvântul.

— Doamnă, zise el, e cert că Blidah v-a înşelat când se făcea că nu ştie decât din ajun pretinsele informaţii ce v-a adus. Sunt două săptămâni de când plec în fiecare seară, la orele opt, de acasă şi mă întorc la unsprezece. În lipsa

mea, cineva, pe care nu-l cunosc, vine la mine. Dar numai astă-noapte am găsit uşa şi fereastra deschise.

— Dar portretul? Portretul pe care l-am văzut?, întrerupse cu neastâmpăr Armând, că doar n-am visat!

Fulmen căzu pe gânduri. Ea luă mâna tânărului.

— Ascultă, îi zise ea, dacă te-ai îndoit o clipă de mine, acum te mai îndoieşti?

— Nu, zise el, văd că eşti sinceră.

— Ei bine, întrebă Fulmen, primeşti să-ţi dau un sfat?

— Vorbeşte.

— Du-te acasă, uită pentru moment de această fereastră enigmatică şi lasă-mă pe mine să descurc toată intriga asta şi să luminez misterul acesta. Am o presimţire că femeia aceasta, care pare că fuge de dumneata, urmăreşte scopuri teribile cu dumneata.

— Lasă, eşti nebună! zise Armând râzând.

— Poate.

— Ce scopuri poate să aibă ea cu mine?

— Ei, ştiu eu! zise Fulmen, am o presimţire că ţi se va întâmpla o nenorocire.

Vocea Fulmenei era emoţionată şi tristă, şi Armând se înfioră fără voie.

— Ce are a face! şopti el, o iubesc... şi vreau s-o revăd!

— Vrei să mai asculţi odată de mine?, întreabă Fulmen.

— Te voi asculta.

— Ea ţi-a zis: „Vino mâine la orele opt?”

— Da.

— Şi te vei duce?

— Desigur!

— Voi merge şi eu cu dumneata.

— Dumneata?

— Eu.

— Dar nu se poate! zise Armând.

— O! fii pe pace, răspunse Fulmen, eu nu voi intra în camera ei... Voi rămâne pitită pe acoperiş.

Şi, înainte ca tânărul, surprins de această hotărâre a Fulmenei, să fi avut vreme a-i răspunde, ea se întoarse către student.

— Domnule Dulong, zise ea, veţi mai ceda camera dumneavoastră şi pentru diseară, nu-i aşa?

— Adică, răspunse studentul, după cele ce mi s-au întâmplat ieri, nu mai îndrăznesc să mă întorc acasă.

— A! e drept, zise Fulmen, încă nu ne-ai povestit ce ţi s-a întâmplat. Vorbiţi, poate că păţania dumneavoastră va aduce oarecare lumină în toată bezna asta.

— De obicei plecam de acasă la orele opt, începu

Frederic Dulong, şi mă duceam liniştit la cafeneaua Tabouret, unde jucam domino ori biliard până la unsprezece. Ieri, însă, când am ajuns în colţul străzii Vaugirard şi voiam să trec pe lângă Odeon, am fost întâmpinat de un comisionar care-mi dădu un bilet. M-am apropiat de un felinar şi am citit următoarele:

„O veche prietenă care ar dori mult să-l vadă pe domnul Frederic Dulong, îl roagă să-l urmeze pe aducătorul acestui bilet”.

Credeam că e o aventură care se întâmplă de mii de ori în cartier. Voiam să răspund comisionarului că o afacere importantă... mă înţelegi?, când el îmi zise cu un adânc respect:

— Cupeul doamnei îl aşteaptă pe domnul în Piaţa Odeon.

— Cupeul doamnei! O, o! îmi zisei, atunci se schimbă lucrurile.

L-am urmat, deci, pe comisionar şi am dat de un cupeu albastru ca cerul, tras de doi cai superbi. Un lacheu cu livrea îmi deschise uşa şi comisionarul se îndepărtă. M-am urcat în cupeu. Atunci lacheul îmi zise:

— Domnul îmi va permite să şed lângă dumnealui, căci am să-i dau câteva lămuriri.

— Fă cum vrei, îi răspunsei.

Cupeul porni. Lacheul închise ferestrele, ale căror geamuri nu erau străvezii, aşa că nu puteam şti unde mă ducea.

Apoi scoase o basma din buzunar şi-mi zise:

— Dacă domnul vrea s-o vadă pe doamna, trebuie să consimtă să-i leg ochii.

Propunerea aceasta mi s-a părut originală şi am consimţit. Citisem prin romane întâmplări de-astea.

— Ei, şi pe urmă?, întrebă Fulmen.

„— Cupeul a mers vreo douăzeci de minute, apoi s-a oprit. Servitorul mi-a zis:

— Dacă domnul vrea să se-dea jos şi să mă ţină de mână.

Am coborât din trăsură şi m-am lăsat condus de el. Am mers câteva minute şi simţeam nisip scârţâind sub picioarele mele, ceea ce m-a făcut să cred că treceam printr-o grădină, apoi am urcat treptele unei scări.

— Ciudat, zise Armând întrerupându-l pe student, aşa ceva mi s-a întâmplat şi mie pe vremuri.

Fiul Colonelului îşi amintea dragostea ciudată şi tainică cu mititica baroană de Sainte-Luce.

— Urmează, zise Armând, urmează.

El spera că se va ridica, în sfârşit, un colţ din vălul care acoperea toate aceste evenimente.

— După ce am urcat vreo zece trepte, urmă studentul, conducătorul meu deschise o uşă, mă duse într-o cameră al cărei covor înăbuşea zgomotul paşilor mei, şi-mi zise.

— Peste cinci minute să vă scoateţi legătura.

L-am auzit plecând şi întorcând de două ori cheia în uşă. Aşteptai câteva minute – inima îmi palpita grozav... începu să-mi fie frică.

În fine, mi-am scos legătura.

— Şi atunci, zise Armând întrerupându-l pentru a doua oară, te-ai văzut într-un budoar drăguţ, tapisat cu stofă de mătase, mobilat cu multă cochetărie şi cu mult gust, luminat de văpaia discretă a unei lămpi ce atârna din plafon.

— Aşa-i! întocmai aşa! exclamă studentul uimit. Dar de unde ştii?

— Aşteaptă, zise Armând, pe când Fulmen făcea un gest de mirare. Pereţii, urmă el, sunt împodobiţi cu tablouri foarte frumoase din şcoala spaniolă. La ferestre sunt jardiniere de lac. Perdelele sunt ermetic închise.

— Întocmai.

— La mijloc e o măsuţă cu o placă de marmură.

— Aşa-i, aşa-i.

— În sfârşit, după ce ai aşteptat zece minute, urmă Armând foarte agitat, ai văzut deschizându-se o uşă.

— Da.

— Şi o femeie mascată a venit înăuntru.

— Nu, zise studentul, n-am văzut nicio femeie.

De astă dată, Armând scoase un strigăt de mirare.

— Dar pe cine ai văzut?, întrebă el.

— Un bărbat, răspunse studentul.

— Vorbeşte dar! zise Armând, căci văd că întunericul care o clipă a părut că vrea să se risipească, devine, dimpotrivă, din ce în ce mai mare. Cine era acel om şi ce ţi-a spus?

— O! aşteaptă, zise Frederic Dulong, pe când Fulmen asculta cu atenţie. N-am aşteptat acolo singur zece minute, ci aproape o oră. Pe măsuţa de care ai pomenit, era o sticlă şi un pahar. Tot aşteptând, am început să-mi pierd răbdarea şi atunci, după ce mai întâi am făcut inventarul tuturor obiectelor din budoar, am examinat sticla şi conţinutul ei. Ce vreţi, sunt un beţiv. Aveam un pahar la îndemână, sticla era începută şi am băut ca să-mi mai treacă timpul. Am golit un pahar, apoi al doilea, un al treilea... şi începusem să mă cam cherchelesc când am

văzut uşa deschizându-se, şi în locul unei femei cum mă aşteptam, a intrat un bărbat a cărui faţă era acoperită cu o mască neagră şi pe cap avea păr alb.

Armând şi Fulmen se uitară unul la altul. Acum intriga în loc să se lumineze, părea că se complică.

— Apoi? întrebă dansatoarea, şi apoi?

Şi Frederic Dulong continuă după cum urmează.

CAPITOLUL XXIII

Personajul mascat

— Omul acela, zise studentul mi s-a părut ca de vreo şaizeci de ani. Era înalt, spătos şi purta haine negre.

— Era maiorul rus, şopti Fulm. En.

— Şşt! făcu Armând, să auzim.

— El s-a apropiat de mine şi mi-a zis.

— Stai jos, domnule, căci la vederea lui eu mă sculasem şi ascultă-mă.

Vorba lui avea un ton autoritar care îmi impunea fără să vreau. M-am supus şi mi-am îndreptat ochii asupra lui.

— Ai venit aici, îmi zise el, în urma unui bilet anonim.

— Da, domnule.

— Când ai venit, ai socotit că vei găsi aici o femeie.

— Cum! exclamai eu: nu e vorba de o veche cunoştinţă? El a înălţat din umeri în chip de dispreţ, ceea ce m-a jignit, căci se părea că vrea să zică: O femeie care te-ar iubi pe dumneata, ar fi oare aşa frumos instalată? Şi a urmat:

— Nu o femeie ţi-a dat aici întâlnire.

— Dar cine?

Şi i-am pus această întrebare pe un ton enervat, foarte explicabil prin decepţia ce suferisem.

— Eu te-am chemat.

— Dumneata! Nu te cunosc.

— E adevărat, îmi zise el râzând şi chiar de m-ai cunoaşte, masca asta...

— Dar dacă nu te cunosc, de ce ţi-ai pus o mască? întrebai, căci începeam să devin furios şi romul pe care-l înghiţisem, începea să-şi facă efectul.

— Pentru că în cazul că nu primeşti propunerile mele, ceea ce e posibil, nu vreau să mă poţi recunoaşte, dacă m-ai întâlni vreodată.

— Aşadar ai să-mi faci nişte propuneri?

— Poate...

Şi omul acela ale cărui gesturi, a cărui atitudine exercitau asupra mea un fel de fascinaţie, de care nu-mi puteam da bine seama, mă examină din creştet până în tălpi, şi-mi zise:

— Eşti student la medicină?

— Da.

— De cel puţin zece ani?

— Se poate, dar ce-ţi pasă dumitale?

— Adică, urmă el fără să catadicsească a răspunde la întrebarea mea, nu vei fi niciodată medic.

— Şi apoi?

— Ai un venit de o mie cinci sute de taleri.

Asta-i puţin... mai ales pentru unul ca dumneata căruia-i plac chefurile.

— Ai de gând poate să mă îmbogăţeşti?

— Cine ştie.

— Şi a pronunţat vorbele astea într-un chip atât de ciudat, că mi-au trecut fiori reci prin tot corpul.

— Să vorbim mai lămurit, zisei eu, căutând să scutur farmecul ce-l exercita asupra mea. Ce vrei cu mine şi de ce m-ai făcut să vin cu ochii legaţi?

— Ascultă, reîncepu el, nu ţi se face aici niciun rău şi eşti liber să primeşti ori să refuzi ceea ce-ţi voi propune. Vrei

să câştigi cincizeci de mii de franci?

— O, o! exclamai eu, numai de nu mi-ai propune o crimă.

— Nu tocmai. Se poate, ca în ochii legii să fie o crimă, dar în ochii lui Dumnezeu e o pedeapsă.

— Adică ai vrea să mă faci să joc rolul unui călău?

— Ai nimerit.

— M-am sculat indignat de pe scaun.

— Eşti un mizerabil, i-am strigat.

Mă îndreptam spre el fără a voi să-l mai ascult. El însă, ghicind desigur, că-l voi lua la pumni şi-l voi pedepsi că a cutezat să-mi propună o asemenea infamie, cu toate că avea părul alb – bătu tare din picior şi în acelaşi timp se dădu înapoi până la perete.

În acelaşi moment uşa se deschise şi doi oameni, doi servitori, se aruncară asupra mea, mă călcară cu picioarele şi mă bătură aşa de tare, că am leşinat.

Ce s-a mai petrecut pe urmă? Probabil că n-o voi şti niciodată. Dar când mi-am revenit eram culcat pe trotuar, cu picioarele într-o băltoacă şi simţeam că sunt beat mort... Romul era de vină!

M-am dus acasă ţinându-mă de ziduri, abia că am avut putere să ajung în camera mea şi să mă culc în pat, şi –

termină studentul uitându-se la Armând – aş fi dormit poate şi acum, dacă nu veneai dumneata să mă trezeşti...

Fulmen ascultase până la capăt povestirea lui Frederic Dulong, fără să-l întrerupă.

După aceea, cu un semn, îl rugă pe Armând s-o lase să vorbească ea.

— Toate astea, zise ea, sunt într-adevăr extraordinare. Dar, domnule Dulong, n-aţi fost pişicher deloc, dar deloc.

— De ce?

— Pentru că înainte de a refuza, trebuia să afli ce fel de crimă voia să comiteţi. Dacă aţi fi cunoscut tot secretul acelui om, el n-ar mai fi cutezat, să pună servitorii să vă bată.

— Aveţi dreptate, doamnă, răspunse studentul, dar ce voiţi? Cu toate că sunt sărac, eu sunt un om de onoare şi nu mi-am putut stăpâni indignarea.

— Ei, acum să rezumăm faptele, zise Fulmen. Evenimentul acesta a avut loc tocmai la ora când lipseaţi de acasă pentru a-i face pe plac lui Blid ah.

— O! încep să cred că Blidah trebuie să ştie mai multe ca noi din afacerea asta.

— Şi eu cred, zise Fulmen.

— Iar eu, adăugă Armând, care făcea fel de fel de

presupuneri, sunt convins că doamna de Sainte-Luce...

— A, da! zise Fulmen care cunoştea foarte bine povestea dragostei lui Armând cu baroana, în afară doar de câteva evenimente dramatice, care rămăseseră secretul Tovarăşilor Spadei. Într-adevăr, dragul meu, felul cum domnul Dulong a fost condus astă-noapte, seamănă cu modul cum aveau loc primele dumneavoastră întrevederi cu baroana, apoi şi locurile prezintă o mare asemănare. Dar domnul Dulong n-a zărit nicio femeie.

— Aşa-i.

— De altfel, termină Fulmen, de când te-a iubit baroana, ea a părăsit lumea mondenă din dragostea pentru dumneata şi nimeni n-a mai zărit-o prin Paris.

— Da, dar casa ei tot mai există”.

— Ei bine, zise Fulmen, domnul Dulong va rămâne aici la mine. Aici e ferit de orice primejdie. Dumneata ai să te duci să dai o raită prin Împrejurimile casei doamnei de Sainte-Luce, poate vei descoperi ceva. Iar eu voi căuta să dau de Blidah şi vă asigur, voi şti să o fac să vorbească... voi afla astfel dacă aventura domnului Dulong şi aceea a dumitale au acelaşi punct de plecare, dacă suntem jucăria unei femei ori numai aceea a marelui mistificator care se numeşte hazardul.

— Dar atunci, nu mă mai însoţeşti diseară? întrebă Armând.

— Dimpotrivă.

— Mister! şopti Armând îngândurat. Şi mai adăugă în gând: Nu ştiu cine e această femeie, nici ce gând are cu mine, dar o iubesc?

Toate explicaţiile astea şi povestirea domnului Dulong, făcură să le treacă dimineaţa. Pendula bătea ora unsprezece.

— Domnilor, zise Fulmen, vă opresc la masă.

Tânăra femeie şi cei doi vizitatori ai ei îşi mai pierdură o oră cu fel de fel de presupuneri. Combinau şi desfăceau tot soiul de ipoteze şi căutau un fir conducător, care să-i călăuzească în acest dedal de intrigi, dar nu putură ajunge la niciun fel de rezultat. După masă Fulmen îl instală pe Dulong într-o odăiţă de fumat şi-i puse la dispoziţie o sticlă de lichior şi ţigări bune. Apoi, ea se îmbrăcă şi-i zise lui Armând:

— Am să te duc până în Piaţa Louis XV. Vei trece podul Concordiei şi vei ajunge pe Bulevardul Invalizilor, care ştii că dă în spatele casei Sainte-Luce. Ia seama şi fii cu mare băgare de seamă.

Armând se urcă în cupeul Fulmenei care-l duse până la

Obelisc. Aici trăsura se opri şi dansatoarea îi zise:

— Mă duc la Blidah... şi la ora şase te aştept acasă la mine.

— Voi fi acolo.

Armând porni spre drumul Invalizilor şi călăuzit de amintirile sale, el căută portiţa tainică, în faţa căreia într-o noapte, doi rivali în dragoste se întâlniseră şi se bătură cu înverşunare pentru baroana Sainte-Luce.

Dar portiţa fusese zidită. Atunci Armând apucă pe strada Babilonului şi mare fu surprinderea lui când văzu pe poarta casei un carton mare care purta inscripţia: Vilă de vânzare.

El intră şi se duse în odaia servitorului. Era altul şi nu-l mai cunoştea pe Armând.

— Ce doreşte domnul?, întrebă el.

— Vila aceasta e de vânzare?

— Da, domnule.

— Pot s-o vizitez?

Servitorul luă legătura cu chei.

— Rog pe domnul să mă urmeze.

El îl duse pe peron şi-l lăsă să intre în locuinţa aceasta pe care Armând o cunoştea atât de bine.

— Să vedem mai întâi grădina, zise el.

Servitorul străbătu cu el vestibulul, deschise uşa cu

geamuri, care dădeau în grădină şi Armând putu cu greu să-şi înăbuşe un strigăt de mirare. Copacii cei mari fuseseră retezaţi, iar pavilionul, – acel pavilion unde baroana îl primea cu ochii legaţi, unde într-o seară el întâlnise pe contele Stewan, pavilionul acesta nu mai exista... el fusese dărâmat.

Aşadar studentul Frederic Dulong nu fusese condus în vila Sainte-Luce şi toate asemănările ce tânărul le făcuse în consecinţă, se spulberau dintr-odată. Armând ştia tot ce dorea să ştie. El spuse, că o grădină lipsită de copaci, nu avea niciun farmec pentru el şi plecă fără să mai viziteze vila. Dar nu putu rezista dorinţei de a afla ce se întâmplase cu obiectul dragostei sale.

— Vila aceasta nu aparţinea oare domnului baron de Sainte-Luce? întrebă el pe servitor.

— Da, domnule, îi răspunse acesta, dar domnul baron a murit de mult, ia doamna baroană, care acum cinci ani s-a dus la mănăstire, a dăruit toată averea ei spitalelor; acestea au scos vila la vânzare.

Armând plecă cufundat în gânduri. El se duse acasă, îşi schimbă hainele şi la ora şase se întoarse la Fulmen.

Dansatoarea tocmai venise acasă, iar studentul adormise pe canapea şi dormea dus în faţa sticlei de

lichior şi a unui pachet de ţigări.

— Ei! Ce se aude? întrebă Fulmen.

Armând îi comunică ceea ce văzuse.

— Nici eu n-am fost mai norocoasă, zise Fulmen. Blidah a părăsit astă noapte Parisul într-o diligenţă, împreună cu contele Goiloff. Nimeni nu ştie unde s-au dus, dar o voi afla, chiar de ar fi nevoie să mă adresez prefectului de poliţie. De altfel, adăugă Fulmen încruntând sprâncenele, diseară vom şti poate mai mult.

Când se înseră îl treziră pe Frederic Dulong.

— Păcat că m-aţi trezit, zise el, dormeam aşa de bine!

— Aţi dormit douăsprezece ore, zise Fulmen, mi se pare că-i destul şi acum avem nevoie de dumneavoastră.

— Sunt gata. Unde mergem?

— La întâlnirea lui Armând.

Şi Fulmen adăugă în gând: Trebuie s-o văd şi eu odată pe femeia asta! ”.

Fulmen, Armând şi studentul, se urcară în trăsură şi fură conduşi în Piaţa Estrapadei. Cupeul şi servitorii dansatoarei fură lăsaţi să aştepte la o mică distanţă de casa cu camerele mobilate. Fulmen luă braţul lui Armând ji-i zise lui Frederic Dulong:

— Sunaţi, urcaţi-vă cel dintâi şi s-o ţineţi pe portăreasă

de vorbă, ca noi să putem trece nevăzuţi.

Studentul făcu întocmai. Aleea era întunecată ca şi în ajun, iar Armând care avea pe Fulmen la braţ urcă în vârful picioarelor.

— Cine e acolo? întrebă portăreasa.

— Eu sunt, răspunse studentul, au sosit ceva scrisori pentru mine?

— Nu, domnule.

Pe când studentul stătea înaintea uşii portăresei şi schimba aceste câteva cuvinte, Fulmen şi Armând, se urcară tiptil la etajul superior. Studentul îi ajunse şi toţi trei continuară să urce scările până la odăiţa a cărei cheie o avea Dulong.

— Acum, zise dansatoarea, dumneata, Armând, poţi să te duci la întâlnirea dumitale, iar noi te vom aştepta aici.

Tânărul deschise fereastra, sări sprinten pe acoperiş, şi ajunse la cealaltă fereastră pe care, conform făgăduinţei date, Doamna cu mănuşa neagră trebuia să i-o deschidă.

Dar fereastra aceasta era închisă şi nicio lumină nu se vedea dinăuntru. Cu toate acestea ora întâlnirii... Doamna cu mănuşa neagră se lăsa aşteptată.

CAPITOLUL XXIV

Cuibul gol

Aproape un ceas se scursese şi în tot acest timp nimic nu mişcase, nu se auzise niciun zgomot, nicio lumină nu se arăta în casa Doamnei cu mănuşa neagră. Zgribulit, la marginea acoperişului, cu inima palpitând şi stăpânit numai de gândul c-o va vedea, Armând se cutremura la cel mai mic zgomot. Şi ea nu venea! Să fi plecat oare de acasă? Să fi survenit ceva neaşteptat care s-o împiedice, care s-o reţină poate în altă parte a casei şi s-o oprească de a veni la întâlnirea ce-i dăduse? Ori poate...

Şi la această ultimă presupunere, Armând simţi că o sudoare rece îi acoperea fruntea.

Sau poate nu-i dăduse această întâlnire, decât pentru a scăpa de el şi al induce în eroare?

Aceste trei presupuneri care fulgerau pe rând prin mintea sărmanului amorezat, făcurăca minutele să-i pară lungi ca veacurile. Cu ochii aţintiţi la fereastra închisă, el uită de timpul care trecea şi de Fulmen care-l aştepta la câţiva paşi, ascunsă în camera studentului. În sfârşit, se

auzi de acolo un fluierat uşor care-l trezi din contemplaţia sa şi-l făcu să tresară.

Era Fulmen care-l chema.

Armând socoti că tânăra femeie făcuse vreo descoperire, că zărise lumină la vreun alt etaj al casei şi se întoarse de unde venise, pornind iarăşi pe acel plan înclinat unde orice pas greşit putea să-i fie fatal.

El ajunse la fereastra studentului. Frederic Dulong şi Fulmen îl aşteptau.

— Sărmanul meu prieten, zise dansatoarea, ne-a fost scris să fim păcăliţi până la urmă. Doamna cu mănuşa neagră şi-a bătut joc de dumneata...

— Crezi una ca asta?

— Sunt convinsă.

— Atunci ce să fac?

— Să plecăm acasă.

— O! nu, vreau să mai aştept...

— Ce nebunie.

— Sau mai bine...

Armând şovăia.

— Ei, ce e? întrebă Fulmen.

— Ei bine! Voi sparge geamurile ferestrei, voi intra în casă... o voi căuta...

— Sărmane prietene, răspunse Fulmen cu compătimire, nu ştii oare că a sparge geamuri, a pătrunde într-o casă împotriva voinţei locatarilor ei, constituie un delict, pe care legea îl asimilează cu crima şi care te duce în faţa Curţii cu juraţi?

— Ce-mi pasă? strigă Armând cu încăpăţânare.

— Foarte bine, zise Fulmen. Ţi-am spus toate astea ca să fiu cu cugetul împăcat. Dar dacă eşti hotărât...

— Desigur.

— Ei bine, să mergem.

— Cum! Mă însoţeşti?

— Fireşte, răspunse dansatoarea râzând, odată ce m-am făcut tutoarea dumitale... Şi apoi, nu ştii că eu mă simt cea mai fericită femeie din lume dacă pot juca un rol în vreo aventură?

— Atunci vino.

— Mai stai o clipă, zise Fulmen, eu nu pornesc aşa cu zorul.

— Ce vrei să zici?

— Că nu am deloc încredere în această femeie pe care o iubeşti la nebunie şi că n-am poftă să cad într-o cursă.

— O cursă!

— Ei, Doamne! De unde ştii că nu ne vom întâlni cu

sălbaticul maior Arleff care ajutat de argaţi, se va năpusti asupra noastră?

— Am pumnalul meu.

— Nu ajunge.

Şi Fulmen, se duse şi luă de pe masa studentului cutia cu pistoale, pe care Armând o uitase acolo dimineaţă.

— Aşa-i mai bine, zise ea.

— Cred că mă luaţi şi pe mine cu voi, zise Frederic Dulong.

— Vino dacă vrei.

Fulmen se urcă pe fereastră şi sări pe acoperiş.

— Ia seama, îi zise Armând.

— Lasă, răspunse ea; în tinereţe am dansat pe sârmă; cu asta am început.

Şi ea începuse să alerge pe marginea acoperişului cu o siguranţă şi o uşurinţă care dovedeau adevărul spuselor sale. Studentul şi Armând o urmară. Primul luase cu el o cutie cu chibrituri. Armând scoase pistoalele din cutie şi le ţinea în mână. Fulmen era înarmată cu pumnalul lui Armând.

Când tânăra femeie ajunse la fereastra pe care, timp de o oră, Armând, sperase zadarnic să o vadă deschizându-se pentru el, ea se întoarse:

— E inutil să facem zgomot dacă-l putem evita, zise ea.

Apoi, scoase un inel cu un diamant minunat pe care-l purta în degetul mic de la mâna stângă şi, cu îndemânarea unui geamgiu, se servi de el pentru a tăia unul din geamurile ferestrei. Desfăcu cu băgare de seamă sticla şi fără a face zgomot, o puse binişor pe acoperiş.

După aceea se întoarse spre Armând:

— Încarcă-ţi pistoalele, îi zise ea.

Apoi trecu mâna prin deschizătura făcută, apucă mânerul şi deschise fereastra. După aceea, dintr-o săritură şi cu uşurinţa ei de primă dansatoare, ea se avântă de pe acoperiş, în budoarul Doamnei cu mănuşa neagră, unde domnea o mare întunecime şi o tăcere desăvârşită.

Armând şi studentul intraseră în urma ei. Acesta, aprinse un chibrit pentru a face lumină. Dar abia scăpăraseră câteva scântei, care aruncară o lumină nesigură în jurul lor şi Armând scoase un ţipăt de mirare.

Budoarul era fără mobilă şi fără tapete; totul, până şi bustul de marmură acoperit cu un văl negru, pe care-l zărise pe sobă, totul dispăruse!

— Păsărica şi-a mutat cuibul! şopti Fulmen, pe când Armând împleticindu-se, doborât de emoţie, se rezema de perete ca să nu cadă jos.

Studentul aprinse o lumânare pe care o luase din odaia lui.

La flacăra acestei lumânări, Fulmen şi tovarăşii ei inspectară pe rând budoarul, salonul care-l preceda şi în fine, toate încăperile şi toate etajele acestei locuinţe mari. Casa era goală: fără mobilă şi fără locatari.

— Să mergem, şopti Fulmen, după ce un ceas întreg făcuseră cercetări inutile. Avem de a face cu o femeie dată dracului, dar dacă voi pune odată mâna pe ea!... — Dacă am avea-o cel puţin pe Blidah... m-aş răzbuna pe ea pentru bătaia mâncată astă noapte, zise studentul. Nici nu îmi mai simt oasele, aşa m-au burduşit...

— Lăsaţi pe mine! zise Fulmen. O fac eu să vorbească!

Armând era ca zăpăcit, el îi urma maşinal, ca un corp lipsit de suflet.

Deodată Frederic Dulong se lovi cu palma peste frunte:

— O! ghicesc!

— Ce ghiciţi?, întrebă Fulmen întorcându-se spre el.

— Aţi fost la Blidah?

— Da.

— În strada Mogador, nr. 17?

— Da, acolo locuieşte ea.

— Şi vi s-a spus că ea a plecat cu rusul?

— Da, noaptea trecută cu diligenţa.

— Ei bine, asta e cu neputinţă.

— De ce?

— Pentru că contele a plecat acum trei zile în Olanda. Cel puţin aşa mi-a spus Blidah în seara plecării lui.

— Atunci unde să fie ea?

— Ascultaţi, zise studentul, cu o perspicacitate la care nimeni nu se aştepta, judecând după faţa-i grosolană şi comună, e evident că suntem păcăliţi dacă şi Blidah face parte dintre mistificatori, ea a crezut nimerit să spele putina.

— Aşa-i.

— În loc să părăsească Parisul, ea s-a gândit că nicăieri nu s-ar putea ascunde mai bine ca aici şi s-a mulţumit să plece de acasă pentru câteva zile.

— Parisul e mare, zise Fulmen, dar o voi găsi pe Blidah.

— Eu cred că ghicesc unde se află, zise studentul.

Armând strigă de bucurie; ochii Fulmenei scânteiau.

— Blidah, urmă Dulong a fost un copil al cartierului; ea a trăit multă vreme aici înainte de a trece pe celălalt mal al Senei, şi cu toată bogăţia ei, îi plac mult birturile unde mănâncă studenţii şi are o slăbiciune pentru studenţi.

— Iată deci, că cercetările noastre se vor mărgini într-un

singur cartier.

— Aşteptaţi! Acum trei luni a apucat-o o patimă nebună pentru un tinerel care locuieşte în strada Şcolii de Medicină, şi-mi dau capul dacă ea nu s-a ascuns la el.

— Cunoaşteţi acel băiat?

— Desigur.

— Ei bine, zise Fulmen, trebuie să căutăm mijlocul de a o surprinde pe Blidah la el.

Pe când vorbeau astfel, dansatoarea şi însoţitorii ei părăsiseră casa pustie, trecuseră iarăşi pe acoperiş şi intraseră în camera studentului.

Aici Fulmen se aşeză o clipă şi păru adâncită în gânduri. În sfârşit ea ridică capul şi zise celor doi tineri:

— Dacă lăsaţi totul pe seama mea şi în caz că Blidah se află într-adevăr în strada Şcolii de Medicină, vă jur că voi da de cheia enigmei.

— Bine, fă cum Vrei – răspunse Armând.

— Prietene, îi zise Fulmen, întoarce-te acasă împreună cu domnul Frederic Dulong şi aşteaptă acolo veşti de la mine.

— De ce să nu te însoţesc?

— Pentru că, de vei fi de faţă, nu voi putea obţine nimic de la Blidah.

— Lăsaţi pe mine, strigă studentul strângând pumnii, eu voi şti s-o fac să vorbească...

Fulmen înălţă din umeri.

— Lăsaţi-o în seama mea, zise ea şi vă rog numai să-mi daţi o informaţie.

— Vorbiţi...

— Care e numărul locuinţei studentului?

— Strada Şcolii de Medicină, nr. 59.

— Numele lui?

— Emile Duport.

— Să plecăm, zise Fulmen. Mă veţi duce întâi acasă pe mine şi apoi trăsura vă va duce pe amândoi mai departe.

Şi în gândul ei dansatoarea adăugă:

— E vădit că intriga se încurcă mai rău, aşa că voi avea cu ce să mă distrez vreo două luni. Eram născută să schimb viaţa reală într-un roman.

A doua zi dimineaţa pe la orele nouă, Armând, care nu închisese ochii toată noaptea, începuse să moţăie, când sări în sus la zgomotul făcut de o trăsură ce intra în curte. După o clipă Moş Job apăru.

— Doamna Fulmen ar voi să-l vadă pe domnul Armând, zise el.

Tânărul îşi puse o haină de casă şi porunci s-o cheme pe

dansatoare.

Fulmen intră şi-i întinse mâna. Tânăra femeie era palidă şi gravă. Ea se aşează lângă patul lui Armând.

— Ai văzut-o pe Blidah? întrebă el cu nerăbdare.

— Nu, răspunse Fulmen.

Şi cu un gest îi făcu semn să tacă.

— Pentru a duce la bun sfârşit cercetările noastre, trebuie să-ţi pun câteva întrebări asupra trecutului – urmă ea.

— Sunt la dispoziţia dumitale.

— Scumpul meu, întrebă Fulmen, eşti sigur că nu ai duşmani?

— Duşmani? repetă el tot mai nedumerit.

— Da, nişte duşmani înverşunaţi care te urmăresc din întuneric.

— Nu cred, nu pot să am astfel de duşmani.

— Ciudat lucru!

— Dar explică-te odată, Fulmen!

— Stai! Aşadar, n-ai duşmani?

— Nu cred.

— Dar tatăl dumitale?

Armând se cutremură. Dar cum nu fusese niciodată iniţiat în tainele existenţei redutabile şi ascunse pe care

Colonelul o dusese atâta vreme, el se grăbi să răspundă:

— Tata e cel mai bun om din lume; cine ar putea oare să-l duşmănească?

— Atunci să nu mai vorbim de asta, zise Fulmen îngândurată.

— Dar...

— Nu mă întreba, e inutil. Ai încredere în mine.

— Aşadar, n-ai putut s-o găseşti pe Blidah?

— Nu, dar am dat de urma Doamnei cu mănuşa neagră.

Armând se ţinu să nu ţipe.

— Ea a plecat din Paris. E în Normandia.

Desigur că Armând voia să spună că va fugi după ea, când bătrânul Job deschise iarăşi uşa camerei de culcare şi aduse cu el un personaj la a cărui vizită, tânărul lui stăpân era departe de a se aştepta. Era Colonelul Leon.

Colonelul intră şi schimbă o privire de înţelegere cu Fulmen. Pentru a înţelege această privire, trebuie să facem un pas înapoi şi să povestim o întâmplare care a schimbat în chip brusc proiectele Fulmenei. Fulmen îl minţise pe Armând. Ea o regăsise pe Blidah.

CAPITOLUL XXV

O răpire dramatică

Iată ceea ce se întâmplase:

Vreo patru ore după percheziţia fără rezultat operată de Fulmen, Armând şi Frederic Dulong în casa părăsită din Piaţa Estrapadei, adică pe la ora unu de dimineaţă, o birjă cobora strada Şcolii de Medicină şi se oprea la casa indicată de student.

Doi oameni se dădură jos dintr-însa şi porunciră birjarului să aştepte.

Aceşti doi oameni, înalţi, cu câte un baston gros în mână, îmbrăcaţi cu nişte redingote lungi, albastre, încheiate până sub bărbie, cu nişte pantaloni bufanţi, cu favoriţi groşi şi cu mustăţi lungi, semănau grozav cu agenţii civili ai poliţiei care veghează noaptea ca să fie ordine pe străzi şi uneori sunt însărcinaţi cu executarea unor arestări.

Ei sunară. Cu toată ora târzie, uşa se deschise numaidecât. Numărul 59 era o casă cu camere mobilate unde locuiau studenţi. Cei doi oameni se duseră la demisol, unde se afla biroul proprietăresei: o femeie grasă,

cam trecută, dar care mai avea pretenţii să fie socotită tânără, cu inele pe toate degetele, capot de culoare deschisă, cu părul încreţit şi care răspundea la numele de Bévoil. Doamna Bévoil voia tocmai să iasă din biroul ei, căci toţi locatarii veniseră acasă, când răsună soneria şi, după ce deschise poarta cu propria ei mână inelată, ea văzu apărând în uşa care dădea spre scară, figurile sinistre ale acestor vizitatori nocturni. La vederea lor, doamna Bévoil se dădu înapoi, ca şi cum ar fi zărit capul unei meduze.

— Doamnă, zise unul din ei punând un deget pe buze, fii bună şi nu face zgomot şi ascultă-ne o clipă.

Doamna Bévoil era foarte emoţionată şi făcea mereu câte un pas înapoi. Cu un gest automat ea făcu semn teribililor ei vizitatori să ia loc.

— Probabil că ghiciţi cine suntem noi?. Întrebă acela care vorbise cel dintâi.

Proprietăreasa se închină tremurând.

— Onorabilitatea bine cunoscută a casei dumneavoastră, urmă el, ne face să abordăm în cel mai mare secret penibilul demers pe care suntem nevoiţi să-l facem...

— Dumnezeule! îngăimă doamna Bévoil care-şi regăsise

în sfârşit graiul, domnilor, casa mea e o casă cinstită... toţi locatarii mei sunt oameni oneşti, răspund de ei ca de mine însămi... şi nu văd...

— Pardon, doamnă, o întrerupse cu asprime unul din cei doi oameni. Trebuie să vă atrag atenţia, că noi vrem să evităm orice scandal şi de aceea vă cerem, în interesul dumneavoastră, să ne răspundeţi fără înconjur...

— Doamne Dumnezeule! şopti gazda înfricoşată.

— Toţi locatarii dumneavoastră s-au întors acasă?

— Dar... nu ştiu...

— Vedeţi să nu minţiţi!

— Da, domnilor, s-au întors.

— Unul din ei se numeşte Emile Duport.

— A! domnilor, şopti gazda, el e băiatul cel mai de treabă.

— În momentul de faţă se află la el o persoană numită Blidah...

— Aşa! zise doamna Bévoil, a cărei faţă înspăimântată se însenină deodată, dacă veniţi s-o căutaţi pe ea, asta mi-e foarte egal...

— Pe ea o căutăm! Luaţi această lumânare şi arătaţi-ne camera ocupată de domnul Emile Duport.

Doamna Bévoil se supuse şi trecu înaintea lor ca să le

arate drumul.

Studentul cu numele de Emile Duport, locuia la al cincilea etaj într-un mic apartament compus din două camere: un salonaş şi un iatac.

O rază de lumină ce răzbătea pe sub uşă, anunţă doamnei Bévoil şi celor doi oameni care o însoţeau şi care mergeau în vârful degetelor, că studentul era acasă. Emile Duport şedea la o masă şi învăţa cu multă sârguinţă, căci trebuia în curând să treacă un examen; la colţul sobei şedea o femeie şi citea un roman.

Emile Duport era un băiat foarte tânăr, de vreo douăzeci de ani, brun, palid şi cu ochii albaştri; într-un cuvânt era un băiat tare frumuşel.

Blidah merită şi ea să-i schiţăm persoana în câteva rânduri.

Era o femeie cu părul blond, roză, drăgălaşă, cu ochi mari, Ridicaţi la colţuri, cu mâini şi picioare de copil, un ansamblu graţios şi cam visător. Seara, la lumina lămpii, nu-i dădeai decât douăzeci şi cinci de ani, cu toate că trecuse de treizeci şi cinci.

Doamna Bévoil bătu încetinel la uşă.

— Cine e acolo?, întrebă studentul, care credea că era vreun vecin, care venea să-i facă o vizită. Toţi locatarii

doamnei Bévoil, mâncau la aceiaşi masă şi se cunoşteau între ei.

— Emile, nu deschide, zise Blidah care avea o presimţire rea.

— Eu sunt, doamna Bévoil, şopti încet gazda.

— Atunci deschide, zise Blidah mai liniştită.

Studentul se sculă, se duse să deschidă şi făcu doi paşi înapoi când zări în spatele gazdei, feţele sinistre ale celor doi oameni pe care şi el îi luă drept agenţi ai poliţiei. Dar înainte ca el să poată ţipa s-o înştiinţeze pe Blidah sau să-şi manifeste surprinderea într-un chip oarecare, unul din ei o dădu cu bruscheţe la o parte pe doamna Bévoil, intră în salon şi zise studentului:

— Domnule, nu faceţi zgomot, ar fi inutil. De altfel nici nu avem nimic cu dumneavoastră.

Chiar omul cel mai cinstit, cu cugetul cel mai curat, se tulbură când vede intrând în casa lui, după miezul nopţii, nişte oameni care par a fi agenţi ai poliţiei publice. Emoţia lui Emile Duport era aşa de mare, că el nu găsi niciun cuvânt de răspuns, nu putu face niciun gest, ci rămase în picioare, trăsnit, întrebându-se parcă de visează ori e treaz. În ce o priveşte pe Blidah, ea se sculase palidă şi tremurândă şi se uita cu spaimă la cei doi oameni.

Acela care vorbise o privi şi-i zise:

— Doamnă, vă numiţi Louise Gachot, poreclită Blidah?

— Da, domnule, mormăi Blidah, căreia îi lipsea cu desăvârşire cutezanţa femeilor din tagma ei.

— Avem jos o trăsură, fiţi aşa bună şi urmaţi-ne.

— Să vă urmez?!

— Da, doamnă!

— Dar, nu sunt vinovată... n-am comis nicio crimă... eu...

— Sst! făcu omul cu mustaţa mare, vă veţi explica la timpul şi la locul cuvenit.

— Dar nu se poate, strigă Emile Duport care-şi revenise în fire; trebuie să fie o greşeală domnilor, doamna aceasta e la mine... eu răspund de ea...

— Tăcere, domnişorule, nu face zgomot că mai mult strici cu asta. Dacă doamna e inocentă, ea o va dovedi.

— Dar, în sfârşit, spuneţi, de ce sunt învinuită? bâigui ea căutând să se smulgă de al doilea agent fals care-i apucase braţul.

— O veţi afla, veniţi...

Blidah voia să se zbată, şi să ţipe dar unul din oameni îi zise:

— Dacă vă împotriviţi, voi striga prin fereastră pe doi oameni ai mei şi ei vă vor lega mâinile şi picioarele. Dacă

ţipaţi vă vom pune căluş...

— Bine! zise ea stăpânindu-se puţin. Nu mă bruscaţi, vă urmez.

Şi Blidah întinse mâna studentului înmărmurit şi urmă pe agenţi. Aceştia coborâră scara, ţinând fiecare câte un braţ al femeii, deschiseră uşa trăsurii, o urcară într-însa şi se aşezară lângă ea. Trăsura plecă.

Atunci, unul din oameni scoase încetişor din buzunar un pumnal a cărui lamă Blidah o văzu lucind la lumina felinarului trăsurii.

— Ascultaţi bine ce vă spun, zise el. Noi nu suntem agenţi ai poliţiei dar am primit poruncă de a vă duce într-un loc unde vi se vor cere câteva explicaţii. Vă previn însă să nu zbieraţi pe drum pentru că veţi fi moartă înainte ca cineva să vă poată veni în ajutor!

Blidah se cutremură şi tăcu. Unde o duceau oare?

Era greu să ghicească; dar două presupuneri îi veniră pe rând în minte, pe când trăsura cobora strada Mazarine şi o apuca pe chei.

Prima presupunere, era, că contele Goiloff protectorul ei, s-ar fi întors pe neaşteptate la Paris, ar fi aflat fuga ei la student şi, ca un mare senior rus care o tratează pe favorita lui ca pe o sclavă, el se hotărâse s-o pedepsească

în chip îngrozitor.

Această primă presupunere însă n-o înspăimântă aşa de mult pe Blidah ca a doua.

Blidah se gândea la Fulmen, la Fulmen, faţă de care cu siguranţă că păcătuise şi a cărei întâlnire căutase s-o evite, prin aceea că a părăsit frumosul ei apartament din strada Mogador, ca să se refugieze la Emile Duport, la etajul al cincilea din strada Şcolii de Medicină.

Ea, o ştia pe Fulmen o femeie energică şi hotărâtă; credea că mâna ei trebuia căutată în această răpire îndrăzneaţă, a cărei victimă era.

Curând bănuielile ei se schimbară în certitudine când văzu drumul pe care apuca birja.

Într-adevăr, după ce înaintasede-a lungul cheiurilor, trăsura trecu prin Piaţa Concordiei, o apucă pe Champs-Elysées şi apoi pe Aleea Marboeuf.

Blidah nu se gândea nici să se zbată, nici să ţipe, căci luase în serios ameninţarea cu moartea a unuia din răpitorii ei. De altfel, la ora aceea, străzile pe unde treceau erau pustii şi nimeni n-ar fi putut veni în ajutorul ei.

Trăsura se opri la casa Fulmenei.

— Daţi-vă jos, doamnă! zise unul din falşii agenţi.

Blidah se supuse. Paznicul ei o luă de mână şi o conduse

la primul etaj, într-o frumoasă seră caldă unde, la începutul acestei povestiri, am văzut că dansatoarea oferise un ospăţ invitaţilor ei.

Fulmen o aştepta pe Blidah. Tânăra femeie era întinsă pe o sofa cu zâmbetul pe buze şi, când o văzu pe prietena ei intrând, îi zise:

— Trebuie să recunoşti, draga mea, că am nişte servitori pricepuţi. Văd că şi-au jucat de minune rolul.

Şi Fulmen izbucni într-un hohot de râs. Blidah însă rămăsese încruntată în pragul serei.

— Dacă ai vrut să faci o glumă, zise ea, trebuie să-ţi spun că e cam proastă.

Fulmen făcu semn celor doi servitori deghizaţi să plece. Apoi se uită ţintă la Blidah; privirea aceasta era atât de străpungătoare că Blidah se tulbură.

— Scumpa mea, zise Fulmen a cărei veselie dispăruse, eu nu glumesc niciodată când e vorba de afaceri.

— Ce vrei să spui? întrebă Blidah.

— Adică nu glumesc când e vorba de ceva serios.

— Aşadar ai să-mi vorbeşti de ceva serios?

Şi Blidah avea vocea cam tremurătoare.

— Da, răspunse Fulmen printr-un semn cu capul.

— În acest caz îmi puteai scrie, observă Blidah, ori îmi

puteai trimite...

— Draga mea, nici tu nici eu, n-avem vreme de pierdut cu vorbe frumoase, nici să ne întrecem în şiretenie; trebuie să ştii că tu eşti într-o primejdie de moarte.

La auzul acestor cuvinte, Blidah se dădu înapoi până la uşă. Fulmen se sculă şi se apropie de Blidah, pe care o domina cu toată înălţimea ei:

— Ascultă bine, zise ea, şi bagă-ţi minţile în cap. Am şase servitori în casă. Toţi îmi sunt devotaţi şi s-ar lăsa să fie tăiaţi în bucăţele pentru mine. Uşile sunt închise şi tu nu vei ieşi de aici decât atunci când eu voi vrea.

— Dar ce ai cu mine? întrebă Blidah palidă şi tremurândă. Ce rău ţi-am făcut?

Fulmen se duse de luă un pumnal de pe sobă şi apoi se întoarse spre Blidah. Aceasta speriată, voi să se dea mai înapoi, dar în spatele ei era peretele.

Fulmen îi puse pe umăr mâna frumoasă a cărei piele albă şi fină acoperea nişte muşchi de oţel.

— Ascultă, zise ea, dacă nu eşti cuminte, îţi vâr trei degete din jucăria asta în piept, apoi spun să te încarce în trăsură, să te ducă în Piaţa Concordiei şi să te lase la picioarele Obeliscului. Apoi iau o diligenţă de călătorie şi o şterg spre Calais şi de acolo mă îmbarc pentru Londra,

înainte de a se fi putut stabili identitatea cadavrului tău.

— Dar ce ai cu mine? îngăimă Blidah.

— Ai s-o afli. Ieri m-ai păcălit. Mi-ai adus aşa zise informaţii despre Doamna cu mănuşa neagră, şi ţi-ai bătut joc de mine. Vreau să ştiu „totul”.

Şi Fulmen ridică pumnalul. Dar lucru neînchipuit! în loc să mai tremure, în loc să implore milă, Blidah se îndreptă şi-i zise Fulmenei:

— Dacă vrei să mă omori, omoară-mă, căci nu voi spune nimic. E în joc viaţa copilului meu.

Braţul ridicat al Fulmenei căzu jos.

— Copilul tău! zise ea mirată.

— Da, răspunse Blidah, ştii că am un copil de zece ani.

— Ei şi?

— Ei bine, mi-au luat copilul, mi l-au furat. Apoi m-au silit să servesc pe nişte oameni pe care nu-i cunosc, al căror secret nu-l ştiu. Şi cu toate astea, dacă-mi scapă o singură vorbă, dacă destăinuiesc ceea ce ştiu, ei îmi vor omorî copilul...

Blidah vorbea cu un accent atât de sincer, că Fulmen o credea. Ea recunoştea că instinctul matern domina în acea clipă teama femeii.

Cu toate astea, ea, o trânti pe Blidah pe un scaun, îi

puse iarăşi o mână pe umăr şi ridică pumnalul:

— Râzi de mine, zise ea, am să te omor...

Şi apăsă vârful armei ucigătoare pe pieptul femeii.

— Dar ei îmi vor ucide copilul! şopti Blidah şi faţa i se lumină de un zâmbet plin de dragoste pentru copilul ei.

— Haide, explică-te odată, zise Fulmen. Nu poţi spune absolut nimic?

— Ba pot spune un singur lucru, răspunse Blidah.

— Ce anume?

— Nu-i aşa că domnul Armând o iubeşte pe Doamna cu mănuşa neagră?

— E nebun după ea.

— Şi tu îl iubeşti pe Armând?

— Ca o smintită.

— Atunci, nu doreşti să i se întâmple o nenorocire.

— Mai e vorbă! şopti Fulmen.

— Atunci ascultă bine ce-ţi voi spune, urmă Blidah. Am să-ţi dau un sfat: dacă-l iubeşti, dacă ai cea mai mică influenţă asupra lui, foloseşte-te de ea imediat, urcă-l chiar mâine într-o trăsură, du-l undeva departe de Paris, la capătul lumii dacă e nevoie, pune-l să-şi schimbe şi numele dacă trebuie...

— Dar de ce?

— Niciodată să nu caute s-o mai revadă pe Doamna cu mănuşa neagră, urmă Blidah, căci tu nu ştii unde-l va duce această dragoste.

— Dar unde-l va duce?, întrebă Fulmen, foarte impresionată de accentul, de gestul, de cuvintele lui Blidah.

— La „moarte”!

De astă dată Fulmen se cutremură.

CAPITOLUL XXVI

Îngerul păzitor

Urmă o clipă de tăcere între aceste două femei, dintre care una avea în mâinile ei viaţa celeilalte... Cuvintele sau mai bine zis, ultimul cuvânt al Blidahei, făcuse asupra Fulmenei aşa o impresie, că cea dintâi îşi dădu seama că acum nu o mai păştea nicio primejdie.

— Da, la moarte! repetă ea, ca şi cum ar fi fost nevoie să mai adauge un comentariu la acest ultim şi teribil cuvânt. Dacă Armând e sătul de viaţă, dacă vrea să aibă

unul din acele sfârşituri misterioase şi tragice ale căror cauze rămân necunoscute şi pe care justiţia omenească, descurajată în cercetările ei, sfârşeşte prin a le atribui hazardului, atunci n-are decât s-o urmărească pe Doamna cu mănuşa neagră şi să caute să ridice un capăt al vălului impenetrabil cu care femeia aceasta, care e o enigmă pentru mine, se înfăşoară cu atâta grijă. Cine ştie – termină Blidah – şi eu sunt convinsă de asta, fără însă a fi căpătat certitudinea, cine ştie, dacă ea nu-l caută, dacă n-a jurat să-l piardă?

Pe când Blidah vorbea, Fulmen chibzuia şi ajunse la această concluzie care hotărî calea pe care avea s-o urmeze:

„E cert, îşi zise ea, că Blid ah nu-mi va spune mai mult, dacă ceea ce mi-a spus nu e chiar tot ce ea ştie. Ea nu mi-ar putea da decât amănunte asupra unor fapte materiale. În ce priveşte însă ţinta secretă pe care o urmăresc, al căror agent subaltern ea a devenit, dânsa n-o cunoaşte. Trebuie să caut mai sus”.

Fulmen aruncă pumnalul, şi-i zise Blidahei:

— Iartă-mă că te-am bruscat. Îţi dau cuvântul meu că Armând va pleca. Şi cum tu nu trebuie să fii compromisă, garantez că el va pleca fără să ştie de ce. Din clipa

aceasta convenim şi va rămâne că nu te-am putut găsi, că nu ne-am văzut. Tu o vei putea tăgădui fără teamă. Oamenii mei te vor conduce înapoi în strada Şcolii de Medicină şi dacă eşti pricepută, îl vei putea face pe micul tău student să creadă că ai fost victima unui denunţ ori a unei erori.

— Bine! zise Blidah. Dar cum ai ghicit că sunt în strada Şcolii de Medicină?

— Am făcut-o pe jupâneasa ta să vorbească, zise Fulmen.

Dansatoarea era prudentă. Ea socotea că e inutil să amestece în toată afacerea asta numele studentului Frederic Dulong. Şi pentru că se prea putea ca Blidah – chiar dacă ştia multe lucruri – să ignore păţania din noaptea precedentă a vechiului ei prieten şi violenţele a căror victimă fusese el, era imprudent şi poate chiar primejdios să se arate prea iniţiată faţă de ea.

— Acum, zise ea, pune-ţi şalul, aşază-ţi voaleta şi şterge-o.

Blidah nu stătu pe gânduri şi se folosi de această permisiune. Fulmen s-ar mai fi putut răzgândi şi Blidah vedea necontenit pumnalul, de a cărui lamă ascuţită scăpase ca prin urechile acului. Ea strânse mâna ce-i

întindea dansatoarea şi ieşi iute din seră.

— Ce spaimă a tras! se gândea Fulmen, care nu se putea stăpâni să zâmbească pe când suna şi poruncea să înhame la cupeu calul cel mai iute, ca s-o ducă înapoi pe Blidah.

Când rămase singură, tânăra femeie căzu iarăşi pe gânduri:

— Zău – murmură ea, tolănindu-se într-un fotoliu de lângă sobă, când mă gândesc că acum o săptămână mă plictiseam aşa de tare, că eram hotărâtă să mă mărit chiar cu insipidul lord G... iar azi sunt implicată într-un roman frumos, cum nici nu se mai scrie, îmi vine să binecuvântez Parisul acesta. Numai la Paris se mai întâmplă asemenea lucruri.

Şi romantica femeie se înfioră de bucurie, nesocotind primejdiile tainice care păreau că ameninţă pe bărbatul pe care-l iubea ea, căci e adevărat că acei veşnic setoşi de emoţii, sacrifică orice pe lume acestei nevoi a lor.

— Acum, îşi zise ea, rezumăm puţin tot ce s-a întâmplat şi, odată ce am ajuns un personaj de melodramă, să caut să joc eu primul rol... Mai întâi să facem planul.

— Acţiunea se petrece la Paris. Persoanele principale sunt un prim amorez, Armând; un prim rol de femeie,

Fulmen; un comic, caraghiosul de student, care e bătut şi dus cu ochii legaţi; o femeie misterioasă, care poate fi trădătoarea şi care e numită Doamna cu mănuşa neagră; în fine câteva roluri secundare ca Blidah, Maurice Stephan.

La ridicarea cortinei Fulmen se plictisea, ea căuta un amorez romantic, voia să iubească pe un bărbat care n-o iubea şi era nebun după altă femeie.

I se aduce acest om, e Armând. Armând e amorezat de Doamna cu mănuşa neagră, o femeie pe care n-o poate găsi, pe care nu poate pune mâna.

Atunci, Fulmen îşi zise:

— În loc să mă lupt cu o rivală, voi înlătura toate piedicile din calea lui Armând şi-l voi face mai întâi fericit. Odată ce voi obţine acest rezultat, Armând îmi va aparţine. Un om fericit începe să se sature de fericire şi când soseşte momentul acesta, l-ai prins!

Al doilea tablou: Fulmen a descoperit pe Doamna cu mănuşa neagră, ea îi dă lui Armând mijloacele de a ajunge până la ea etc... etc...

Al treilea tablou: piesa se complică, intriga se leagă.

Deznodământul aşteptat se îndepărtează. Sub ameninţarea pumnalului, Blidah mărturiseşte că fiul ei, e în mâinile unor necunoscuţi care îl vor ucide dacă ea

vorbeşte. Ea face să se înţeleagă cum că Doamna cu mănuşa neagră are un secret; că Armând e ameninţat de o primejdie de moarte dacă vrea să pătrundă în acest secret, că se poate ca în loc să evite să se întâlnească cu el, Doamna cu mănuşa neagră îl caută şi situaţia încurcându-se tot mai mult, devine de un interes palpitant.

Acesta e sfârşitul tabloului al treilea.

— Acum, urmă Fulmen, să-mi mai spună cineva că pentru a face o piesă de teatru, e nevoie să cunoască cineva toate trucurile scenei. Iată că hazardul care nu e autor dramatic de profesie, ne-a început o melodramă foarte interesantă! Să continuăm.

Al patrulea tablou: Fulmen e singură şi face următorul monolog:

— E evident că Blidah e un agent subaltern şi nu cunoaşte dezlegarea enigmei. Mai e cert că această Doamnă cu mănuşa neagră nu se amuză să cutreiere lumea fără anumite scopuri; nu degeaba se mută ea într-un interval de douăzeci şi patru de ore, atârnă tablouri pe care pe urmă le face să dispară şi lasă să fie urmărită de un biet amorezat, prost ca toţi amorezii, fără să aibă vreun scop mai serios ca acela de a se distra. Femeia aceasta e duşmanca lui Armând. De ce? Numai ea ştie; dar o femeie

şi-a jurat că o va şti şi această femeie o va şti. Din ziua în care Doamna cu mănuşa neagră s-a declarat duşmanca lui Armând, Fulmen care în adâncul inimii îl iubeşte pe acesta din urmă, a declarat război Doamnei cu mănuşa neagră. Lupta se concentrează între aceste două femei.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Fulmen, adresându-se unei galerii imaginare de actori, piesa va mai avea o sumă de alte tablouri. Dar ele nu sunt încă făcute.

Şi Fulmen chibzuia mai departe şi, aşa gândindu-se o apucă dimineaţa.

Ea se sculă surprinsă de a vedea primele raze ale aurorei răzbătând prin geamurile serei. Sună şi porunci să i se prepare baia. Apoi, după baie, se îmbrăcă ajutată de jupâneasa ei şi porunci trăsura.

— Desigur că se petrece ceva neobişnuit, se gândea jupâneasa, trecând vizitiului porunca primită. Doamna nu mai e în toate minţile, ori, e nebună după domnul Armând ăsta, de pleacă de acasă la şapte dimineaţa acum, în toiul iernii.

După zece minute, Fulmen, se urcă în trăsură şi porunci s-o ducă la Passy, în strada Pompei.

Cupeul ei se opri înaintea unei case mici, în aparenţă drăguţă şi modestă, compusă dintr-un parter înalt pe

câteva trepte şi un etaj; ferestrele aveau obloane verzi.

Fulmen coborî din trăsură şi sună. O servitoare grasă, bătrână, îmbrăcată cu portul din Normandia, veni să deschidă şi păru foarte surprinsă la vederea unei tinere şi frumoase femei, înfăşurată cu un şal mare, englezesc şi cu mâinile vârâte până la cot într-un manşon de zibelină.

— Domnul Colonel Leon?, întrebă Fulmen.

— Aici stă, răspunse servitoarea.

— S-a sculat?

— Da, doamnă.

Fulmen intră în curte fără să se sinchisească de privirea aiurită a slugii.

— Doamna vrea să-mi spună numele?

— Nu-i nevoie.

— Dar...

— Spune, Colonelului, că o prietenă a fiului său a venit să-l vadă.

Aceste cuvinte puseră capăt şovăielilor servitoarei. Ea o pofti pe Fulmen într-un salonaş şi o rugă să aştepte. După două minute uşa se deschise şi Fulmen îl văzu pe Colonel apărând.

Cine îl văzuse cu patru sau cinci ani în urmă, pe acest om energic, cu părul încă negru, cu ochii plini de foc, cu

faţa trasă, din care fiecare trăsătură denota o voinţă de fier, abia că l-ar fi recunoscut.

Colonelul era un moşneag cu părul alb şi rar, cu spinarea încovoiată, cu privirea stinsă. Să fi fost aceasta consecinţa vârstei? Ori remuşcările îl schimbaseră aşa de mult? Numai Dumnezeu ar fi putut spune.

El o salută pe Fulmen cu oarecare surprindere şi-i apropie un fotoliu de soba în care ardea un foc vesel.

— Cu cine am onoarea de a vorbi?, întrebă el politicos.

— Eu mă numesc Fulmen, domnule, răspunse tânăra femeie, plecând cu modestie ochii, şi sunt dansatoare la Operă.

— Şi veniţi să mă vedeţi din partea fiului meu? întrebă bătrânul – şi la acest din urmă cuvânt, faţa i se lumină de bucurie şi de orgoliu iar ochii stinşi începură să lucească de o lumină divină.

Omul acesta care urâse, dispreţuise, persecutase pe alţi oameni; care se jucase cu cinstea şi cu viaţa atâtor nenorociţi, se înfiora din creştet până în tălpi, numai la auzirea numelui fiului său, singura afecţiune care umplea inima lui de oţel.

— Adică vin să vă vorbesc despre el, zise Fulmen.

— Dumnezeule! exclamă Colonelul îngălbenindu-se, e

oare bolnav? Poate că s-a bătut în duel, poate e rănit.

— O! liniştiţi-vă, zise Fulmen, e sănătos tun.

— Ah! am tras o spaimă...

Şi Colonelul adăugă cu voce emoţionată:

— Scump copil! De trei zile n-a mai venit să mă vadă. O! nu sunt supărat pe el... e tânăr... eu sunt bătrân, el se plictiseşte cu mine. Şi apoi, mi-a spus Job.

Colonelul se opri şi o privi pe Fulmen cu bunăvoinţă.

— V-a spus?, întrebă dansatoarea.

— Că e amorezat. Desigur că de dumneavoastră, sunteţi tare frumoasă şi apoi aveţi aerul de a fi bună şi mi-l veţi face fericit, nu-i aşa?

Fulmen făcu un semn negativ din cap şi zâmbi.

— Nu, zise ea, el nu e îndrăgostit de mine şi cu toate astea... O! domnule Colonel, urmă ea cu un accent de sinceritate care-l cuceri pe bătrân, pot să v-o spun dumneavoastră, sunteţi tatăl lui, că-l iubesc...

— Şi el nu vă iubeşte?

— Nu.

— Atunci e orb! zise bătrânul, care găsise o vorbă galantă şi o privea pe dansatoare ca un om care a ştiut odată cât valorează o femeie frumoasă.

— O! fiţi pe pace, zise Fulmen, el mă va iubi odată. Asta

mi-am vârât-o în cap... şi când eu vreau ceva...

— Vorbele astea ale Fulmenei erau însoţite de o strî mbătură drăgăstoasă care-l făcu pe Colonel să zâmbească. Ea urmă:

— Am venit să vă vorbesc de el, pentru că eu şi dumneavoastră, suntem fiinţele care îl iubim mai mult pe lume.

— Mersi! zise bătrânul, strângând mâna Fulmenei.

— Şi apoi, pentru că el este în primejdie, urmă ea.

— Primejdie! repetă Colonelul, cutremurându-se şi sângele i se strânse în inimă.

— Liniştiţi-vă, zise Fulmen, îl putem preveni.

— O, atunci vorbiţi, vorbiţi iute...

— Colonele, zise femeia cu voce gravă, ştiţi dacă Armând are duşmani?

— Duşmani! Ah! e oare cu putinţă! El e atât de bun, atât de nobil, scumpul meu copil!

— Dar dumneavoastră aveţi duşmani?

Această ultimă întrebare îl făcu pe Colonel să se cutremure din cap până în picioare şi în mintea lui se desfăşură toată viaţa-i din trecut. Era ca ameţit.

— Poate...

— Ei bine, îi zise Fulmen, ascultaţi!

Şi ea povesti Colonelului înmărmurit, dragostea fiului său pentru Doamna cu mănuşa neagră şi evenimentele care de două zile încoace se precipitaseră cu aşa iuţeală. Colonelul o ascultă şi, după ce dansatoarea termină, bătrânul încovoiat se îndreptă cu vigoarea unui tânăr, ochii lui stinşi sclipiră de mânie şi de energie.

— Ah! zise el, dacă ar îndrăzni cineva să se atingă de copilul meu, cred că aş dărâma bolta cerului pentru a o prăvăli peste capul aceluia.

— Ascultaţi ce am venit să vă implor să faceţi, zise Fulmen. Să pretextaţi o călătorie, o călătorie de afaceri care nu se poate amâna şi în care e nevoie ca Armând să vă însoţească. Plecaţi cu el chiar în seara asta. Duceţi-l departe de Paris, în Normandia, în Bretania, unde voiţi... eu între timp o voi demasca pe Doamna cu mănuşa neagră şi voi zădărnici proiectele ei.

Fulmen se sculă.

— Mă duc la Armând, zise ea. Mă veţi urma acolo după câteva minute. Nu m-aţi văzut niciodată. Numai întâmplarea a făcut să venim odată. Veniţi să-l rugaţi pe Armând să vă însoţească... în Normandia, nu-i aşa?

— Da, zise Colonelul, chiar am o mică proprietate la câteva leghe departe de Havre.

— Foarte bine, zise Fulmen; înacest caz mă duc să-l pregătesc pe Armând să vă însoţească.

Acum înţelegem de ce Fulmen i-a spus lui Armând că n-a putut-o găsi pe Blidah şi privirea de înţelegere pe care ea o schimbă repede cu Colonelul, când acesta se ivi în pragul fumoarului.

— Scumpul meu copil, zise Colonelul, poţi să consacri o săptămână bătrânului tău tată, care, ştii că nu te întreabă niciodată cum îţi întrebuinţezi timpul? Trebuie să mă însoţeşti numaidecât în Normandia. E în joc averea ta.

Armând şovăia şi se uita la Fulmen. Dar Fulmen se aplecă spre el şi-i zise la ureche:

— Pleacă! Până te vei întoarce, eu o voi regăsi pe Doamna cu mănuşa neagră şi voi dezlega şi enigma.

Şi Armând se resemnă să părăsească Parisul.

În aceeaşi seară, Colonelul şi Armând, porniră la drum iar Fulmen îşi zise:

— Acum când nu va trebui să mai tremur pentru Armând pot să-mi amintesc că mi se zice Fulmen şi o voi învăţa eu pe Doamna cu mănuşa neagră ceea ce înseamnă „Trăsnetul”.

CAPITOLUL XXVII

În pragul infernului

Într-o povestire ca aceea pe care noi o redăm întocmai, mulţimea personajelor şi repeziciunea cu care evenimentele se precipită, naratorul e nevoit să transporte pe cititorii săi dintr-un loc în altul, făcându-i de multe ori să părăsească pe unii actori ai dramei sale, pentru a le aminti de alţii.

De aceea, după cum am lăsat pe Doamna cu mănuşa neagră, la castelul Ruvigny împreună cu maiorul Arleff şi cu căpitanul Hector Lemblin, pentru a-l regăsi pe sărmanul Armând Leon culcat pe o canapea la Fulmen, îi vom părăsi acum pe aceştia, pentru a ne întoarce la Ruvigny, în clipa când maiorul Arlefi se scula cel dintâi de la masă şi insista ca Lemblin să-i ducă în camera în care trebuia să fie caseta generalului. Ne amintim, că auzul acestei propuneri, Hector Lemblin se arătase foarte emoţionat.

La vederea acestei tulburări subite a căpitanului, Doamna cu mănuşa neagră şi maiorul Arleff schimbară iute o privire. Dar căpitanul avea ochii plecaţi în jos şi nu-i

surprinsese.

— Înţeleg cât trebuie să fie de penibil, zise maiorul apropiindu-se de Hector Lemblin şi luându-l de braţ.

— Veniţi, îl întrerupse brusc căpitanul, căruia frica de a se trăda îi dădea un curaj subit.

El se ridică şi luă o lumânare.

— Germain, zise el servitorului său, tu ne vei însoţi.

Germain ridicase legătura de chei, care căzuse din mâna căpitanului odată cu lumânarea, la uşa camerei al cărei prag nu cutezase să-l treacă.

Servitorul mergea înainte ca să lumineze drumul. În urma lui venea căpitanul, cu fruntea plecată, tăcut, nespus de abătut. Energia de care dăduse dovadă n-avusese decât durata unui fulger. Doamna cu mănuşa neagră îl urma, sprijinită de braţul bătrânului ei tovarăş. Aceste patru persoane părăsiră sala de masă, urcară scara cea mare a castelului, apoi străbătură coridorul care lega cele două aripi.

Cele trei minute cât ţinu drumul, i se părură lui Hector Lemblin nesfârşite, ca trei secole. Picioarele i se muiară, fruntea-i era udă de sudoare. La fiecare treaptă ce urca, simţea că se sufocă. Germain se întoarse şi-i zise maiorului încet, dar aşa ca şi căpitanul să-l poată auzi:

— Sărmanul coconaş, toate aici i-o amintesc pe doamna şi-l aduc în această stare!

Cuvintele acestea parcă dădură oarecare curaj căpitanului. El spera că ele vor explica musafirilor săi tulburarea ce-l stăpânea şi continua să urce scara.

În coridor emoţia lui deveni şi mai mare. De câteva ori el fu nevoit să se sprijine de zid ca să nu cadă. Germain, văzând aceasta, se apropie de el şi-i dădu braţul.

Maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră veneau în urma lor, tot uitându-se în chip ciudat şi misterios unul la altul şi căpitanul s-ar fi îngrozit dacă ar fi putut surprinde privirile lor.

Lemblin însă mergea cu fruntea plecată şi părea că uitase că cineva mai venea în urma lui, atât de mult îl absorbeau amintirile.

În sfârşit Germain ajunse la uşa coridorului.

— Aici e! zise el cu un accent imposibil de redat şi care avu efectul unei emoţii electrice asupra căpitanului.

Aici e...

Cuvintele acestea păreau a fi rezumatul teribil al unei adevărate drame şi-l galvanizară pe Héctor Lemblin. Organismul omenesc aré particularitatea că la un moment dat, excesul de slăbiciune se schimbă deodată într-un fel

de enérgie.

Cuvintele acestea, care-l izbeau pe căpitan mai crud poate ca toate amintirile sale la un loc, avură darul de a-l linişti întrucâtva, de a-i reda puţină putere şi o prezenţă de spirit trecătoare.

— Da, aici e! repetă el, pe un ton nu mai puţin straniu dar de altfel, interpretat ca acel al servitorului., în cuvintele rostite de Germain era poate ascunsă o ironie, după cum, vocea cinică a criminalului nepocăit spune complicelui său:

— Aici am ucis împreună.

În vocea căpitanului când rostea cuvintele: aici e, parcă se auzeau urlând şi gemând toate chinurile remuşcărilor.

Germain căută în legătură cheia, o vârî în broască şi o învârti de două ori. Dar înainte de a împinge uşa, el se întoarse şi se mai uită încă o dată la stăpânul său.

Héctor Lemblin sta în picioare drept şi ţeapăn, ca un om care nu mai simte nici cea mai mică emoţie. Dar paloarea feţei sale, buzele lui strânse, sudoarea care-i stătea în broboane mari pe frunte şi tremurul convulsiv al trupului său, trădau prefăcătoria atitudinii sale curajoase.

Germain se uită peste umărul căpitanului şi văzu la spatele lui pe maiorul Arleff şi pe tovarăşa lui, gravi, trişti,

tăcuţi, ca nişte judecători care, după ce au avut durerea de a condamna, mai sunt obligaţi de lege să asiste şi la supliciu.

— Haide, Germain, zise căpitanul cu voce apăsată şi sacadată, deschide odată!

Germain împinse uşa şi trecu cel dintâi pragul acelui apartament, în fundul căruia Martha de Châtenay îşi dăduse ultima suflare. Căpitanul avu puterea să intre după el, dar numai după ce făcu doi paşi, puterea aceasta dispăru şi el se rezemă de spătarul unui fotoliu, ca să nu cadă. Doamna cu mănuşa neagră şi maiorul Arleff intrară şi dintr-o privire examinară camera pe care o vom descrie în câteva cuvinte.

Camera răposatei baroane de Ruvigny, căsătorită pentru a doua oară cu căpitanul Hector Lemblin, era o încăpere mare care prin înfăţişarea ei sumbră şi severă, părea că vorbeşte despre lugubra dramă ce se desfăşurase între pereţii ei. Lipit de perete, în colţul cel mai întunecos al acestei odăi, era un pat mare, cu coloane în spirală, împodobit cu perdele de serj verde. Pereţii erau acoperiţi cu tapete de aceeaşi culoare închisă, şi flacăra lumânării lui Germain abia c-o lumina puţin. Oglinzile erau acoperite cu un văl mare, patul, fără cearşafuri, parcă

păstrase formele cadavrului Marthei şi o oarecare dezordine a draperiilor, vorbea parcă, de o luptă violentă. Poate că la lumina zilei s-ar fi putut vedea ici şi colo câte o ruptură, care s-ar fi putut crede că era făcută cu dinţii.

În fine, fundul patului, bătut în perete, fusese smuls şi un colţ de draperie, pe jumătate ridicat, lăsa să se vadă o parte din zid, alb de tot. Căpitanul rămase mult timp rezemat de fotoliu.

Puterea îl părăsise şi tremura acum din tot corpul.

— Domnule, îi zise maiorul, cu glas care lăsa să se audă în aparenţă un respect afectuos pentru această emoţie, care se putea atribui durerii tot aşa de bine ca şi mustrărilor de conştiinţă. Numai nevoia absolută a prezenţei dumneavoastră, la cercetările ce vom începe, ne-au silit să avem cruzimea de a vă reâmprospăta astfel aceste amintiri dureroase.

Căpitanul nu răspunse. El părea cufundat într-o contemplare mută a trecutului, care se perinda prin faţa minţii sale aiurite.

Maiorul urmă:

— Din fericire scrisoarea generalului a simplificat cercetările şi numai în câteva minute vom putea găsi caseta.

— Domnul conte, zise Germain, pe când căpitanul tot mut şi abătut, fixând patul cu ochi speriaţi, parcă l-ar fi atras o umbră nevăzută de toţi ceilalţi în afară de el, domnul conte nu s-a gândit, că dacă vrea să caute ceva fie în zid, fie în parchet, are nevoie de unelte...

— Ai dreptate, zise maiorul.

— Mă duc să chem un servitor cu un ciocan şi un cleşte...

Cuvintele acestea avură darul să-l trezească pe căpitan din amorţeala sa. El sări în sus şi strigă:

— Nu! nu! nu vreau... nu vreau să mai intre cineva aici... Germain, du-te tu... du-te!

Şi pe când Germain ieşea ca să execute porunca stăpânului său, căpitanul se uită la musafirii săi cu ochii plini de lacrimi şi le zise:

— Iertaţi-mă... dar o iubeam aşa de mult...

Maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră, se înclinară în tăcere ca şi cum ar fi voit să zică:

— O, înţelegem cât trebuie să suferiţi, domnule!

Germain se întoarse cu uneltele.

Închide uşa ca să nu intre nimeni! şopti căpitanul Hector Lemblin, cu voce stinsă.

— Germain închise uşa, apoi se uită la maior:

— Ce trebuie să fac?, întrebă el.

Maiorul se întoarse spre Hector:

— După scrisoarea generalului, zise el, caseta se află sub pat, la patru picioare departe de zid.

— Se poate, bâigui căpitanul, care cădea iarăşi în sumbra-i visare şi care continua să fixeze cu ochi îngroziţi perdelele mototolite.

— Atunci trebuie să scoatem patul.

Şi maiorul făcu un semn. Germain puse uneltele pe o mobilă şi începu să tragă patul. Dar un capăt al patului, care acoperea peretele, era prins sub piciorul patului; piciorul opus aceluia pe care-l trăgea Germain cu forţă, se desprinse de sus, tocmai acolo unde perdelele erau în parte smulse şi în cădere el descoperi o porţiune mare din zid.

Deodată căpitanul scoase un ţipăt, un ţipăt ascuţit, teribil, ca ţipătul condamnatului care vede eşafodul ridicându-se în faţa lui, ca ţipătul ucigaşului care e gata să fie pus în libertate din lipsă de dovezi şi înaintea căruia apare deodată teribila ascunzătoare, dovada faptei sale rele.

Cele trei persoane care se aflau lângă el, îl văzură deodată învârtindu-se în jurul său ca un om lovit de

moarte, apoi căzând pe spate şi rămânând întins, în nesimţire, pe parchet.

Germain alergă la el să-l ridice, Doamna cu mănuşa neagră se aplecă şi ea spre el.

— Să fi murit?, întrebă maiorul.

— Nu, răspunse ea ridicând capul, nu e decât leşinat.

— Încă o aşa emoţie şi e gata! şopti contele Arleff.

— O! făcu Doamna cu mănuşa neagră şi pe buzele ei apăru un zâmbet teribil, care făcea să se înfioare şi oamenii cei mai curajoşi, ar fi prea devreme!

Şi pe când Germain ridica pe stăpânul său pentru a-l transporta de acolo, ochii tinerei femei se îndreptară spre bucata de zid, lipsită de tapet.

— Priviţi! zise ea.

Ea întinse mâna şi arătă contelui o urmă de sânge, pe jumătate ştearsă, urma unei mâini, aceea a Marthei, fără îndoială.

— Ah! zise maiorul, acum înţeleg.).

— Acum, zise Doamna cu mănuşa neagră cu voce înceată şi gravă, acum să mai spună cineva „că nu există Dumnezeu! Germain îl duse pe stăpânul său leşinat în camera sa. Îl culcă pe pat, apoi se uită la maior, care-l urmase, ca şi cum ar fi voit să-l întrebe ce să facă.

— Nu e nevoie să te duci după doctor, zise maiorul. Stăpânul tău se va trezi sigur din leşin.

— Germain, zise atunci Doamna cu mănuşa neagră, te vei întoarce în camera crimei, vei lua un burete şi vei şterge acea urmă.

— Da, doamnă, răspunse servitorul, cu o umilinţă care dovedea stăpânirea despotică ce exercita asupra lui acea femeie, pe care părea c-o vede pentru prima dată.

— Căpitanul nu trebuie să bănuiască mâine că noi am văzut-o, adăugă ea. El trebuie să creadă că a avut o halucinaţie şi că numai remuşcările conştiinţei lui i-au arătat o urmă a crimei, care n-ar exista decât în închipuirea lui.

Germain ieşi. Tânăra se aşează lângă căpitanul leşinat.

— Acum, zise ea, trebuie să-l îngrijim pe acest om, el trebuie să trăiască... trebuie să mă iubească.

— Ah! şopti maiorul, dar a suferit destul până acum...

— Crezi?, întrebă ea. Nu crezi că şi generalul de Ruvigny a suferit în ultimele lui ceasuri, când s-a gândit la trădarea soţiei sale? Şi crezi, adăugă ea cu o ironie crudă, că Martha a murit fără să fi suferit o agonie groaznică?

Maiorul aplecă fruntea şi tăcu.

— O! urmă ea, nu ajunge mustrarea de cuget pentru a

omorî pe acest om, el trebuie să moară de acea dragoste nebună şi fatală, pe care Dumnezeu mi-a dat puterea funestă de a o inspira, de această dragoste blestemată pe pragul căreia s-ar putea înscrie ca şi pe uşa infernului lui Dante:

„Lasciate ogni spemnza". (Lasă aici orice nădejde).

— Eşti neîndurătoare, şopti contele Arleff, neîndurătoare ca şi destinul.

— Ah! asta e din pricină că de cinci ani de zile mă urmăreşte ziua şi noaptea, nu-mi lasă niciun ceas de odihnă, nu-mi dă răgaz nicio clipă, o umbră însângerată, care strigă răzbunare! zise ea cu vocea înecată de plâns. De cinci ani, eu port un mort în inimă şi mortul acesta a fost singura mea dragoste!

CAPITOLUL XXVIII

În mrejele dragostei

Când căpitanul Lemblin se trezi din lungul său leşin, era în pat, în camera pe care o ocupa în castelul Ruvigny în

anul precedent, în ultimul timp al vieţii soţiei sale. Un semiîntuneric umplea camera, luminată numai de o veilleusă pusă sub un glob de porţelan şi de ultimele licăriri ale unui foc care se stingea cu încetul.

Erau orele trei dimineaţa. Mai întâi căpitanul nu-şi dădu seama unde se află, căci mobila avea contururi vagi şi fantastice în acel întuneric.

— Unde sunt?, fu prima întrebare, ce-şi puse în gând. Apoi, ochii lui deprinzându-se tot mai mult cu întunericul, el recunoscu că se află la Ruvigny, în camera numită camera verde.

Dar cum a ajuns aici? Emoţiile teribile prin care Hector Lemblin trecuse în ultimele ceasuri şi leşinul care le urmase, îi tulburaseră aşa de mult minţile, că-l făcuseră să-şi piardă pe moment memoria. La început nu-şi aminti cauzele care-l făcuseră să părăsească Parisul, ba el se întreba chiar, dacă părăsise cândva castelul Ruvigny. În creierul său se făcuse o lacună de un an întreg şi gândul îl dusese înapoi pe vremea când locuia în vechiul castel normand în tovărăşia soţiei sale, Martha de Châtenay.

Câteva clipe i se păru că trăieşte. El nu-şi amintea nimic despre evenimentele ce se întâmplaseră în timpul ultimului an. El crezu că se culcase în ajun seara „după ce

se înapoiase din una din lungile preumblări ce obişnuia să facă cu ea pe malul mării.

Dar iluzia aceasta avu numai durata unui fulger şi încetul cu încetul începură să-i revină amintirile, una după alta, mai întâi încet, apoi succedându-se cu o iuţeală ameţitoare. El se gândi că Martha e moartă şi pe nesimţite, toate amănuntele acestei drame misterioase, pe care poate n-o ştiu decât Dumnezeu, el şi Germain, îi reveniră, aruncară lumina lor sinistră în mintea lui, unde se instala iarăşi, spaima şi remuşcarea.

Cu toate acestea, el nu înţelegea cum şi de ce se afla în camera verde a castelului Ruvignyrde unde ieşise cu un an mai înainte, ca să conducă dricul soţiei sale.

Dar pe când încerca să-şi explice prezenţa sa în această locuinţă, unde remuşcările lui se trezeau neîndurate şi teribile ca flăcările iadului, o umbră începu să se mişte într-un colţ al camerei, aproape de sobă. Şi umbra aceasta care se detaşa de lumina focului, umbra aceasta era silueta unei femei.

Creierul tulburat al acestui om, urmărit necontenit de vedenii mute, se întunecă şi mai tare. Spiritul acesta, cutezător altă dată, fu apucat de o groază nespusă. I se păru c-o vede pe soţia sa, Martha de Châtenay ieşind din

mormânt. Şi cum umbra continua să se mişte şi se apropia încet de patul lui, căpitanul Hector Lemblin, care fusese brav pe câmpurile de luptă, sceptic şi nemilos în viaţa-i privată, se simţi apucat de groază. El se ridică din pat, speriat, cu sudoarea pe frunte, cu părul vâlvoi, cu ochii rătăciţi. Întinse mâinile înainte ca şi cum ar fi voit să respingă vedenia şi voi să strige. Dar vocea-i sugrumată nu ieşea din piept şi el nu putu decât să şoptească încet, cu greu:

— Martha... Martha... nu te apropia... Martha, iartă-mă... Am suferit destul... M-am pocăit de ajuns.

Dar mai făcu un pas şi o mână atinse mâna căpitanului.

— Cum vă simţiţi domnule? zise o voce dulce, armonioasă, care avu darul să facă să dispară deodată, într-o clipă, frica aceea nebună, delirul care-l apucase pe Hector Lemblin şi totodată să lumineze amintirile sale.

Căpitanul nu mai striga, lăsa să-i cadă mâinile care apucaseră perdeaua patului şi rămase nemişcat, tâmpit, cu ochii aţintiţi asupra acestei umbre care se lumină deodată şi pierdu înfăţişarea fantastică. O flacără se înteţise în sobă, un tăciune se reaprinse şi aruncă o lumină vie în odaie şi la lumina aceasta, căpitanul o recunoscu pe Doamna cu mănuşa neagră.

Atunci ultimele întunecimi se risipiră din sufletul său, toate amintirile îi reveneau şi se completau unele pe altele într-o clipită, toate, începând cu plecarea din Paris, motivată de căutarea casetei generalului, sosirea lui la Ruvigny, aceea a maiorului Arleff şi a însoţitoarei sale, până la ultima amintire, cea mai teribilă şi mai emoţionată din toate... vederea urmei însângerate de pe zid... Dar aici se opreau amintirile căpitanului.

Ce se întâmplase?

Ah! Fără îndoială că musafirii lui văzuseră acea dovadă fatală a crimei. Desigur că ei au ghicit totul, au înţeles tot. Nu încăpea îndoială că... Imaginaţia chinuită a căpitanului, nu cuteza să admită această a treia ipoteză, că ei se gândiseră să înştiinţeze justiţia omenească...

Şi cu toate acestea, omul acesta, care abia tremurase sub imperiul unei frici superstiţioase şi fusese neputincios faţă de umbra pe care o socotise o stafie ieşită din mormântul ei, acest om care crezuse că vede înălţându-se înaintea lui, ca într-un vis, braţele roşii ale instrumentului morţii, omul acesta care crezuse că vede la flacăra focului lucind tăişul ghilotinei, omul acesta, neputincios, speriat de o fantomă, se stăpâni deodată, căpătă o energie sălbatică şi era gata să dea o luptă crâncenă, chiar cu

riscul vieţii sale.

În loc să strige, în loc să facă un gest, în loc să fugă, căpitanul care după ultimele sale amintiri, era convins că musafirii lui bănuiau, dacă nu erau chiar convinşi, de infamia lui, căpătă imediat o luciditate mintală şi un sânge rece de neînchipuit. El avu puterea să joace rolul omului zăpăcit, aiurit de chinurile sale morale, care uitase totul în timpul leşinului său şi aruncă în jurul său priviri adormite şi speriate de bolnav care se trezeşte.

— Cine-mi vorbeşte? Cine sunteţi? întrebă el în sfârşit.

Doamna cu mănuşa neagră se întoarse la sobă, luă o lumânare, o aprinse la veilleusă şi apoi se apropie iarăşi de el cu lumânarea în mână.

Căpitanul o văzu atunci cu un zâmbet melancolic pe buze, cu ochii trişti şi blânzi, şi tânăra femeie îl întrebă cu o voce armonioasă şi limpede, care izvora parcă din adâncul inimii:

— Cum vă mai este, domnule? Vă e mai bine?

În aceste câteva cuvinte era atâta simpatie, atâta drăgălăşenie şi atât interes, încât căpitanul tresări şi se întrebă dacă s-ar putea ca o femeie să privească astfel şi să vorbească aşa unui om pe care l-ar şti acoperit de infamie.

Şi deodată îi veni speranţa că poate nu s-a văzut urma de sânge şi că martorii acelei scene stranii, îngrijoraţi de leşinul lui, uitaseră de pat şi de casetă şi nu ridicaseră ochii spre zid.

Doamna cu mănuşa neagră se întoarse la sobă, luă o ceaşcă în care turnă conţinutul unei fiole mici şi amestecă băutura cu o linguriţă. Apoi se întoarse spre căpitan.

— Beţi! zise ea zâmbind.

În acest moment Hector Lemblin, pe care l-am văzut în stări alternative de slăbiciune şi de forţă, de energie şi de toropeală, de prezenţă de spirit şi de nebunie, Hector Lemblin avea atâta sânge rece acum că fu în stare să continue a juca rolul omului pe care l-a părăsit memoria.

— Doamne! Dumnezeule! şoptea el. Ce s-a întâmplat oare? Unde mă aflu? Cine sunteţi dumneavoastră, doamnă?

— Mai întâi să beţi, repeta ea cu insistenţă blândă şi cu unul din acele zâmbete cărora nimeni nu le putea rezista.

El luă ceaşca, sorbi, conţinutul ei şi continuă să o privească cu nedumerire.

— Mă întrebaţi unde sunteţi? zise atunci Doamna cu mănuşa neagră, care se aşezase într-un fotoliu de lângă pat. Sunteţi acasă la dumneavoastră, domnule, în castelul

Ruvigny.

— Aşa! făcu căpitanul, cu glasul unui om care zadarnic caută să prindă şi-să-şi analizeze amintirile.

— Eu sunt fiica răposatului general, urmă ea plecând privirea şi am venit la dumneavoastră împreună cu maiorul Arleff.

Ea urmă cu voce emoţionată, din care sunau parcă regrete:

— O! iertaţi-ne domnule, am fost vinovaţi, maiorul şi cu mine, dar fără voie am fost vinovaţi şi cruzi, căci din pricina acelei nenorocite casete, v-am făcut un mare rău. N-aţi putut rezista durerii dumneavoastră, amărăciunii amintirilor dumneavoastră. Abia aţi intrat în acea cameră... şi aţi leşinat... şi atunci noi am uitat totul, am părăsit tot şi nu ne-am mai gândit decât la dumneavoastră.

Cuvintele acestea intrau în urechea căpitanului şi răsunau în inima lui ca o muzică cerească.

— Nu ştiu nimic... se gândea el.

Şi atunci el se lovi peste frunte şi scoase un ţipăt, ca şi cum memoria i-ar fi revenit deodată. El îşi ascunse capul în mâini şi şopti cu o voce înăbuşită:

— O! Martha, Martha, tu pe care te iubeam aşa de mult!

Doamna cu mănuşa neagră îi luă mâna şi i-o strânse cu simpatie.

— Domnule... domnule, zise ea, cu o voce atât de blândă că ar fi consolat şi pe un blestemat de pierderea fericirii eterne.

— O! doamnă, iertaţi-mă, dumneavoastră care sunteţi atât de bună. Dumneavoastră ca re-l plângeţi pe un nenorocit, care nu mai are nici speranţă, nici fericire, iertaţi-mă că v-am adus la Ruvigny pentru a vă da tristul spectacol al unui bărbat mai neputincios decât un copil, iertaţi-mă!

— Să vă iert? întrebă ea. Ah! domnule, noi suntem cei care avem nevoie de iertare. Dar imensitatea nenorocirii dumneavoastră a câştigat inimile noastre, vom căuta să vă alinăm durerea... s-o potolim... să...

Un zgomot uşor se auzi la uşă şi o întrerupse pe Doamna cu mănuşa neagră. Se bătea uşor în uşă.

— Intră! zise ea.

Un om se ivi în pragul uşii. Era maiorul Arleff. Căpitanul fixă asupra lui privirea bănuitoare, în care s-ar fi putut citi o urmă de nelinişte. Nu se putea oare ca maiorul să fi văzut urma de sânge?

Dar nobilul rus avea un zâmbet blând pe buze şi faţa lui

frumoasă de bătrân, strălucea de mulţumire.

— Ah! zise el intrând şi adresându-se mai întâi Doamnei cu mănuşa neagră, vezi, scumpa mea, că aveam dreptate? Sunt şi eu puţin doctor de când am servit în armata din Caucaz şi am fost în legătură cu circasienii. Îţi prezisesem că leşinul căpitanului nu va avea urmări rele şi vezi că băutura ce am pus să se prepare...

Căpitanul îl întrerupse şi-i întinse mâna.

— Mă iertaţi, domnule maior, nu-i aşa, zise el, că v-am făcut să asistaţi la accesul meu de slăbiciune?

— Ah! lăsaţi nu e nimic, zise maiorul.

— Dar, adăugă căpitanul silindu-se, să zâmbească, mâine voi fi brav... v-o făgăduiesc. Vreau să mă deprind să trăiesc cu durerea mea: Vom căuta acea casetă.

— Da, dar pentru asta trebuie să fii rezonabil, scumpul meu căpitan, şi pentru că m-am făcut medicul dumitale, trebuie să mă şi asculţi puţin. Vă mai prescriu o lingură din această licoare şi apoi cinci sau şase ore de odihnă, trebuie să dormiţi.

— Voi încerca să dorm, răspunse căpitanul supus ca un copil.

— Vă vom lăsa singur, urmă maiorul.

— Servitorul dumneavoastră a pus să ni se pregătească

apartamentele ce ne-aţi destinat mie şi doamnei şi nu avem decât să ne retragem. Bună seara.

— Adio! zise Doamna cu mănuşa neagră, care luă lumânarea şi se îndreptă spre uşă în urma maiorului, care ieşise cel dintâi.

Apoi, în prag, ea se întoarse şi trimise căpitanului o privire şi un zâmbet, apoi dispăru.

Camera rămase scufundată în întuneric, dar căpitanului i se părea că privirea şi zâmbetul Doamnei cu mănuşa neagră o mai luminau încă. În toată fiinţa lui se făcu o revoluţie ciudată şi el şopti cu groază nespusă:

— Mi se pare că am început s-o iubesc!

Remuşcările, spaima, chinurile acestui om, toate dispărură într-o clipă, alungate de zâmbetul unei femei, după cum ceaţa dimineţii se risipeşte la primele raze ale soarelui.

*

* *

Nimeni n-ar putea spune ce s-a petrecut atunci în inima, în spiritul, în sufletul căpitanului Hector Lemblin.

Dar multă vreme după plecarea acestei femei, a cărei priviri, a cărei voce, al cărui zâmbet, a cărui mişcare cât de neînsemnată aveau un farmec straniu de fascinaţie, el mai

stătea încă în pat cu capul în mâini, nemişcat, în prada unui extaz delirant. Remuşcarea nu-i mai înfigea în inimă ghearele înveninate, teroarea şi slăbiciunea nu-l mai stăpâneau. Deznădejdea de viaţă, care în ajun încă copleşea întreaga-i făptură, părea că făcuse deodată loc unor speranţe nebune. Omul acesta, care odinioară privea în conştiinţa sa ca într-un mormânt deschis, care arunca trecutului privirea dezolată a învinsului care în fugă se mai uită înapoi la câmpul de luptă, unde nu lasă decât cadavre şi ruine fumegânde, omul acesta îndrăznea acum să se gândească la viitor, omul acesta visa.

Dar în mijlocul visului său îi trecu deodată prin mintea întunecată unul din acele gânduri care răsar deodată şi el sări în sus speriat.

— Oh! îşi zise el, vreau să fiu iubit de ea şi nu vreau ca ea să ştie... Nu! nu! niciodată!

Şi căpitanul sări deodată din pat, alergă la sobă, căută prin cenuşa caldă încă, luă un cărbune şi fără să bage de seamă că-şi ardea degetele, îl duse până la înălţimea buzelor, suflă peste el până ieşiră scântei şi o flacără trecătoare, cu care aprinse o lumânare.

CAPITOLUL XXIX

Mâna de sânge

Căpitanul îmbrăcă iute o haină de casă şi cu lumânarea în mână, deschise cu precauţie uşa, trecu primul salon care preceda iatacului lui, şi tot mergând în vârful picioarelor, ajunse pe coridorul, la Capătul căruia se afla apartamentul în care Martha îşi dăduse ultima suflare.

În castel domnea o tăcere adâncă. Fără îndoială că toată lumea dormea. Căpitanul înainta pe coridor cu paşi siguri, neclătinându-se şi nedoborât de emoţie ca altă dată. Omul acesta voia acum să trăiască, voia să fie iubit, era însetat de fericire şi de uitare.

Ce voia oare să facă în acea-cameră al cărui prag îl trecea cu atâta trudă? El se ducea să facă să dispară urma crimei sale.

Ajuns la uşă, observă că era încuiată. Cine avea cheia? Desigur că Germain. Căpitanul fu nevoit să se **ducă** în camera lui. Altă dată, pe când castelul Ruvigny era locuit, servitorul lui dormea într-o odăiţă la etajul de sus, deasupra camerei verzi. Căpitanul se gândea că desigur

Germain şi-a reluat camera pentru a fi mai aproape de stăpânul său, căci odăiţa de sus şi camera verde, erau legate între ele printr-o scară în spirală şi printr-o sonerie al cărei şnur atârna la capul patului lui Hector Lemblin.

Apartamentele pregătite pentru maiorul Arleff şi pentru Doamna cu mănuşa neagră erau destul de departe, aşa că nu trebuia să se teamă că-i va trezi cu soneria. De aceea el sună şi după câteva secunde îl văzu pe Germain sosind.

Acesta se arătă mai întâi mirat că-l vede pe stăpânul său sculat în mijlocul nopţii şi în atitudinea unui om care se întoarce de la o ocupaţie misterioasă. Dar căpitanul nu-i dete răgaz să deschidă gura.

— Germain, zise el, tu trebuie să ai cheia de la camera doamnei...

— Da, răspunse servitorul.

— Ai încuiat-o îndată nu-i aşa?

— Desigur, domnule.

— Dă-mi cheia.

— Poftim.

Germain scoase cheia din buzunar şi o arătă stăpânului său.

— Acum vino cu mine, îi zise căpitanul.

— La... doamna, întrebă servitorul înfricoşat.

— Da, răspunse căpitanul cu o linişte care mări uimirea lui Germain.

— Ciudat lucru! îşi zise acesta, stăpânul meu vorbeşte de a intra în camera doamnei cu aceeaşi linişte cu care ar vorbi de o plimbare în pădure.

Dar pentru că stăpânul său se exprima pe un ton scurt, Germain, care desigur că avea şi orele lui de familiaritate, nu cuteză să facă acum nicio observaţie. El îl urmă pe Hector Lemblin.

Acesta apucă iarăşi pe drumul pe care-l mai parcursese, ajunse la camera Marthei şi cu un gest îi porunci lui Germain să-i deschidă uşa. Servitorul se supuse.

Căpitanul intră fără emoţie, cu lumânarea în mână şi aruncă o privire grăbită şi cercetătoare în jurul său. Privirea aceasta parcă ar fi voit să facă inventarul întreg şi cât se poate de amănunţit al mobilelor şi al tuturor obiectelor care se aflau în această cameră.

După aceea, Lemblin se duse drept la partea de zid lipită de draperie şi pe al cărui fond alb el zărise cu câteva ore mai înainte acea urmă fatală, a cărei vedere îl făcuse să cadă în nesimţire. Dar, ce surpriză! urma dispăruse!

— Germain! strigă căpitanul, întinzând mâna spre zid, Germain, priveşte!

Şi liniştea căpitanului făcu loc unei emoţii vii. Germain rămase indiferent.

— Ce este?, întrebă el, uitându-se cu o mutră naivă la stăpânul său.

— Nu vezi?

— Ce?

— Nu mai e nimic pe zid.

— Dar ce să fie domnule?, întrebă servitorul prefăcându-se nedumerit.

— Urma aceea...

— Care urmă?

— Aceea a mâinii.

— Nu înţeleg ce vrea să spună domnul.

— Cum! strigă căpitanul, astă noapte, când ai tras patul, când a căzut draperia, n-ai văzut?

— N-am văzut nimic, absolut nimic, zise cu politeţe Germain.

— Dar nu se poate să fi visat, strigă căpitanul. Când am văzut mâna aceea... am căzut leşinat.

— Cred că memoria domnului nu e fidelă, răspunse servitorul, sau mai bine zis că mintea vă mai e încă tulburată. Noaptea asta aţi fost aşa de bolnav... aşa de bolnav... aveaţi o febră care se apropia de delir şi se poate

să fi avut o iluzie...

— Ciudat! murmură căpitanul, se poate să fi fost aşa, fără îndoială că am fost nebun.

Apoi după ce stătu o clipă pe gânduri, el întrebă deodată:

— Ce s-a întâmplat după ce am leşinat?

— Maiorul şi doamna străină nu s-au mai gândit la casetă, nu s-au gândit decât la dumneavoastră. V-am ridicat, v-am dus în camera dumneavoastră şi v-am culcat în pat, răspunse Germain.

— Şi ei nu s-au mirat, când au văzut că am leşinat?

— Nu! Mulţumită basmului meu...

— Care poveste?

— Le-am spus, că de când a murit doamna, domnul e urmărit de vedenii, de fantome, că pretutindeni i se pare c-o revede pe doamna şi nu era de mirare că în această cameră...

— Destul! îl întrerupse căpitanul, am înţeles.

Atunci Hector Lemblin, fără să ezite, fără să tremure, cu pas hotărât, cu fruntea senină, începu să se plimbe prin cameră şi să examineze toate colţurile şi ungherele, începând cu draperia şi perdelele patului până la pluşul scaunelor. El inspectă dulapurile. Înainte de toate, ţinea să

se asigure că ochii maiorului Arleff şi al Doamnei cu mănuşa neagră, nu vor putea găsi nicio urmă a acestei crime misterioase, care n-avusese alt martor decât pe Dumnezeu, alţi făptuitori decât pe el şi pe Germain.

— Nu e nimic, zise el în sfârşit, absolut nimic.

— O! zise Germain, cu un zâmbet odios şi cinic, domnul ştie bine că anul trecut, înainte de a pleca, am luat precauţiunile necesare.

— Taci!

Acest cuvânt rostit de Lemblin cu voce înăbuşită, fu ultimul strigăt al remuşcărilor sale. După o clipă de tăcere, el îi zise deodată lui Germain:

— Ştii pe ce preţ am cumpărat tăcerea ta?

— O! desigur că nu mă pot plânge de domnul, răspunse sluga cu obrăznicie, domnul mi-a asigurat existenţa şi aş putea să trăiesc liniştit din venitul meu, dacă n-aş fi atât de devotat domnului şi dacă recunoştinţa ce-i port, nu mi-ar impune datoria de a nu-l părăsi.

— Ei bine, zise căpitanul, îţi făgăduiesc încă treizeci de mii de franci, dacă...

— Dacă?, întrebă Germain care deschise nişte ochi mari plini de poftă.

— Dacă mă însor cu femeia care-l însoţeşte pe maiorul

Arleff.

— Domnul se va căsători cu ea, răspunse liniştit Germain.

Lemblin simţi cum îngălbeneşte, se înfioră de bucurie, iar inima lui, uzată de durere şi de pocăinţă, începu să palpite ca o inimă de douăzeci de ani.

— Să ieşim de aici! zise el.

El trecu iarăşi pragul camerei mortuare şi ajunse în coridor. Germain închise uşa, apoi îl urmă pe stăpânul său.

În clipa aceea începeau să se reverse primele raze ale dimineţii şi căpitanul se temu să nu întâlnească pe vreunul din oamenii lui de serviciu. Dar se părea că toată lumea mai doarme încă la castel. Când ajunse cam pe la mijlocul coridorului, căpitanul se opri deodată. El auzise un zgomot de paşi. Zgomotul acesta venea de pe scara cea mare şi frica ce avea Hector Lemblin de a nu se întâlni faţă în faţă cu vreunul din vechii servitori din Ruvigny, care i se părea lui, căci spiritele tulburate de remuşcări sunt pline de groază şi teroare închipuită, aveau bănuieli vagi despre lugubra dramă al cărui secret îl păstrase camera Marthei, zgomotul acesta tulbură mintea căpitanului. Paşii urcau, se apropiau.

O clipă, căpitanul, stăpânit de un presentiment voi să se

întoarcă, deoarece coridorul unde se afla ducea la scara cea mare. Dar un sentiment de demnitate, de mândrie, îl făcu să meargă înainte. Nu voia să se retragă înaintea servitorilor, voia să aibă dreptul să cutreiere la orice oră din zi şi din noapte acest castel care la urma urmei, era proprietatea lui legitimă. De aceea el îşi urmă drumul înainte şi ajunse la capătul coridorului.

Germain continua să-l urmeze. Dar în clipa aceea un om se ivi pe ultima treaptă a scării şi se găsi faţă în faţă cu căpitanul.

Omul acesta era maiorul Arleff. Căpitanul tresări, făcu un pas înapoi şi se tulbură uşor.

— Cum! zise el. V-aţi şi sculat, domnule conte?

Maiorul se uită cu ochi cercetători la Hector Lemblin.

— Vă căutam, zise el.

— Mă... căutaţi... pe mine?

— Da, urmă maiorul. Starea în care v-am lăsat astă noapte mă cam îngrijora şi trezindu-mă pe la orele patru n-am stat mult pe gânduri şi m-am dus să văd cum vă mai simţiţi şi dacă dormiţi...

— Aşa... bâigui căpitanul. Şi... v-aţi dus la mine?

— Dar, m-am dus în camera dumneavoastră, am găsit patul gol şi am conchis că o migrenă straşnică, o mare

agitaţie nervoasă, consecinţele inevitabile ale stării în care vă aflaţi cu câteva ore mai înainte, v-au silit să vă duceţi, să luaţi puţin aer.

— Aşa e, răspunse căpitanul, care se folosi iute de pretextul ce-i furniza interlocutorul său pentru a explica dispariţia sa nocturnă.

— Dar e curios că mergeţi să luaţi aer într-un coridor, adăugă contele Arleff. V-a venit poate gândul să intraţi în camera unde vi s-a făcut rău astă noapte?

Hector Lemblin simţi că roşeşte.

— O! nu, zise el, cu toate că m-am resemnat. Vreau să fiu bărbat şi să-mi stăpânesc durerea... Dar, se grăbi să adauge căpitanul, care, voia să-şi ascundă tulburarea şi să schimbe vorba, acum mă simt foarte bine, mă duc să mă culc... Bună seara, domnule maior, sau mai degrabă, bună dimineaţa.

Căpitanul îl salută pe contele Arleff şi trecu înainte, pe când acesta din urmă schimbă o privire pe furiş cu Germain şi se întoarse în camera sa.

Trei sau patru ore în urma întâlnirii sale neprevăzute cu contele Arleff, Hector Lemblin părăsi camera sa şi se îndreptă spre apartamentul ocupat de musafirii săi.

Maiorul şi Doamna cu mănuşă neagră, erau sculaţi de

mult şi-l primiră pe Lemblin cu zâmbete de mulţumire. Căpitanul părea cu zece ani mai tânăr. Omul din ajun fusese un bătrân, acum era un om tânăr, cu figura elegantă, cu aparenţa militărească. Căpitanul voia să placă, să fie iubit. Acesta era tot secretul metamorfozării sale.

El sărută cavalereşte mâna Doamnei cu mănuşa neagră, strânse mâna maiorului şi le zise cu un zâmbet melancolic:

— Am venit să-mi îndrept greşelile, să mulţumesc doctorului meu şi frumoasei mele infirmiere şi să mă pun la dispoziţia dumneavoastră pentru căutarea casetei.

— O! nu, mai târziu, zise Doamna cu mănuşa neagră, uitându-se la căpitan cu acea privire fascinatoare care lua minţile bărbaţilor... încă nu sunteţi destul de întremat, domnule...

Hector Lemblin răspunse pe un ton melancolic:

— Am extras puterea mea din slăbiciunea mea şi vă jur, doamnă, că voi intra fără să şovăiesc, dacă nu fără emoţie, în camera aceea în care femeia pe care o iubeam şi-a dat ultima suflare.

— Căpitanul spune adevărul, răspunse contele, forţa urmează totdeauna slăbiciunii şi trebuie să profităm de momentul de linişte de care se bucură, pentru a isprăvi cu

această casetă.

— Atunci să mergem, zise Doamna cu mănuşa neagră.

Ea se sculă şi puse braţul ei alb pe braţul căpitanului care simţi că se înfioară. Abia atunci el observă că una din mâinile femeii era ca şi în ajun, ca şi în seara când o văzuse pentru prima dată, acoperită cu o mănuşă neagră, pe când cealaltă era goală.

— Doamnă, îi zise el încet în clipa când ieşeau din apartament spre a se îndrepta spre camera în care se afla caseta, îmi daţi voie, să vă pun o întrebare indiscretă?

— Mă rog! răspunse ea râzând.

— E un obicei rus acesta de a nu pune mănuşa decât pe o singură mână?

Doamna cu mănuşa neagră tresări. Căpitanul simţi că braţul ei tremura sub braţul lui şi în acelaşi timp maiorul se întoarse brusc şi zise căpitanului cu asprime:

— Domnule, fiecare are secretul său. Mănuşa aceea neagră e secretul doamnei, secret pe care nu vi-l poate destăinui.

Căpitanul îşi muşcă buzele, se uită pe furiş la tânăra femeie şi văzu că era palidă ca o moartă.

— Să mergem mai repede! zise ea grăbind pasul.

Hector Lemblin, îngândurat, conduse pe musafirii săi,

trecu cu ei pe acelaşi drum ca şi în ajun, deschise fără a şovăi uşa a cărei cheie i-o dăduse Germain şi lăsă să intre mai întâi maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră.

Ne amintim că în ajun Germain trăsese patul de la locul lui şi dezgolise bucata de parchet sub care, conform scrisorii generalului de Ruvigny, trebuia să fie caseta. Căpitanul luă cleştele şi ciocanul, lăsate acolo noaptea de către Germain, şi desfăcu fără multă caznă panoul acela.

Generalul spusese adevărul. Sub panou era o cavitate, în cavitatea aceea se afla o lădiţă de fier pe care căpitanul o apucă cu mâini tremurătoare, pe când maiorul şi Doamna cu mănuşă neagră îl urmăreau cu ochii.

— Iată averea dumneavoastră, zise nobilul rus tovarăşei sale, luând cufăraşul din mâinile căpitanului.

Lădiţa avea o broască mică de care atârna o cheie. Maiorul întoarse cheia şi deschise lădiţa. Căpitanul se aplecă cu curiozitate, privi şi scoase un ţipăt.

CAPITOLUL XXX

Scrisoarea complicelui

Strigătul căpitanului în clipa când se deschise caseta, era lesne de explicat.

Caseta era goală, sau mai bine zis nu conţinea decât o scrisoare, în locul hârtiilor de valoare ce se aştepta să fie înăuntru. Şi scrisoarea aceasta, a cărei adresă era scrisă cu litere mari, îi era destinată lui, căpitanului Héctor Lemblin.

Aceasta era cu atât mai inexplicabil cu cât, după povestea maiorului, după data scrisorii pe care generalul baron Flars-Ruvigny, i-o lăsase cu doisprezece ani în urmă, cufăraşul se afla în tainiţa lui de cel puţin cincisprezece ani.

Or, cu cincisprezece ani în urmă, generalul desigur că nu-l cunoştea pe Héctor Lemblin, pe atunci simplu sublocotenent într-un regiment de infanterie, apoi, chiar de l-ar fi cunoscut, cum ar fi putut presupune că sublocotenentul Lemblin se va căsători într-o zi cu văduva lui şi va locui la castelul Ruvigny?

De altfel scrisoarea purta următoarea adresă:

„Domnului Căpitan Hectorlemblin, în castelul său de la Ruvigny”.

Era evident că nu mâna generalului scrisese aceste

rânduri şi lădiţa fusese deschisă de cineva. Acest cineva, după ce furase conţinutul lădiţei, simţise nevoia de a scrie câteva rânduri căpitanului Hector Lemblin.

La strigătul căpitanului, Doamna cu mănuşa neagră se apropie şi întocmai ca el şi maiorul, putu şi ea să constate că lădiţa nu cuprinde decât acea scrisoare. De la cine să fi fost oare? Care să-i fie cuprinsul?

Urmă o clipă de tăcere între aceste trei persoane. Toţi se uitau unul la altul şi păreau că ezită. În sfârşit maiorul se adresă căpitanului şi-i întinse hârtia pe care acesta nu cuteza s-o atingă: — Haide, domnule, zise el, deschideţi această scrisoare şi desluşiţi-ne şi nouă acest mister.

O presimţire teribilă făcea să-i palpite inima lui Hector Lemblin. Mâna lui tremură când apucă scrisoarea. Pe când o deschidea îi veni ameţeală şi întorcând pagina, el se uită la iscălitură. Scrisoarea era iscălită de Germain. Germain, servitorul căpitanului, confidentul lui poate şi complicele lui, Germain care abia cu câteva ore mai înainte venise împreună cu el în această cameră şi care, nu încăpea îndoială, mai revenise în urmă aici pentru a pune mâna pe tezaurul din casetă.

Căpitanul crezu că înnebuneşte citind cele scrise, pe când maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră aşteptau tăcuţi

ca el să binevoiască să le explice această enigmă.

Scrisoarea lui Germain era astfel concepută: *„Scumpe şi cinstite stăpân.*

Prea multe taine ne leagă, ca să nu-m i îngăduiţi ceea ce se numeşte un stil familiar.

De aceea vă scriu aşa cum vă scriu. Mi-aţi constituit o rentă de o mie de taleri ca răsplată pentru bunele mele îngrijiri şi pentru zelul cu care am închis ochii răposatei doamne Lemblin, mi-aţi făgăduit alţi treizeci de mii de franci, dacă obţineţi micul rezultat pe care-l ştiţi.

Dar, m-aţi răsfăţat prea mult, scumpe şi onorate stăpâne, căci mi-aţi deschis pofta. Mi se pare că o rentă de patru mii de taleri e cam puţin pentru un asemenea secret, când numai de aş scrie trei rânduri Parchetului, ori domnului procuror general, aţi fi trimis în faţa Curţii cu Juraţi. De aceea prefer să-mi iau singur cât îmi trebuie.

De aceea, scumpe stăpâne, în timp ce dormeaţi, am luat cheia de la camera doamnei, am desfăcut binişor panoul şi am găsit lădiţa şi în lădiţă o sumă destul de frumuşică... Ghiciţi cât? Generalul îşi cunoştea datoria de părinte când era vorba să-şi înzestreze fata. Lădiţa conţinea un milion în titluri de rentă şi în bilete de bancă.

Milionul acesta m-a ameţit şi l-am luat. Sunt sigur că

veţi prefera s-o despăgubiţi pe fiica generalului, în loc să mă daţi pe mâna justiţiei, pentru a mă urmări...

Amintiţi-vă de moartea doamnei Lemblin şi de felul cum eu şi dumneavoastră i-am închis ochii.

Al dumneavoastră servitor, GERMAIN ”.

Dacă pământul s-ar fi deschis sub picioarele lui Hector Lemblin, desigur că s-ar fi speriat mai puţin ca la citirea scrisorii.

În clipa aceasta nu-l chinuia gândul că va fi nevoit să înapoieze milionul furat de servitorul său. Ce-i pasă lui, de un milion mai mult ori mai puţin, acestui ofiţer sărac care într-o bună dimineaţă s-a văzut dispunând de o avere ce-i aducea o rentă de douăsute de mii de taleri?

Dar pricina spaimei ce pusese deodată stăpânire pe fiinţa lui, îi zbârlea părul şi-i acoperea cu o sudoare îngheţată tâmplele livide, era această scrisoare... această scrisoare pe care n-o putea arăta nici contelui Arleff, nici Doamnei cu mănuşa neagră, căci fiecare rând dintr-însa îi striga: „Eşti un asasin!”

Pe când căpitanul citea, privirile contelui Arleff şi ale tovarăşei sale erau aţintite asupra lui şi un observator imparţial s-ar fi mirat desigur de liniştea lor, când se uitau la omul acela care citea mecanic, fără să pară că înţelege.

Dar gândul lui era aiurea. El căuta în mintea-i tulburată un pretext, o explicaţie plauzibilă care să-i îngăduie să nu le arate acea acuzare gravă.

Maiorul şi însoţitoarea lui aşteptau, şi el simţea că privirea lor era aţintită asupra lui şi căutau să-i ghicească gândul de pe fruntea-i încruntată.

În clipa aceasta îi veni o inspiraţie deznădăjduită. El mototoli iute hârtia în mână şi o rupse în mii de bucăţi.

— Ce faceţi, domnule?, strigă maiorul, aruncându-i o privire scrutătoare, privirea unui judecător de instrucţie.

Căpitanul nimicise una din dovezile crimei sale, dar glasul şi ochii maiorului îl făcură să înţeleagă că nu va scăpa aşa de uşor.

— Domnule, bâigui el, caseta conţinea un milion...

— Şi unde e el? întrebă maiorul.

— Scrisoarea aceasta mi-o spune... îl veţi avea, şopti el cu voce înăbuşită.

— Dar de la cine e... scrisoarea aceasta? De ce aţi rupt-o?, urmă maiorul cu voce energică. Vă bateţi joc de noi, domnule? Căpitanul era palid, un tremur convulsiv îi scutura tot corpul.

— Haide, domnule, răspundeţi! zise maiorul.

— Nu pot...

— Nu... puteţi? întrebă cu glas apăsat contele Arleff.

— Nu!

Şi Hector Lemblin căzu zdrobit pe un scaun. Timp de zece minute el fu zgâlţâit de un tremur nervos, aşa că maiorul şi tovarăşa lui nu puteau să mai insiste.

În fine, tremurul se mai linişti, căpitanul păru că-şi recapătă puţin calmul şi puţină prezenţă de spirit şi în acelaşi timp îi revenea şi un fel de energie fizică. El se scula şi zise contelui Arleff, care părea că aşteaptă:

— Domnule conte, sunt într-o astfel de stare morală că, dacă mi-aţi cere un răspuns imediat la întrebările dumneavoastră, dacă aţi voi o explicaţie precisă şi categorică a purtării mele atât de stranie în aparenţă, n-aş ezita şi mi-aş zbura creierii.

— Aţi înnebunit?, strigă maiorul.

— Se poate şi asta! răspunse căpitanul, care părea că şi-a recăpătat puterea, liniştea şi hotărârea. Ţin numai să vă amintesc, doamnei şi dumneavoastră, că sunt căpitanul Hector Lemblin, că am douăsute de mii de taleri rentă, că mă bucur în societate de o bună consideraţie şi că în virtutea tuturor acestora, am dreptul de a obţine de la dumneavoastră o păsuire.

— De ce păsuire vorbiţi?, întrebă maiorul.

— Domnule, răspunse căpitanul, voiţi să-mi acordaţi o convorbire de o oră între patru ochi?

Maiorul se uită la Doamna cu mănuşa neagră ca şi cum ar fi avut nevoie de consimţământul ei.

Aceasta făcu un semn.

— Mă retrag, zise ea.

Ea plecă lăsând pe căpitan şi pe maior, singuri.

Ca unuia din acei oameni reduşi la ultima extremitate, care din conştiinţa pierderii lor neîrtârziate caută un mijloc de scăpare, aşa şi căpitanului îi venise o inspiraţie neaşteptată, care părea că-l va Scăpa din situaţia grozavă pe care fiica generalului de Ruvigny, o făcuse să se nască în sufletul lui. Mizerabilul acesta care avea pe conştiinţa lui atâtea crime, nu se dădea înapoi nici în faţa celei mai infame dintre toate: jurământul fals.

— Domnule, zise el maiorului, scrisoarea pe care am distrus-o conţinea un secret.

— Aşa! zise maiorul.

— Un secret teribil, a cărui divulgare ar distruge pentru totdeauna cinstea unei familii, un secret care m-ar sili, dacă aş avea laşitatea de a-l destăinui, să mă omor pe loc, atât mi-ar fi ruşine şi groază de mine însumi.

— Bine! zise cu indiferenţă maiorul care părea că

aşteaptă ca Hector Lemblin să-şi spună tot gândul.

— Dar scrisoarea aceasta îmi spunea în acelaşi timp că averea domnişoarei de Ruvigny, ascunsă altă dată în casetă, fusese furată!

— Ei şi?

— Ei bine, domnule, urmă căpitanul, averea aceasta eu o voi restitui celei căreia i-a fost furată fără ştirea mea.

— Şi, urmă pe un ton grav Hector Lemblin, vă cer în chip solemn mâna fiicei generalului, pentru ca bunurile, al căror deţinător sunt eu, să se poată întoarce la obârşia lor.

— Domnule, răspunse maiorul, asta e tot ce aveţi să-mi spuneţi?

— Da, domnule.

— Foarte bine. Înainte de a vă răspunde, îmi veţi permite, s-o consult pe pupila mea?

Şi maiorul îl părăsi pe Hector Lemblin şi se duse la Doamna cu mănuşa neagră, căreia îi povesti convorbirea cu căpitanul. Tânăra femeie îl ascultă până la capăt fără a-l întrerupe:

— Omul acesta e capabil de toate ticăloşiile posibile, zise ea în sfârşit, şi cu greu vom căpăta o mărturisire de la el. În impasul în care l-am adus, el tot a găsit mijlocul de a ieşi din încurcătură şi a ocoli orice explicaţie.

— Aşa-i, zise maiorul.

— El crede c-a scăpat, dar s-a apropiat încă şi mai mult de pierzania sa...

Şi ea adăugă cu zâmbetul şi privirea crudă, care înfricoşau:

— Da, bunul meu Hermann, poţi să-i făgăduieşti mâna mea, poţi să-i spui că consimt să mă mărit cu el.

— Aşa?, zise maiorul.

— Dar cu o singură condiţie şi anume, că se va duce chiar în seara asta la Paris, că va face imediat demersurile necesare pentru asigurarea unirii noastre grabnice, că-şi va pregăti actul de căsătorie. Între timp noi îl vom aştepta aici.

— E oare cu putinţă?

— Da. Eu o vreau. De altfel, el mă iubeşte şi trebuie să vrea tot ce vreau şi eu.

— Mă duc să-i comunic dorinţele tale! zise contele Arleff.

— O! adăugă ea zâmbind, poţi prea bine să transmiţi ordinele mele. Omul acesta nu e oare sclavul meu?

— Ai dreptate.

Ea întinse mâna spre un calendar...

— În cât ale lunii suntem azi?, întrebă ea.

— În paisprezece.

— Ei bine, ţine minte ce-ţi zic, bunul meu Hermann, la treizeci ale lunii curente, capela castelului de Ruvigny se va deschide înaintea domnului Hector Lemblin...

— Poate şi a logodnicei sale...

— Nu, numai înaintea lui singur, înaintea lui, mort şi întins în sicriu...

*

* *

În aceeaşi seară Hector Lemblin plecă la Paris, lăsând pe contele Arleff şi pe Doamna cu mănuşa neagră la castel.

— În lipsa căpitanului, zise ea maiorului, am putea prea bine să ne ocupăm de celălalt adorator al meu.

— De Armând?

— Da. Cu chipul acesta vom fi ocupaţi în momentele noastre libere...

Ea însoţi aceste cuvinte de zâmbetul acela tăios care-l îngheţa de spaimă chiar şi pe contele Arleff.

CAPITOLUL XXXI

O întâlnire neaşteptată

La trei leghe spre răsărit de castelul Ruvigny, unde se petreceau evenimentele povestite de noi, în fundul unei văi împădurite, care cobora în pantă înceată până la mare, se afla o casă frumoasă, de cărămizi roşii, situată la jumătatea drumului spre coastă, înconjurată de arbori mari şi precedată de o livadă de meri, bogăţia ţinutului normand.

Casa aceasta, o adevărată vilă modernă de care ţinea o fermă frumoasă, cu păşuni bogate, fusese cumpărată cu patru ani în urmă de un „Parizian”, cum se zice în provincie, de un fost militar care purta la butonieră panglica roşie a Legiunii de Onoare, avea-mustăţi mari cărunte.

Noi cunoşteam pe acest militar bătrân: era Colonelul Leon, tatăl eroului nostru Armând, fostul şef al Tovarăşilor Spadei.

Casa se numea „Garda”. Pentru a explica achiziţia „Gardei” de către Colonel, suntem nevoiţi să spunem câteva vorbe de istorie retrospectivă.

Puţin înainte de desfacerea teribilei societăţi ce întemeiase, Colonelul fusese poftit în Normandia la nunta căpitanului Hector Lemblin cu doamna Martha de

Châtenay, de doi ani văduva generalului de Ruvigny. Colonelul fusese unul din martorii căpitanului.

Căsătoria se făcuse fără zgomot, fără pompă în capela castelului şi la primăria din sat. Colonelul Leon rămăsese o săptămână la gazda lui şi pentru că-i plăcea vânătoarea, el vâna în voie prin împrejurimi. În una din aceste excursii cinegetice fu apucat de o furtună în fundul văii dominate de vila „Garda”. El se refugie aici şi află că ultimul proprietar al vilei murise de curând, lăsând numai nişte moştenitori îndepărtaţi care se grăbiseră să scoată în vânzare casa şi domeniul.

„Garda” îi plăcu Colonelului. Preţul ei nu era prea ridicat, pământul aducea un venit bun. Colonelul se gândi la fiul său pe care-l adora, care era permanenta lui preocupare şi ca un tată bun, care nu are încredere nici în valorile industriale, nici în rente, el cumpără „Garda”, care fu pentru el primul plasament al averii ce voia să-i lase lui Armând.

Aci adusese Colonelul pe Armând în ajunul zilei când Hector Lemblin, maiorul Harleff şi Doamna cu mănuşa neagră au sosit la Ruvigny.

Colonelul ascultase de sfatul Fulmenei, îndepărtându-l pe fiul său din Paris. Dar nici Fulmen, nici el nu se

gândiseră la fatalitatea care o aducea tocmai în Normandia, numai la trei leghe depărtare de locul unde voiau să-l ascundă pe Armând de urmărirea Doamnei cu mănuşa neagră, chiar pe femeia aceasta, care părăsise şi ea Parisul, dar cu un scop cu totul diferit.

Colonelul venise la „Garda”, sub pretextul de a reînnoi contractul cu fermierii săi, de a face nişte reparaţii vilei şi de a regla nişte afaceri băneşti.

Cu toată nerăbdarea lui Armând de a o regăsi pe Doamna cu mănuşa neagră, el nu se putea împotrivi tatălui său. El îl urmase la „Garda”, dar îl rugase pe Colonel să-şi zorească terminarea afacerilor şi să se întoarcă cât mai repede la Paris.

Colonelul era însă mulţumit că mai câştigase puţin timp. Era tocmai în luna februarie şi vremea bună îi permitea lui Armând, care era un vânător de forţă, să se dea în voie patimii sale. Vila era înconjurată de păduri mari şi Colonelul avea totdeauna aici nişte minunaţi câini de vânătoare. Trecuseră şase zile şi Armând începea să fie nerăbdător, când primi o scrisoare de la Fulmen.

Scrisoarea era astfel concepută:

„Scumpul meu ingrat,

Ştii că nu-mi prea surâde misiunea ce mi-am luat, eu care te iubesc, s-o caut pe fericita mea rivală?

Dar nu cârtesc, acei pe care îi încălzeşte nădejdea n-au dreptul să se plângă de amărăciunea prezentului şi eu vreau să uit că te iubesc şi să nu-mi amintesc decât de situaţia mea de confidentă şi de rolul meu de investigator.

Trebuie să-ţi spun, dragul meu, că sunt pe urmele misterioasei noastre Doam ne cu mănuşa neagră şi că sper să izbutesc să aflu „totul".

Vezi că subliniez acest cuvânt.

Dar pentru aceasta e nevoie să-mi laşi mâna liberă, să nu te întorci prea curând la Paris, zău, asta m-ar stânjeni, şi să taci acolo chitic, încă vreo două săptămâni.

Dacă te întorci, nesocotind sfatul meu, nu vei afla nimic!

Adio, scump ingrat, eu nu ţin seama de nimic şi tot te iubesc.

Fulmen".

Scrisoarea aceasta mai potoli puţin neastâmpărul eroului nostru. El avea o încredere oarbă în Fulmen. Ea poruncea şi el se resemna să se supună. Scrisoarea Fulmenei îi sosise dimineaţă, pe la nouă. În ziua aceea el trebuia să meargă la vânătoare, calul lui îl aştepta în

curte, nerăbdător, un argat ţinea câinii legaţi. Armând îl îmbrăţişă pe tatăl său şi încălecă cu voioşie.

— Pe unde plănuieşti să vânezi?, îl întrebă Colonelul.

— În direcţia castelului Ruvigny, răspunse tânărul.

La auzul acestui nume, Colonelul tresări, dar nu scoase nicio vorbă. Armând nu fusese niciodată iniţiat în secretele teribile ale tatălui său şi el nu ştia că actualul proprietar al castelului Ruvigny, căpitanul Hector Lemblin, cu care de altfel, Colonelul nu mai era în legătură de vreo patru ani, fusese un intim prieten al tatălui său.

— Du-te, zise Colonelul, dar să nu ne laşi să te aşteptăm prea mult cu masa. Te întorci totdeauna odată cu noaptea.

— Mă voi întoarce devreme. Adio, tată.

Tânărul dădu pinteni calului şi plecă în galop, urmat de servitorul său, cu câinii.

Erau orele zece dimineaţa. „Garda” era despărţită de castelul Ruvigny prin nişte păduri mari care se întindeau până la stânci, la poalele cărora urla marea.

În aceste păduri fiul Colonelului dădu drumul câinilor şi după puţin timp era pe urmele unui căprior. Acesta, după ce se învârtise câtva timp în mijlocul câinilor, porni în goana mare drept spre extremitatea nordică a pădurii şi ieşi într-un câmp sterp care se întindea de la pădure până

la stâncile foarte abrupte. Animalul era cu mult înaintea câinilor pe care Armând şi argatul său îi urmăreau călare.

Tânărul vânător, mânat de patima sa, dădea pinteni calului său şi galopa printre copaci fluierând voios, când deodată se auzi o împuşcătură şi argatul opri brusc calul său, care se ridică în două picioare şi strigă:

— Domnule, cineva a împuşcat căpriorul dumneavoastră.

— Ei, cum se poate una ca asta! strigă Armând. Asta e o impertinenţă fără seamăn.

Tânărul făcu vânt calului şi-l mână în direcţia împuşcăturii, hotărât să se încredinţeze de adevărul grăit de argat. El ajunse astfel la marginea pădurii şi deodată se opri în loc, înmărmurit de surprindere.

La vreo sută de metri de pădure se vedea o femeie călare, care vâra în tocurile şeii un pistol fumegând. Pistolul acesta adusese moartea bietului căprior, întins la o depărtare de vreo zece metri.

În clipa când Armând ajunse în câmp, câinii, care fugeau înainte, se năpusteau asupra căpriorului. Atunci, amazoana împinse calul mai înainte şi începu să-i gonească, croindu-i cu cravaşa.

La vederea acestei femei, mânia lui Armând se potoli.

Dar mâniei îi urmă o mare curiozitate. El se îndreptă spre ea, dar deodată scoase un ţipăt şi se clătină în şa, pe când inima începea să-i zvâcnească. Femeia aceea, care cu o împuşcătură de pistol culcase la pământ un căprior fugărit, care se afla singură de tot în acest pustiu, era Doamna cu mănuşa neagră.

Ea-l recunoscu pe Armând, după cum şi el o recunoscuse. Dar de astă dată femeia aceasta, care fugea mereu de el şi pe care el zadarnic o urmărea de atâta vreme, nu mai căuta să fugă şi să se încredinţeze iuţelii calului său. Ea rămase liniştită şi calmă pe calul ei şi-l aşteptă pe Armând, care-şi îndrepta calul spre ea.

Armând era stăpânit de o emoţie vie. Dar emoţia aceasta, în loc să paralizeze puterile lui, dimpotrivă îl surexcita şi el nu se opri decât la doi paşi de amazoană.

Atunci o salută şoptind numai cuvintele:

— În sfârşit!

Cuvintele acestea voiau să zică:

„— În sfârşit vă revăd după ce vă crezusem pierdută pentru totdeauna... În sfârşit voi cunoaşte enigma care se personifică în dumneavoastră... în sfârşit voi afla totul şi va trebui să-mi spuneţi de ce aţi fugit de întâlnirea ce mi-aţi dat-o acum o săptămână...”

Fără îndoială că Doamna cu mănuşa neagră ghicise tot cuprinsul acestor cuvinte. Poate că era chiar hotărâtă să provoace explicaţiile ce avea să-i ceară tânărul.

Ea-l privi cu un zâmbet fermecător, pe jumătate afectuos, pe jumătate batjocoritor, care ar fi dezarmat şi pe bărbatul cel mai iritat – şi acel care iubea nici nu putea fi în această stare.

— Ei! domnule, îi zise ea, se pare că fatalitatea ne urmăreşte şi suprimă între noi toate distanţele...

— Doamnă...

— În Italia, la Viena, la Petersburg, la Paris, în Normandia, pretutindeni ne întâlnim. La Paris, intraţi în casa mea pe fereastră...

— Ah! Doamnă, o întrerupse cu nerăbdare Armând, sper că nu-mi veţi refuza o Explicaţie a purtării dumneavoastră faţă de mine...

— Nu, răspunse Doamna cu mănuşa neagră. M-aţi urmărit până la ultimul meu adăpost şi recunosc că nu mai am unde să mă retrag. Dar trebuie să recunoaşteţi, că nu aşa călare, faţă de argatul dumneavoastră vom putea...

Armând se întoarse şi făcu semn servitorului să se îndepărteze.

— Nu, zise ea... diseară...

— Diseară?

— Da.

— Dar... unde?

— Cunoşti malul stâncos?

— Da, pe o întindere de şase leghe pe coastă.

— Atunci ştiţi unde se află Trecătoarea Vameşului?

— Desigur.

— Diseară, zise ea, la orele zece, să apucaţi pe poteca ce duce din înălţimea stâncilor la malul mării, intraţi în vizuinele de sub munte şi aşteptaţi...

— Doamne! şopti tânărul stăpânit deodată de o presimţire, nu cumva vreţi să mă mai păcăliţi o dată?

— Să vă păcălesc?

— Da, să-mi acordaţi o întâlnire la care să nu veniţi...

Amazoana nu răspunse. Ea purta la gât un lanţ de aur cu închizătoarea de mărgean. La capătul acelui lanţ atârna un medalion, în medalion era o şuviţă de păr blond. Ea desfăcu lanţul de la gât.

— Priviţi, zise ea, nici averea unui rege nu are pentru mine valoarea acestui lanţ şi acestui medalion. Luaţi-le, mi le veţi înapoia diseară.

Şi ea îi întinse lanţul.

— Acum vă mai îndoiţi?, întrebă ea.

— Nu, răspunse Armând şi cu un gest nobil el refuză să ia bijuteria.

— Ei bine! zise ea, pentru că aveţi acum încredere în mine, veniţi şi veţi şti de ce fug.

— La revedere, zise ea, pe diseară!

Ea întoarse calul şi voia să se îndepărteze, dar aproape imediat se răzgândi şi se opri în loc.

— Încă un cuvânt, adăugă ea.

— Vorbiţi, şopti Armând, care o contempla în extaz şi simţea cum îi creşte inima de bucurie.

— Ştiţi, urmă ea; zâmbind, că bărbatul care se îndoieşte o dată de femeie, pierde mult în ochii ei...

— Vai! Doamnă...

— V-aţi compromis, dar sunt indulgentă, dar de v-aţi mai îndoi o dată, aţi fi cu totul pierdut.

— Ah! zise el cu entuziasm, eu am încredere, doamnă.

— Credeţi în mine şi ascultaţi-mă.

— Ce trebuie să fac?

— În primul rând să nu mă urmăriţi, să nu căutaţi să aflaţi unde mă duc, nici cine sunt, până voi avea eu plăcerea să vă spun.

— Vă jur asta.

— Pe onoarea dumneavoastră?

— Pe onoarea mea.

— Apoi când vă înapoiaţi acasă... la tatăl dumneavoastră, să-i tăinuiţi cu grijă întâlnirea noastră.

— Vă promit.

— Şi la nevoie, să cumpăraţi tăcerea argatului dumneavoastră.

— Vă voi asculta, doamnă.

— Atunci, zise ea, pe diseară... la orele zece... la revedere.

Ea îl salută cu mâna, dădu pinteni calului şi plecă în galop.

Tânărul, ameţit de dragoste, o privea îndepărtându-se. Ea fugea, mândră şi uşoară pe marginea stâncilor, abia atingând, ca o arătare ceţoasă, poteca cea strâmtă printre prăpăstii imense şi această indiferenţă faţă de pericol, această nepăsare de moarte ce putea găsi în fundul abisurilor, la cel mai mic pas greşit al calului ei, îl umplură pe Armând de admiraţie şi de teamă totodată.

— Să fie asta într-adevăr o femeie?, se întrebă el după ce ea dispăruse în depărtare.

Şi el porni gânditor înapoi pe cărarea din pădure spre vilă. Zise servitorului care ducea căpriorul mort pe şea:

— Jean, ţine minte că tu ai împuşcat căpriorul cu

carabina, că n-am întâlnit pe nimeni, absolut pe nimeni, mă înţelegi? Doamna aceasta nu există!

Servitorul se înclină.

— Dacă vei păstra bine secretul, termină Armând, vei căpăta peste o lună douăzeci şi cinci de napoleoni.

Şi tânărul Vânător îşi urmă drumul spre vila ” Garda

Când ajunse acasă, soarele apunea după colinele învecinate şi ultimele lui raze aureau vârful acoperişului casei. Colonelul sta în prag, aşteptându-şi feciorul şi fumând cu seninătatea ce o dă minţii şi sufletului, gândul de a fi putut evita o primejdie.

La vederea acestui fiu iubit pe care, cu ajutorul Fulmenei, ştiuse să-l scape de urmărirea Doamnei cu mănuşa neagră, acea duşmancă misterioasă şi neîndurată, un zâmbet de mulţumire se ivi pe buzele bătrânului.

Sărman tată!

CAPITOLUL XXXII

Jurământul

Armând nu uită de jurământul făcut Doamnei cu mănuşa neagră, îl ţinu cu sfinţenie. Cu toată nerăbdarea şi bucuria lui, cu toate speranţele nebune ce-l stăpâneau de când Doamna cu mănuşa neagră îi fixase întâlnirea, fiul Colonelului ştiu să se arate foarte indiferent faţă de tatăl său şi aşteptă ora când acesta din urmă se retrăgea în camera sa.

O bucătăreasă bătrână, valetul lui Armând şi vânătorul care era grădinar şi argat în acelaşi timp, formau întregul personal de serviciu al vilei. Valetul dormea în apropierea Colonelului, într-o cameră de toaletă.

Toţi se culcau foarte devreme. Armând, însă, care se obişnuise la Paris să nu se culce înainte de miezul nopţii, încuia porţile şi făcea, înainte de culcare, inspecţia întregii case, lucru absolut necesar la ţară, într-o locuinţă atât de izolată.

Când fu sigur că tatăl său se culcase şi dormea primul somn, scurt dar atât de adânc la bătrâni, Armând se duse la grajd, unde-l găsi pe argat făcând patul cailor, ca apoi să se culce şi el.

— Jean, îi zise Armând, dacă vrei ca cei douăzeci şi cinci de poli ce ţi-am promis, să facă pui, trebuie nu numai să fii discret, dar să mă şi asculţi în toate.

— O! răspunse argatul, domnul ştie că nu e nevoie să-mi vorbească de bani, eu sunt foarte devotat domnului.

— Pune şaua pe Rob-Roy.

Argatul făcu un gest de mirare.

— Cum! exclamă el, domnul pleacă după ora zece noaptea?

— Grăbeşte-te, adăugă Armând, pe un ton care nu admitea nicio replică.

Argatul pregăti calul, nu mai puţin mirat şi el, că i se deranja digestia şi somnul.

— Acum, urmă tânărul amorezat, pentru că nu vreau ca tata să ştie că plec de acasă şi sunetul copitelor pe pavaj l-ar trezi, ai să tai o pătură în patru şi ai să înfăşori picioarele lui Rob-Roy. După aceea ai să-l apuci de căpăstru şi ai să mergi să mă aştepţi la răscrucea şoselei.

Argatul îndeplini întocmai porunca stăpânului său. Rob-Roy străbătu aşa de încetişor curtea că nici câinii închişi în coteţul de lângă grajd, nu lătrară. În acest timp Armând intră cu zgomot în camera sa. Apoi ieşi din ea şi coborî scara în vârful picioarelor şi fără lumină.

După aceea el se strecură pe portiţa din grădină şi apucă spre „Crucea Drumurilor”, un loc astfel numit pentru că acolo se încrucişau două drumuri, unul care

ducea spre mare şi altul spre interiorul ţării. Răspântia aceasta era la vreo cinci sute de metri departe de vilă.

Când voi să părăsească vila pentru a se duce la întâlnirea nocturnă, Armând îşi aminti de sfatul Fulmenei, care cu o săptămână înainte când l-a condus în Piaţa Estrapadei, unde trebuia să se întâlnească tot cu Doamna cu mănuşa neagră, îl sfătuise să ia la el un pumnal. Armând se temea de ea, dar se prea putea ca ea să fie urmărită de acel bătrân, care părea c-o păzeşte cu grija şi cu gelozia cu care un balaur ar păzi o comoară. De astă dată însă, Armând nu luă un pumnal, ci o pereche de pistoale pe care le ascunsese în tocul şeii.

Apoi puse piciorul în scară şi zise argatului:

— Nu ştiu când mă voi întoarce, dar aşteaptă-mă vreo două ore. Dacă până atunci nu mă înapoiez, mâine în zorii zilei vei găsi calul legat de portiţa grădinii.

— Bine, domnule, răspunse argatul.

Armând porni călare în direcţia stâncilor, pe un drum pietros şi anevoios, dar care scurta mult distanţa între vilă şi Trecătoarea Vameşului. Era o noapte rece şi senină, luminoasă şi scăldată în razele lunii pline. După ce străbătu pădurea cea mare, ajunse la un fel de câmpie înverzită, la extremitatea căreia erau stâncile. Numai acei

care cunosc malurile oceanului Cherborg şi Boulogne îşi pot face o idee exactă de spectacolul care se desfăşura aici, înaintea ochilor eroului nostru.

Stânca era aproape verticală, dar forma un fel de pâlnie în fundul căreia pe vremea fluxului, valurile mării se spărgeau cu un zgomot asurzitor.

Pe timpul refluxului însă, rămânea aici o mică plajă acoperită cu nisip fin şi ici colo cu câte o stâncă turtită, în formă de bancă gigantică. Cărarea ce ducea în prăpastie devenea atunci un fel de scară cu balustrade inegale şi bruşte, care coboară aproape vertical până în fundul abisului. La jumătatea drumului se vedea un fel de gaură scobită în stâncă. Gaura aceasta, săpată în formă de gheretă, servea drept post de observaţie vameşilor în nopţile întunecoase. Dar la ceasul când sosi acolo fiul Colonelului, postul era părăsit.

Vameşul de gardă sta cocoţat pe o stâncă, la câteva sute de metri mai departe, pe un loc care domina marea pe o distanţă mare şi nicio barcă nu se putea apropia fără ştirea lui.

Armând îşi legă calul de un fel de măr sălbatic, crescut dintr-o crăpătură a stâncilor, îşi puse pistoalele în buzunar şi apucă pe poteca tăiată în stânci pentru serviciul

vameşilor. Marea era liniştită. Pe măsură ce tânărul se apropia de nivelul apei şi continua să coboare în grabă, el trăgea cu urechea şi părea că se întreabă, din ce parte, pe ce cale va sosi femeia pe care o aştepta el, în această pâlnie, care exceptând poteca pe care venise el, nu era accesibilă decât pe mare. La lumina lunii, care lumina valurile până departe, Armând zări o barcă uşoară, care părea că se îndreaptă spre Trecătoarea Vameşului.

Când el se afla la două treimi din cărarea care se termina pe mica platformă de stânci pe care o deschidea tunelul vameşilor, barca ajunse la mal. O femeie sări sprinten pe pământ, făcu un semn şi barca se îndepărtă. Era ea. Armând o recunoscu după palpitaţia inimii sale. Când el ajunse lângă dânsa, ea îi zise pe un ton batjocoritor:

— Se pare, domnule, că doamnele sosesc cele dintâi la întâlnirile pe care le dau.

— O! iertaţi-mă, zise Armând, dar am ţinut seama de porunca dumneavoastră şi n-am plecat de acasă decât după ce tata s-a culcat.

— Vă iert, zise ea râzând.

Ea îi luă braţul şi-i zise:

— Acum să vorbim...

Ba îl conduse până la o bancă stâncoasă pe care se aşeză şi cu un gest drăgălaş, îl pofti să ia şi el loc.

— Acum, începu Doamna cu mănuşa neagră, trebuie, să-ţi spun mai întâi că nu-ţi pot da decât o oră şi că în consecinţă, nu ne putem pierde timpul cu vorbă multă, inutilă.

Armând era atât de emoţionat şi se mulţumea s-o privească în tăcere.

Ca întotdeauna, ea, era şi acum îmbrăcată în negru şi una din mâinile ei, era acoperită cu acea mănuşă misterioasă, asupra originii căreia Armând făcuse şi înlăturase pe rând fel de fel de ipoteze stranii. Dar din pricina vântului rece de pe mare, ea se învelise cu o manta mare de caşmir alb. Să fi fost din pricina razelor lunii? Să fi fost realitatea? Lui Armând i se păru că era albă ca o marmură antică. Dar ea nu tremura de emoţie ca el, voceaei era sigură şi ochii ei aruncau pe furiş priviri crunte.

— Ascultaţi, îi zise ea lui Armând, înainte de a răspunde la una din întrebările dumneavoastră, să mă lăsaţi să vă spun, care e situaţia mea faţă de dumneavoastră...

Armând se înfioră şi se uită la ea.

— Vă sunt necunoscută şi orice aţi face, nu veţi putea

afla despre viaţa mea, despre trecutul meu, despre prezentul meu şi despre viitorul meu, decât ceea ce voi dori eu să aflaţi. M-aţi urmărit şi eu m-am lăsat să fiu urmărită, dar, dacă voiam, nu m-aţi fi regăsit niciodată. În fine, trebuie să ştiţi şi să reţineţi următoarele: dacă „aş voi şi acum să fug de dumneavoastră, n-ar trebui decât să flutur această batistă şi barca aceea – vâslită de nişte oameni devotaţi şi pe care am mânat-o spre largul mării – s-ar întoarce imediat, m-ar lua şi m-ar duce de aici. Dacă aţi continua să mă urmăriţi, dacă aţi înota după mine, aţi găsi moartea în fundul oceanului, lovit de un glonte, ori de o vâslă.

Ea rosti aceste cuvinte cu sânge rece, fără mânie, cu convingere, iar Armând o asculta supus şi resemnat, ceea ce dovedea dragostea imensă ce această femeie ştiuse să-i inspire.

Ea urmă:

— Acum, să presupunem că suntem nişte vechi prieteni...

— Ar fi mai bine, doamnă, să vă gândiţi că vă iubesc, că toate dorinţele dumneavoastră sunt pentru mine nişte porunci şi că totdeauna va fi de ajuns să spuneţi ceva ca eu să vă ascult...

— Ei bine! admit că mă iubiţi, dar cauza dragostei dumneavoastră vă e necunoscută, urmă ea cu voce batjocoritoare, care ar fi putut fi luată drept compătimire. Admit deci, că mă iubiţi.

— Ah! zise el, vă iubesc aşa cum îngerii îl iubesc pe Dumnezeu.

— Fie! Admit şi asta! Ei bine, vă voi spune, de ce mă iubiţi pentru că dumneavoastră n-o ştiţi. Mă iubiţi în primul rând, pentru că m-aţi văzut prima dată într-o seară când mi-am apărat viaţa cu o energie bărbătească şi pentru că a doua zi am dispărut. Amorul dumneavoastră propriu, orgoliul dumneavoastră v-au împins să mă căutaţi prin toată Europa şi dragostea dumneavoastră a mai crescut încă, din pricina misterului care învăluie toată existenţa mea.

— Nu ştiu, şopti Armând, dar vă iubesc...

— Şi de ce aţi venit aici în seara asta?, urmă Doamna cu mănuşa neagră.

— Ah! Cum mai puteţi întreba una ca asta?, răspunse Armând cu înflăcărare, apucându-i mâna.

— Aţi venit, să-mi spuneţi că mă iubiţi, lucru pe care-l ştiu de mult...

— Aşadar, nu vă mai îndoiţi de asta?, întrebă el.

— Nu, răspunse ea.

Ea îi zâmbi din nou şi urmă:

— Dar aţi venit şi pentru că sunteţi nerăbdător de a afla, cine e femeia care cutreieră lumea şi pe care o regăsiţi pretutindeni. De ce femeia aceasta are totdeauna o mână acoperită cu o mănuşă neagră? De ce, după ce v-a fixat o întâlnire la Paris, a părăsit pe ascuns casa, unde trebuia să vă aştepte? Vreţi mai ales să aflaţi, cine a intrat la mine în acea seară, când – la zgomotul unei uşi ce se închidea şi a unor paşi ce se apropiau de scară – m-am speriat aşa de rău şi v-am implorat să plecaţi...

— Aşa e, şopti Armând în inima căruia încolţea gelozia.

— În fine, urmă ea, mai e o ultimă taină pe care căutaţi s-o pătrundeţi. Vreţi să ştiţi ce căuta portretul meu după perdelele patului studentului Frederic Dulong şi de ce natură sunt relaţiile dintre mine şi Blidah. În sfârşit, cine era omul pe care-l aşteptam să vină pe fereastră, pe care dumneavoastră aţi intrat la mine.

Armând tăcea. Dar tăcerea aceasta, era o confirmare a adevărului vorbelor Doamnei cu mănuşa neagră.

— Ei bine! zise ea, toate acestea nu le veţi afla.

— Cum aţi spus?, strigă el deznădăjduit.

— Vedeţi bine, urmă ea pe un ton batjocoritor, că nu pe

mine mă iubiţi, ci misterul care mă învăluie.

Cuvintele acestea erau atât de juste, încât Armând căzu în cursă şi strigă cu tot avântul patimii:

— Ei bine, fie, rămâneţi pentru mine în starea de enigmă, în starea de mister, nu-mi spuneţi nici de unde veniţi, nici încotro vă duceţi, dar lăsaţi-mă să vă iubesc...

Şi el îngenunche şi luă în mâinile lui mâna goală a tinerei femei şi o acoperi cu sărutări fierbinţi. Ea nu-şi retrase mâna. S-ar fi putut zice că în acea clipă ea se desfăta de pornirea naivă şi tinereţea înflăcărată a dragostei, pe care el i-o mărturisea pe malul unei mări vaste, la poalele acestor stânci care se împreunau parcă pentru a da jurământului său pecetea unei solemnităţi stranii. Apoi, eliberându-şi deodată mâna, ea-i zise:

— Vreţi să mă mai vedeţi? Să mă vedeţi deseori...

— Ah! Şi viaţa mi-aş da-o în schimb!

— Nu! Eu pretind mai puţin ca asta. Vreau să-mi juraţi că nu veţi căuta niciodată să aflaţi cine sunt, că nu veţi mărturisi niciodată nimănui pe lume, nici tatălui dumneavoastră, nici Fulmenei despre întâlnirile noastre şi cu această condiţie vă voi vedea aici... în fiecare seară...

— V-o jur! răspunse Armând şi ridică cu solemnitate mâna spre cer.

— Să vă gândiţi, că în ziua când veţi călca acest jurământ, adăugă ea, veţi primi o lovitură de pumnal drept în piept, fără ca justiţia vreunei ţări să poată descoperi vreodată care a fost mâna care a lovit...

Armând începu să zâmbească. Voi trăi mult, zise el pe un ton de triumf orgolios. El apucă iarăşi mâna Doamnei cu mănuşa neagră s-o ducă la buzele lui şi nu zări surâsul teribil care era pe faţa tinerei femei.

Nebun! însemna acest zâmbet.

CAPITOLUL XXXIII

Taina nopţii şi taina femeii

Armând rămase câteva clipe în genunchi lângă Doamna cu mănuşa neagră, acoperind mâinile ei cu sărutări şi şoptind toate acele nimicuri încântătoare, toate sfintele nerozii pe care patima le face să izvorască din inimă în orele de extaz şi de nebunie.

— Hai, gata, copil ce sunteţi! zise ea cu voce emoţionată, care părea că trădează frica neînţeleasă ce

cuprinde femeia în clipa când simte, că-şi dăruieşte inima. Haide... sculaţi-vă... sunt slabă din fire şi n-am curajul să vă cert.

Între tonul blând cu care ea pronunţase aceste cuvinte şi glasul trufaş şi răspicat cu care câteva clipe mai înainte femeia aceasta dictase imperios poruncile ei, era o diferenţă atât de mare, că fiul Colonelului se crezu iubit.

— Ah! zise el cu entuziasm, ştiam eu că minţeau acei care-mi spuneau că sunteţi o femeie egoistă şi fără inimă...

— Sculaţi-vă, repetă ea, vă rog... şi aş putea să vă poruncesc.

Armând se sculă şi voi să rămână în picioare înaintea ei ca s-o privească. Darea, la rândul ei, îi apucă mâna şi-l sili să se aşeze din nou lângă dânsa. El o privea. Ea era tot palidă şi i se părea că faţa îi exprima o tristeţe adâncă.

— O! vă iubesc, vă iubesc, şoptea Armând, pe un ton cald şi convingător.

— Tăceţi, îi zise ea încet, căci cuvintele dumneavoastră mă fac să sufăr...

— Să suferiţi!

— Da, căci văd, că mă iubiţi cu adevărat şi vă plâng...

— Dumnezeule! zise el disperat, neînţelegând sensul

cuvintelor ei. Trebuie oare să vă mai pierd încă odată?

— Nu! Vedeţi că nu mai am curajul să fug de dumneavoastră.

Cuvintele acestea parcă-i deschideau lui Armând cerul. Se putea oare să-i spună mai limpede că şi ea-l iubea? El duse mâna la inimă.

— Mă tem, zise el, că voi muri de bucurie.

— Cine ştie?, zise ea cu tristeţe, lăsând mâna ei într-a lui, cine ştie, amicul meu, dacă pentru dumneavoastră n-ar fi de o sută de ori mai bine să muriţi în clipa aceasta, decât să continuaţi să mă iubiţi!

— Cum, nu e oare o fericire nespusă de a vă iubi pe dumneavoastră?, întrebă el cu entuziasm.

— Nu, nu e o fericire, nu, cei care mă iubesc nu sunt fericiţi... căci nu ştiţi ce fiinţă ciudată şi fatală sunt eu. Eram bună şi sinceră când luptând cu mine însămi, fugeam de urmărirea dumneavoastră...

— Dar asta e o închipuire doamnă, şopti Armând. Eu sunt atât de fericit, că nu invidiez nici fericirea, nici raiul.

— Ascultaţi, zise ea şi o linişte subită înlocuise emoţia ei, ascultaţi-mă, vă voi explica gândul meu. Mă iubiţi, văd, simt, ar fi o nebunie să mă îndoiesc. Dar nu ştiţi pe cine iubiţi.

— O! Ştiu că sunteţi bună, răspunse el cu înflăcărare, ştiu că sunteţi cea mai frumoasă dintre toate... de rest nu-mi pasă!

— Dar nu ştiţi că am o soartă nesigură, fatală, împovărată cu o misiune misterioasă şi sumbră. Nu ştiţi, amicul meu, că dintr-o zi într-alta, mâine poate, o datorie sfântă mă va chema la celălalt capăt al lumii.

— Vă voi urma.

Armând rosti aceste cuvinte cavalereşti cu o elocvenţă pasionată, care făcu pe tovarăşa lui să zâmbească.

— Fie! zise ea, să admitem că mă veţi putea urma... Dar nu veţi şti care e ţinta mea, nu veţi împărtăşi decât voinţa mea exterioară. În fundul sufletului meu e un secret pe care numai Dumnezeu îl poate pătrunde.

— Păstraţi-vă secretul, nu vreau să ştiu nici, măcar numele dumneavoastră.

— Ah! zise ea, tresărind la auzul acestui cuvânt, numele meu! Numai o singură fiinţă pe lume îl ştie şi acei cărora li-l voi destăinui vreodată, vor fi pe marginea mormântului lor, când îl vor auzi.

— Spuneţi-mi-l acum! zise el. Aş muri fericit, pentru că mă aflu lângă dumneavoastră.

— Sunteţi un copil, răspunse ea, şi uitaţi că nu vă mai

pot acorda decât câteva minute.

— Plecaţi? Aşa repede?

Ea se sculă şi-i zise:

— Vedeţi barca cu care am venit? De unde am venit? încotro mă duc? Cine sunt cei doi bărbaţi din barcă? Nu mă întrebaţi, dar veniţi aici mâine, mă veţi găsi... la aceeaşi oră ca şi azi.

Doamna cu mănuşa neagră scoase din centură un fluieraş de argint, care împreună cu alte brelocuri mărunte era agăţat de ceasul ei. Ea îl apropie de buze şi scoase un sunet ascuţit care domina murmurul surd al oceanului şi se duse spre larg, până la urechile celor din barcă.

Barca porni imediat şi se apropie iute de ţărm.

În acest timp Armând şi frumoasa necunoscută stăteau tăcuţi, mână în mână. Deodată ea se uită la el.

— Mă iubiţi îndeajuns ca să fiţi şi gelos?

— O! zise el cu glas schimbat, nu ştiţi oare că l-aş omorî pe bărbatul pe care l-aţi iubi?

Tonul tânărului era aşa de hotărât, că Doamna cu mănuşa neagră tresări şi timp de o clipă se ivi pe buzele ei acel zâmbet enigmatic, sub care părea că se ascunde un zâmbet de ură şi de răzbunare. Armând nu pricepu acel surâs.

— Bine! zise ea, am voit să vă pun la încercare şi sunt mulţumită de rezultatul obţinut.

Dar Armând rămase posomorât, căci întrebarea aceasta a Doamnei cu mănuşa neagră îi vârâse un pumnal în inimă. El îşi aminti de portretul de după perdeaua studentului.

— Ascultaţi bine ce vă spun, zise ea, niciodată eu n-am jurat fals, n-am minţit niciodată şi mă puteţi crede. Vă jur că nu iubesc pe nimeni şi că până azi niciun bărbat n-a ţinut mâna mea în a lui, după cum faceţi dumneavoastră. Adio.

În clipa aceea barca se oprea la mal.

— Adio... repetă Doamna cu mănuşa neagră, făcându-i semn cu mâna.

Ea sări în barca ce se îndepărtă imediat.

După cum spusese ea, luntrea era condusă de doi oameni înfăşuraţi în nişte mantale mari de culoare cafenie şi cu glugile trase bine peste cap. Tot ce putu distinge Armând, fu părul celui de la cârmă, era alb. Să fie contele Arleff care însoţea peste tot pe Doamna cu mănuşa neagră? Dar atunci omul acesta nu avea niciun drept asupra inimii acesteia, căci astfel n-ar fi adus-o la această întâlnire.

Barca se îndepărtă, ocoli colţul unei stânci şi dispăru din faţa lui Armând, care sta pe plajă nemişcat şi gânditor.

— O, mă iubeşte... mă iubeşte, şopti Doamna cu mănuşa neagră, la urechea maiorului, care vâslea. Mă iubeşte la nebunie, cu delir... îl am în mână!

— Crezi?

— Va fi un sclav supus. E o spadă în mâna mea.

Pe când rostea aceste cuvinte, Doamna cu mănuşa neagră părea transfigurată.

Nu mai era femeia cu faţa tristă, cu vocea emoţionată, nu, în ochii ei ardea un foc sumbru, pe buze avea un zâmbet de ură.

— Şi celălalt?, întrebă maiorul.

— A! Căpitanul Lemblin! Acesta nu mai are nici trei zile de trăit. Ştii că trebuia să sosească în seara asta, în vreme ce noi eram plecaţi cu barca.

— Doamnă, şopti contele Arleff, ştii bine că sunt servitorul dumitale devotat şi nu discut niciodată poruncile dumitale.

— Aşa e, bunul meu Herman.

— Te-am lăsat să conduci cum ai voit, povestea cu caseta. Dar oare nu te încrezi prea mult în puterea dumitale, pentru oribila dramă ce pregăteşti la Ruvigny?

— Nu, voi fi tare.

Şi după o clipă de tăcere, ea adăugă cu durere.

— Ah, dacă ai şti câtă ură e adunată în adâncul sufletului meu, nu te-ai mai îndoi de energia mea.

— Neîndurată! şopti maiorul.

— Am izbutit, urmă, să adorm remuşcările acestui mizerabil. Dragostea nebună ce i-am insuflat a amuţit glasul conştiinţei, dar în ultima clipă voi şti să trezesc acest glas şi el va suferi o agonie infernală.

Contele Arleff se cutremură şi amândoi tăcură.

După o jumătate de oră, barca se opri la plaja cea mică unde odinioară sosise locotenentul Lemblin. Doamna cu mănuşa neagră şi maiorul Arleff sosiră pe mal, în vreme ce luntrea cu celălalt vâslaş dispărea în negură. Tânăra femeie şi tovarăşul ei urcau scara care ducea la platforma castelului.

Pe treapta de sus a acestei scări, stătea un om. Era căpitanul Lemblin.

CAPITOLUL XXXIV

În plin mister

Numai cine s-a întors de la prima întâlnire de dragoste, cine a ţinut în mâna sa mâna unei femei la care visase multă vreme şi o urmărise timp îndelungat, numai cine a îngenunchiat lângă iubita sa îmbătat de sunetul vocii şi de zâmbetul ei, numai acela poate pricepe câtă bucurie, câtă fericire simţea Armând pe când se întorcea la locul unde-şi legase calul.

Ajunse acasă şi, contrar zicalei potrivit căreia insomnia veghează la capătul îndrăgostiţilor, tânărul adormi şi, după un ceas, visând pe Doamna cu mănuşa neagră, somnul lui fu atât de lung, că se trezi abia pe la zece dimineaţa.

Când deschise ochii, Armând îl zări pe tatăl său, care sta într-un jilţ, lângă pat. Colonelul se uita la fiul său cu un fel de adoraţie amestecată cu îngrijorare.

— Ei, băiete! îi zise el pe un ton glumeţ, căutând să-şi ascundă îngrijorarea, dar ştiu că nu te scoli odată cu zorile!

Şi arătă cu degetul la ceas.

— Am dormit rău, răspunse Armând, întinzând bătrânului fruntea spre sărutare.

— Atunci, desigur că ai auzit şi tu zgomotul care m-a

trezit astă-noapte?

— Care zgomot, tată?

— Cineva s-a împiedicat urcând, scara. Am strigat, dar nu mi-a răspuns nimeni; atunci m-am sculat...

— Aşa! strigă Armând tresărind.

— M-am dus la fereastră şi te rog să ghiceşti ce am văzut...

— Ce, tată?

— Am văzut, la lumina lunii, cum calul tău se întorcea acasă, dus de căpăstru de un argat.

Armând îngălbeni.

— Înţelegi că un moşneag ca mine nu se poate păcăli aşa de lesne: de-o parte, pasul greşit pe scară; pe altă parte, calul tău adus acasă de argat şi care mergea pe pavajul răsunător al curţii fără să facă cel mai mic zgomot, ca şi cum ar fi fost încălţat, cu pantofi de bal.

— Tată! îngăimă Armând ruşinat.

— Adineauri am fost în grajd şi l-am examinat pe Rob-Roy. Bietul animal a trebuit să facă astă-noapte un drum lung, care l-a obosit. Avea pântecele rănit şi am văzut şi la picioare două umflături destul de mari, care nu ar fi luat naştere, dacă idiotul de argat ar fi avut grijă să-i învelească picioarele cu flanelă după ce i-a scos acea

încălţăminte de ocazie.

Şi pe acelaşi ton glumeţ, Colonelul adăugă:

— Lasă, băiete, ştii că şi eu sunt o vulpe bătrână. În loc să cauţi să-l păcăleşti pe tatăl tău, care ţi-e ca un camarad, şi să vrei să-l iei peste picior, ai face mai bine să recunoşti că, tinereţea având nevoie să zburde, ai descoperit şi tu vreo normandă drăguţă, care-ţi deschide noaptea fereastra, care stă la trei ori patru leghe depărtare de aici şi că o iubeşti destul ca să-i sacrifici un cal de două mii de taleri. Căci te previn că dacă ai să-l mai oboseşti ca astă-noapte, Rob-Roy are să dea ortul popii înainte de a trece o săptămână.

Bietul Colonel, care voia să pară perspicace şi se încrezuse în instinctul lui de tată, îi da tocmai el fiului său cel mai bun pretext de a-l păcăli.

De aceea, el găsi cu cale să roşească şi să murmure:

— Aşa e, tată, ce vrei! Am douăzeci şi şase de ani şi viaţa fără dragoste e ca un fruct fără aromă, cum zic orientalii.

— Aşa! exclamă Colonelul, ca un om care vorbeşte din experienţă, dar ai fi putut prea bine să mi-o mărturiseşti.

— Ei! răspunse Armând, care voia să adoarmă tot mai mult bănuielile tatălui său, eu sunt discret...

— Înţeleg! zise Colonelul încruntând sprâncenele, trebuie să fie şi vreun rival la mijloc. Fii cu băgare de seamă, dragul meu.

— Nu e niciun pericol: un moşier gras... şi apoi, mai totdeauna lipseşte de acasă...

— Ai luat, cel puţin, vreo armă la tine?

Şi tânărul, fericit că-l îndrumase pe tatăl său pe o cale de o sută de leghe depărtare de adevăr, se sculă, făcu Colonelului tot felul de şotii, dejună cu poftă şi-şi petrecu ziua cum putu mai bine, aşteptând cu nerăbdare ora celei de a doua întâlniri.

După cină, care de obicei se prelungea până la ora opt seara, Colonelul Leon zise fiului său:

— Socot că acum e inutil să mai aştepţi ca eu să fiu adormit şi să înveleşti iarăşi picioarele calului tău. Du-te la întâlnirea ta. Şi fii prudent, ia pistoalele cu tine.

— O! fii fără grijă.

Şi, un ceas mai târziu, el sări sprinten pe şa, de faţă cu Colonelul care-i ţinea scara. Apoi, ca să-l deruteze cu totul, în loc să apuce spre mare, o luă pe drumul opus. La vreo leghe depărtare de vilă, el îşi schimbă subit direcţia, ocoli o pădurice şi, pe un drum pe care-l cunoştea de minune, ajunse la stânci în mai puţin de o oră.

— Numai de ar veni! îşi zise el, aşezându-se pe banca săpată în stânci, unde în ajun stătuse lângă ea.

Aşteptă vreo douăzeci de minute, încercând să străbată negura cu privirea, ascultând cel mai mic zgomot care se deosebea de acel al valurilor, şi aceste douăzeci de minute îi părură lungi ca un secol.

În fine, i se păru că un punct luminos se iveşte deodată în zare când atingând nivelul valurilor, când ridicându-se deasupra lor şi când dispărând sub ele.

— Ea e! strigă el coborând până la limita extremă a plajei, unde în fiecare minut valurile se retrag lăsând în urma lor o dâră de spumă.

Punctul luminos se apropie. Desigur că barca intră în Golful Vameşului şi lumina făcliei se zărea.

Dar, deodată, lumina se stinse. Armând crezu o clipă că un văl i-o ascundea, se scurse un minut, apoi două. Lumina roşiatică nu mai apăru. Dar puţin mai târziu, când, tânărul a cărui inimă zvâcnea să se spargă, începuse să se întrebe dacă nu cumva fusese jucăria unei iluzii, un freamăt uşor al undelor care se auzeau la răstimpuri regulate, îl înştiinţă că o barcă se apropie şi vâslele ei despicau apa în cadenţă.

Barca trăsese la mal. Un om sări pe plajă şi, la vederea

lui, Armând simţi că inima i se strânge de durere. Nu pe el îl aştepta.

Necunoscutul, însă, merse drept la dânsul, şi-i zise încet:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Armând?

Vocea aceea era necunoscută tânărului, şi ieşea ca înăbuşită dintr-o glugă de marinar care acoperea toată faţa.

— Ce vreţi cu mine?, întrebă Armând.

— Domnule, zise necunoscutul, desigur că aveţi vreo ţigară în buzunar.

— De ce mă întrebaţi una ca asta?

— Eu v-aş da foc ca s-o aprindeţi; şi la lumina ei aţi putea citi un bilet ce sunt însărcinat să vă înmânez.

Armând pricepu că omul acela venea din partea Doamnei cu mănuşa neagră şi începu să tremure. Ea-i scria, dar nu venea. Cu toate astea, el întrebă:

— Cine ţi-a dat acest Bilet?

— Aceea care trebuia să vină, fu răspunsul.

Şi omul îi întinse o scrisoare mică şi drăguţă, bine sigilată şi din care ieşea un parfum fin şi delicat. În acelaşi timp scoase din buzunar o cremene *şi* un amnar *şi* făcu să iasă din ele scântei. Fruntea lui Armând se acoperise de sudoarea anxietăţii. Dar cum nu avea alt mijloc de a citi

biletul, în afară de cel oferit de necunoscut, el aprinse o ţigară la bucata de iască ce-i oferea acesta. Apoi desfăcu biletul şi apropiind ţigara de fiecare rând, citi următoarele:

„Ieri v-am spus-o, prietene, căsântofemeie învăluită în mister şi că nu sunt stăpânăpe soarta mea.

Nu pot veni la întâlnirea ce v-am fixat; dar, dacă sunteţi în stare să uitaţi locul unde mă veţi vedea, dacă, mai ales, nu vă sperie o cursă pe mare, atunci urmaţi pe aducătorul acestui bilet”.

Biletul nu purta nicio iscălitură, dar fiecare cuvânt spunea: Ea e!

Armând uită că sus pe stâncă îl aştepta calul. Nu se gândea nici că bătrânul lui tată, întotdeauna alarmat când el era în cea mai mică primejdie, sta poate rezemat de fereastră, cercetând cu privirea dunga albă a drumului şi tresărind la cel mai uşor zgomot. El nu întrebă dacă avea să-l ducă de cealaltă parte a strâmtorii. S-ar fi dus şi la capătul pământului, numai s-o vadă.

— Sunt gata, zise el. Să plecăm.

El sări în barcă şi văzu că în acea seară ea nu era condusă decât de omul care-i vorbise. Bătrânul, omul cu părul cărunt pe care-l luase drept contele Arleff, nu venise. Barca pornii.

După un drum de o oră, Armând zări sus pe stânci o masă impunătoare şi mult mai neagră decât cerul.

— Acolo ne ducem, îi zise mesagerul.

— Acolo?, repetă Armând cu mirare.

— Da, acolo.

— Dar, acela e castelul de Ruvigny.

— Se poate.

— El aparţine unui ofiţer, Hector Lemblin.

— Se poate şi asta, răspunse cu asprime călăuza lui Armând, dar acolo mergem.

El sări cel dintâi pe plajă, trase barca şi o legă.

— Veniţi! îi zise el.

„Ciudat lucru şi ăsta!”, se gândea Armând. Cum se face că Doamna cu mănuşa neagră locuieşte la castelul de Ruvigny?... la Hector Lemblin, un om despre care se zice că e pe jumătate nebun...

Necunoscutul îl luă pe tânăr de mână şi urcă cu el poteca cea strâmtă, săpată în stâncă, care ducea de la mare la platforma castelului şi pe unde altă dată cobora baroana Martha de Flars-Ruvigny, mai întâi la postul lui Martin, vameşul, şi mai târziu pe plaja unde o aştepta locotenentul Hector Lemblin. Aceeaşi potecă şi aceeaşi scară pe unde, mai târziu, tânărul ofiţer intra în fiecare

seară în castel. Când ajunseră la platformă, se plecă la urechea lui Armând şi-i zise:

— Luaţi bine seama, să nu faceţi zgomot. Viaţa vă e în pericol!

CAPITOLUL XXXV

Rivalul

Un altul în locul eroului nostru s-ar fi speriat la auzul acestui avertisment care semăna mai mult a ameninţare, dar Armând era brav şi dragostea îl făcea îndrăzneţ. Şi-apoi nu era, oare, o fericire nespusă să-şi rişte viaţa pentru *Ea?*

Misteriosul lui conducător, care îl ţinea mereu de mână, îl duse până într-un salon mare, unde domnea un întuneric beznă; de aici îl mai făcu să străbată un coridor de asemenea întunecos şi apoi deschise o uşă pe unde ieşi un val de lumină.

— Intraţi, zise necunoscutul. Sunteţi aşteptat.

Şi el dispăru.

Armând se afla în pragul unei camere încântătoare, capitonată cu mătase albastră, care fusese budoarul baroanei Martha de Ruvigny. O femeie sta lângă foc, într-un jilţ. Femeia aceasta era Doamna cu mănuşa neagră. Nu mai era fiinţa ciudată care apărea călare în mijlocul câmpiei sterpe, care-şi fixa întâlnirile de dragoste pe malul oceanului, la poalele stâncilor. Era, parcă, o tânără mondenă, care – cu un zâmbet fermecător – îl primeşte pe un prieten în budoarul ei.

Cu un gest graţios îi făcu semn lui Armând să închidă uşa.

— Împingeţi zăvorul, îi zise ea, şi veniţi să vă aşezaţi aici, lângă mine...

Ea-i arătă un scaun apropiat de jilţul ei. Armând, însă, alergă spre ea, îi luă mâinile şi cuprinzând-o cu o privire înflăcărată şi plină de admiraţie, îi şopti:

— Ah! Ăsta nu e, oare, doar un vis?

— Nu, răspunse ea, nu visaţi, sunt eu; şi am înfruntat totul ca să vă văd...

— Aţi înfruntat totul!?, repetă el cu mirare.

Şi gelozia, acel chin groaznic care-l mai îndurerase odată, îi sfâşie încă o dată inima.

— Da, zise ea, mă expun la cele mai mari primejdii

primindu-vă aici.

— Doamnă, şopti el cu un acces de mânie nobilă, vă înşelaţi, căci eu sunt aici pentru a vă apăra şi a vă proteja.

Ea clătină din cap:

— A mă apăra ar însemna, vai! a mă pierde, zise ea.

El se cutremură, fruntea i se întunecă şi o privi cu bănuială.

— Dumnezeule! strigă el, sunteţi măritată?

— Nu.

Şi monosilaba aceasta fu rostită de gura ei cu o intonaţie stranie şi dureroasă.

— Dar atunci, ce primejdii v-ar putea ameninţa?

— Mă expun la o primejdie de moarte – şi dumneavoastră la fel.

— Dar atunci sunteţi în stăpânirea cuiva, a unui bărbat?

Şi întrebarea aceasta mărturisea toată furia geloasă a dragostei.

— Da, răspunse ea.

Un nor trecu peste fruntea lui Armând şi-i întunecă privirea.

— Doamnă, îngăimă el, aţi şi uitat jurământul făcut ieri?

— V-am făcut vreun jurământ?, întrebă ea netulburată.

— Desigur...

— Care?

— Mi-aţi jurat că, dacă aţi iubi vreodată un bărbat...

— Bărbatul acela veţi fi dumneavoastră, nu-i aşa?

— Ei bine?

— Ei bine! cine vă spune că-l iubesc pe bărbatul care mă ţine în stăpânirea lui?

— Dar, dacă nu-l iubiţi... dacă nu e soţul dumneavoastră...

Ea-l întrerupse cu un gest trufaş.

— Mie mi se pare că dumneavoastră, care amintiţi altora de jurămintele lor, le uitaţi foarte repede pe ale dumneavoastră.

Armând se înfioră. Doamna cu mănuşa neagră nu mai era femeia graţioasă şi inofensivă care-l primise cu cel mai dulce zâmbet. Privirea îi era acum aspră, fulgerătoare. Fruntea-i palidă se încruntase şi buzele ei tremurau de mânie.

— Aduceţi-vă aminte, urmă ea cu mândrie, că n-am consimţit să vă revăd decât după ce mi-aţi jurat că nu veţi căuta niciodată să aflaţi ceva din viaţa mea...

— Aşa e, şopti el plecând capul.

— Ei bine, dacă nu vă mulţumiţi numai cu afirmaţia că-mi risc viaţa pentru dumneavoastră, atunci plecaţi

imediat. Nu mă veţi mai vedea niciodată...

Armând căzu în genunchi.

— Iertaţi-mă, îngăimă el, am fost gelos.

— Aveţi dreptul de a fi?, întrebă ea cu glas ironic, care străpunse inima tânărului ca lama unui stilet.

Dar el nu avu vreme să răspundă. Ca şi cum ultimele vorbe i-ar fi potolit mânia, Doamna cu mănuşa neagră întinse în chip spontan mâna zdrobitului Armând. Femeia îşi regăsi zâmbetul blând, privirea melancolică şi bună, vocea armonioasă şi tristă.

— Iertaţi-mă, sunt crudă.

El scoase un strigăt de bucurie şi sărută mâna ce i se întindea.

— Iertaţi-mă, repetă ea; şi dacă mă iubiţi cu adevărat, nu căutaţi niciodată să pătrundeţi misterul care mă învăluie. Iubiţi-mă aşa cum sunt.

— Da! răspunse el supus.

Şi cum el rămânea în genunchi în faţa ei, privind-o extaziat, ea apucă cu vârful degetului ei parfumat o şuviţă din părul lui negru, căzută pe frunte şi i-o aşeză netezind-o pe cap.

— Ascultaţi, veţi veni aici în fiecare seară, dar nu mă veţi întreba nici cine e omul care ameninţă viaţa mea şi a

d-voastră, nici de ce mă aflu la castelul de Ruvigny. Şi apoi, când veniţi, să veniţi înarmat. Aduceţi un pumnal sau nişte pistoale; în sfârşit, o armă oarecare. Acum, plecaţi. Trebuie. Fiecare minut în plus pe care-l staţi aici valorează, poate cât un an din viaţa noastră a amându-rora... Plecaţi!

În clipa aceea se auzi din depărtare sunetul unui corn de vânătoare. Imediat se ivi pe faţa tinerei femei un fel de spaimă ascunsă. Armând o văzu îngălbenind.

— Plecaţi! Plecaţi iute! zise ea. E vremea...

Şi ea fugi la uşa budoarului, o deschise şi bătu de două ori încet din palme. Omul care-i servise de călăuză lui Armând, sosi în grabă, tot învelit cu mantaua şi gluga de marinar.

— Adio! pe mâine... veţi găsi barca... la aceeaşi oră...

Şi ea-l împinse în coridor şi închise iute uşa. Armând nu avusese vreme să răspundă un singur cuvânt.

Conducătorul lui necunoscut îl apucă iarăşi de mână, îl călăuzi iar de-a lungul coridorului, prin salonul cel mare şi pe platformă, apoi amândoi coborâră scara şi poteca ce ducea la plajă şi se urcară în barcă.

Un ceas mai târziu, Armând era în micul golf numit Văgăuna vameşilor şi se întorcea la vila Garda.

Colonelul se culcase, dar nu dormea; îl auzi pe fiul său

când veni.

— Ei! mai mulţumit sunt cu asta, oftă bătrânul, decât cu acea patimă fatală care-l topea, când am plecat cu el din Paris. Copilul meu e salvat!

*

* *

Următoarele trei zile ale lui Armând s-ar putea rezuma în câteva cuvinte. În fiecare seară el părăsea vila la aceeaşi oră, alerga la Golful Vameşilor, acolo îl găsea pe omul necunoscut (cu barca şi era dus la Ruvigny. În fiecare seară era introdus în castel în acelaşi chip şi o regăsea pe Doamna cu mănuşa neagră: zâmbitoare, privind cu blândeţe la el şi întinzându-i mâna. El petrecea un ceas stând respectuos la picioarele ei, şoptindu-i mii de vorbe drăgăstoase... Şi ea îl asculta zâmbind şi privirea ei părea că spune:

— Şi eu vă iubesc, dar trebuie să fiţi răbdător... aşteptaţi... o femeie ca mine se hotărăşte mai greu...

Şi Armând aştepta şi nu depăşea limita celei mai respectuoase iubiri”.

Aşa trecea o oră. Apoi, deodată, la cel mai mic zgomot, ea tresărea, părea îngrijorată şi deodată îi spunea:

— Poate să sosească... trebuie să vină... plecaţi, plecaţi!

Armând pleca fascinat de un zâmbet şi în acelaşi timp ameţit de gelozie.

Şi pentru că jurase să respecte misterul ce înconjura această femeie; el pleca fără să întoarcă capul, fără să caute să priceapă, ori să ghicească. Niciodată el nu-l chestiona pe servitorul necunoscut, niciodată nu-i venise în minte să cerceteze prin împrejurimi cine erau musafirii actuali din castelul de Ruvigny.

Dar în seara a patra, pe când el trecea pragul budoarului unde ea-l aştepta ca de obicei, el fu tulburat de o bănuială teribilă:

— Cine ştie, îşi zise el, cine ştie dacă femeia aceasta, care abia că-mi întinde mâna să i-o sărut, nu-şi bate joc de mine? Cine ştie dacă, după ce plec eu, care stătusem respectuos şi smerit la genunchii ei, fără să fi cutezat să-i ating fruntea cu buzele, cine ştie dacă un altul... acel altul de care ea se teme... şi pe care, poate, că-l iubeşte...

Gândul acesta îl chinuia grozav pe Armând, încât îi schimbă deodată atitudinea faţă de Doamna cu mănuşa neagră.

— Da! gândi aşezându-se lângă ea, trebuie să aflu, dacă ea mă iubeşte cu adevărat...

*

* *

Ce se petrecu în ora care a urmat? Sau, mai bine zis, ce încercare îndrăzneaţă făcuse Armând? Asta a rămas o taină între ea şi el. Dar deodată ea se ridică cu demnitatea unei regine jignite. Apoi, arătându-i uşa:

— Ieşiţi! ieşiţi! îi strigă ea.

Vocea Doamnei cu mănuşa neagră era aşa de energică, încât tânărului îi fu frică. Îi era frică întocmai ca unui copil care e obraznic faţă de mama sa. El fu apucat de acea teroare care copleşeşte omul amorezat, care crede că şi-a pierdut fericirea pe vecie.

Se sculă ca un om beat ori nebun, clătinându-se, cu ochii aprinşi, cu capul ameţit şi cu vâjâială în urechi. Făcu un pas ca să plece, şovăi, se opri şi se întoarse.

— Plecaţi odată! repetă ea pe un ton răspicat, poruncitor.

— Adio, doamnă, zise el cu voce înăbuşită.

Şi resemnându-se asemenea soldatului biruit, care poartă cu nobleţe înfrângerea sa, el se îndreptă spre uşă cu paşi hotărâţi, cu capul sus, cu o demnitate supremă. Dădu la o parte draperia şi voi să treacă pragul fără a se uita înapoi, când această femeie ciudată, supusă unor schimbări neaşteptate, îl rechemă.

— Armând! zise ea.

Vocea ei era dulce şi duioasă, dezmierdându-l ca o iertare, tristă ca un regret. El se întoarse iute şi ridică privirea spre ea. Nu mai era femeia ai cărei ochi scăpărau şi care cu fruntea încruntată, teribilă în mânia ei, îi poruncise să iasă. Era o femeie melancolică şi zâmbitoare în acelaşi timp şi care, cu un semn graţios, cu o privire fermecătoare, îl ruga să se întoarcă, să se aşeze în fotoliul în care stătuse adineauri ţinând ambele ei mâini în mâinile lui. Armând, ameţit, fascinat, se întoarse şi îngenunche lângă ea:

— iertaţi-mă, şopti el smerit...

— Sunteţi un zvăpăiat, răspunse ea, iar eu sunt crudă fără să vreau... dar viaţa mea e înconjurată de atâtea mistere... Vă rog ca şi la rândul dumneavoastră să mă iertaţi.

Credinţa pătrunse iarăşi în sufletul lui Armând. Bănuielile lui se risipiră. El iubea, şi zâmbetul Doamnei cu mănuşa neagră părea că-i spune că dragostea lui e împărtăşită.

Bătea ora zece. Deodată, ca în ajun, ca în toate serile precedente, ca la prima lor întâlnire, Doamna cu mănuşa neagră tresări, fruntea i se întunecă, zâmbetul îi dispăru.

— Plecaţi! zise ea, plecaţi iute!

Şi vocea ei redevenise tristă şi faţa ei exprima groaza. Armând se sculă.

— Adio! zise el, pe mâine.

— Nu! răspunse ea.

— Cum! Nu?, exclamă el dându-se înapoi surprins şi trist.

— Nu, nu mâine.

— Dar de ce?

Ea puse un deget la buze.

— Nu vă pot spune.

— Dar...

— Ah! zise ea pe un ton trist de reproş, şi doar îmi făgăduiseşi că vei respecta secretele mele!

— Aşa e! şopti el plecând fruntea. Făcu un pas spre uşă. Dar, în fine, când vă voi revedea?

— Peste trei zile.

— Aici?...

— Nu... poate... nu ştiu... vă voi da de ştire.

În depărtare se auzea sunetul unui corn de vânătoare.

— Dumnezeule! strigă ea speriată, a sosit! plecaţi...

Ea îl împinse în coridor. Draperia căzu în urma lui. Armând se afla în întuneric, dar chiar în aceeaşi clipă îl

apucă o mână.

— Veniţi! i se spuse.

El recunoscu vocea conducătorului său obişnuit şi-l urmă.

Servitorul îl duse prin sală, apoi pe platformă, şoptindu-i:

— Veniţi... veniţi...

Dar pe când eroul nostru punea piciorul pe prima treaptă a scării ce cobora spre mare, un om care până atunci stătuse nemişcat în umbră, se agită la celălalt capăt al platformei.

Omul acela făcu un pas înainte, ridică braţul înarmat cu un pistol, îl ţinti pe Armând şi trase. Omul acesta era căpitanul Hector Lemblin, căruia gelozia nebună îi înarmase mâna.

CAPITOLUL XXXVI

Femeie cu chip de înger, ori demon scăpat din iad?

Căpitanul Hector Lemblin se întorsese de cinci zile. În timp ce diligenţa lui sosea în curtea de onoare a castelului Ruvigny, Doamna cu mănuşa neagră şi contele Arleff se aflau pe mare. Căpitanul întrebă unde erau amândoi.

— Domnul maior şi doamna au coborât pe plajă şi au urcat într-o barcă, i se răspunse.

— O barcă! exclamă el. La castel nu e nicio barcă, pescarii nu vin pe aici!

— Nu era o barcă de pescar, domnule, îi răspunse intendentul.

— Dar ce era?

— O luntre mică cu vâsle.

— De unde venea?

— Nu se ştie. În tot cazul, venea din largul mării.

— şi ei s-au urcat în ea?

— Adică, răspunse bătrânul intendent, care poate că fusese dăscălit în acea direcţie, ei o aşteptau, căci am auzit-o pe doamna spunând maiorului: „Vino, să coborâm la plajă, barca va veni în curând”.

— Şi de când au plecat?

— De vreo două ore.

Căpitanul se urcă pe platformă şi cercetă zarea cu ochii. Orizontul era pustiu. Atunci fu apucat de o groază

nespusă.

Cine ştie? Poate că în lipsa lui, pe când el era la Paris pentru întocmirea formalităţilor de căsătorie, pe când în toate clipele el se gândise la această femeie pe care o iubea la nebunie „poate că în acest timp ea descoperise vreun indiciu acuzator, vreo dovadă împovărătoare a crimei sale – şi de asta o fi plecat. Ea a fugit întorcând capul cu groază şi dispreţ. Ori poate că Doamna cu mănuşa neagră s-a urcat în acea barcă misterioasă pentru a se duce la o întâlnire...

Această ultimă bănuială fu pentru Hector Lemblin de o mie de ori mai chinuitoare ca prima presupunere. El prefera să fie demascat şi părăsit ca un asasin, decât să fie înşelat de acea femeie.

El petrecu o oră teribilă pe această platformă, nemişcat, cu ochii aţintiţi pe imensitatea oceanului. În sfârşit, se ivi în depărtare o barcă şi după un sfert de oră aceasta se oprea la mal.

Doamna cu mănuşa neagră şi contele Arleff îl găsiră pe Hector Lemblin pe prima treaptă a platformei şi se arătară foarte surprinşi. Tânăra femeie părea chiar cam tulburată.

— Când v-aţi întors?, îl întrebă maiorul.

— Acum o oră, răspunse Lemblin, a cărui voce trăda o

emoţie vie. Dar dumneavoastră de unde veniţi?

— Am făcut o plimbare delicioasă, răspunse Doamna cu mănuşa neagră.

— Dar unde aţi găsit barca aceea, doamnă?

— A, ăsta e secretul meu; ori mai bine zis, al nostru, răspunse surâzând Doamna cu mănuşa neagră.

Şi ea aruncă o privire semnificativă maiorului, care se înclină.

— Dar... insistă căpitanul.

Tânăra femeie îi vorbi căpitanului pe un ton răspicat:

— Ştiţi, domnule, că este aproape unsprezece şi ne aflăm la ţară? Am să vă urez noapte bună.

Ea luă braţul contelui Arleff şi salută pe căpitan cu un semn din cap. Apoi făcu un pas spre a se îndepărta.

— Dar avem ceva de vorbit, domnule maior, zise căpitanul, speriat de această răceală bruscă.

— Vom vorbi mâine dimineaţă, răspunse acesta... Acum, noapte bună.

Doamna cu mănuşa neagră se mai întoarse şi ea:

— Bună seara, repetă ea cu glas mai blând şi zâmbindu-i de astă dată, ca de obicei. Iertaţi-mă că sunt capricioasă, dar aerul tare de pe mare mi-a produs durere de cap. Pe mâine.

Şi ei se îndepărtară lăsându-l pe căpitan nedumerit.

*

* *

Îndrăgostitul Hector Lemblin petrecu o noapte îngrozitoare, noapte fără somn, plină cu vedenii oribile. Barca aceea, venită nu se ştie de unde, excursia aceasta pe mare, grija cu care contele Arleff şi tovarăşa lui voiau, parcă, să-i ascundă rostul acestei plimbări începură să-l preocupe.

Şi cum odată cu insomnia şi cu tăcerea adâncă a nopţilor reapar şi remujcările neîndurate şi răzbunătoare pentru cei ale căror mâini sunt pătate de sânge, căpitanul îşi aminti şi el de trecut, de acele lungi ore care se succedau în întunericul vechiului castel, ore anunţate de vechiul orologiu. Martha îi apăru. În imaginaţia lui înfrigurată o văzu palidă şi mută, cu urme vinete pe gât, cu ochi ce exprimau dispreţul şi oroarea.

Ba, la un moment, dat groaza căpitanului fu aşa de mare, că el aprinse o lumânare, se sculă şi se duse să respire în parc. Era o noapte frumoasă, cu lună plină. Căpitanul se plimbă până la ziuă şi se întoarse în camera sa abia când se iviră primele raze ale soarelui. Atunci el se trânti pe pat, căzu într-un somn adânc – întrerupt la orele

nouă, de o bătaie în uşă. Contele Arleff intră la el.

— Domnule, îi zise maiorul, pupila mea e sculată demult şi vă aşteaptă pentru a vă cere scuze pentru purtarea ei ursuză de aseară. Ce vreţi, e nervoasă!

— Vin numaidecât, numai să mă îmbrac.

Maiorul se aşează pe un scaun şi reluă:

— Ei bine, căpitane „aţi adunat toate actele de care aveţi nevoie?

— Da. Contractul de căsătorie e gata şi nu mai lipsesc decât iscăliturile. Prin acest contract recunosc domnişoarei Olga de Ruvigny o zestre de un milion cinci sute de mii de franci.

— Foarte bine!

— Nunta poate avea loc cel mai târziu peste opt sau zece zile, urmă căpitanul.

— Minunat!

În timpul acesta, Lemblin isprăvise să se îmbrace.

Maiorul îl conduse la Doamna cu mănuşa neagră. El dăduse tinerei femei numele de Olga, la care Hector Lemblin mai adăugase şi numele de Ruvigny, în credinţa adâncă ce avea că Doamna cu mănuşa neagră era chiar fiica defunctului general.

Ei o găsiră trează, dar înfundată în perniţele unui divan,

într-o atitudine languroasă şi visătoare. Căpitanul rămase în prag fascinat, ameţit. Niciodată n-o văzuse atât de faimoasă.

— Scumpa mea copilă, zise maiorul, cred că nu va mai trece mult şi te vei numi doamna Lemblin.

— Lasă-mă câteva minute cu domnul Lemblin, fu răspunsul Doamnei cu mănuşa neagră.

Maiorul ieşi. Atunci, tânăra femeie făcu un semn căpitanului şi-l pofti să se aşeze lângă ea. El voi să-i ia mâna să i-o sărute, dar ea o retrase şi-i zise:

— Aşezaţi-vă aici, domnule, şi să vorbim serios. Am să vă comunic nişte lucruri grave.

Figura Doamnei cu mănuşa neagră căpătă deodată o expresie de mândrie care-l impresionă mult pe Hector Lemblin.

— Domnule, urmă ea, eu sunt fiica generalului de Ruvigny. Tatăl meu, pe care nu l-am cunoscut, mi-a lăsat o zestre. Cum zestrea aceasta a dispărut, dumneavoastră mi-aţi oferit cu generozitate mâna.

— Ah, doamnă, o întrerupse căpitanul, am ascultat mai mult de glasul inimii decât de acela al datoriei.

— Se poate, dar dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, domnule, nu ştiţi cât sunt de capricioasă şi de ursuză...

— Ştiu, că sunteţi frumoasă şi că vă iubesc.

El îngenunche şi adăugă:

— Nu ajunge asta?

— Luaţi bine seama! mai zise ea zâmbind, am să fiu foarte pretenţioasă...

— Vorbiţi... porunciţi...

— În primul rând, dacă e aşa cum spuneţi, o să-mi juraţi ceva.

— Ce?

— Să-mi juraţi că mă veţi asculta orbeşte, fără restricţie, fără a-mi pune vreo întrebare până în ziua când voi fi soţia dumneavoastră.

— Jur!

— Oricât de ciudată aş părea, oricât de extraordinare ar fi pretenţiile mele, nu-mi veţi pune nicio întrebare...

— Nu, pe onoarea mea!

— Dacă aţi nesocoti jurământul, n-aş mai primi să fiu soţia dumneavoastră, adăugă ea cu răceală.

— Vorbiţi, doamnă, zise căpitanul cu hotărâre. Ce-mi cereţi?

— O! în primul rând, un lucru de nimic.

— Ce anume?

— Aţi concediat pe servitorul dumneavoastră?

Căpitanul tresări şi se gândi la milionul furat.

— Germain?, îngăimă el.

— Da, de el vorbesc, l-aţi gonit?

— Recunosc...

— Ei bine trebuie să-l angajaţi iarăşi.

Hector îngălbeni.

— Dar nu ştiu unde e... şi apoi, e un mizerabil!

— Eu ştiu unde e şi cred că se pocăieşte, răspunse ea.

— Ştiţi?

— Da, a venit aseară la mine şi m-a rugat să intervin în favoarea lui.

— Dumnezeule! se gândi căpitanul, să fi vorbit, oare, omul acesta?

Şi începu să tremure, ca un condamnat în clipa executării.

— Ei! întrebă ea, mă şi refuzaţi?

— Nu, doamnă, nu, răspunse el iute, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva ea să-i observe groaza, îl puteţi anunţa că-l iert.

În mintea lui, căpitanul se gândea: „Cum se poate ca omul acesta, care e acum stăpân pe milionul furat, să se gândească să devină iar servitorul meu?”

— Asta nu e totul. Vreau să mă bucur de o libertate

totală. Sunt sclavul dumneavoastră, doamnă.

— Poate vreau să vă supun unei încercări, poate că nu e decât un capriciu, poate, încă sunt silită de o necesitate imperioasă – s-o fac...

— Aştept, doamnă.

— Domnule, trebuie să mai treacă cel puţin două săptămâni până la unirea noastră.

— Vai! oftă căpitanul.

— Ei bine! în fiecare seară la orele opt veţi încăleca un cal.

— Bine.

— Şi vă veţi îndepărta de castel.

— Unde să mă duc?

— Veţi pleca de la castel, repetă ea, şi nu vă veţi înapoia decât la orele zece.

— De ce?

— Acesta e secretul meu. Dar aşteptaţi, mai e ceva.

— Vorbiţi, şopti căpitanul resemnat.

— Veţi lua cu dumneavoastră un corn de vânătoare şi la întoarcere, când nu veţi mai fi decât la vreo cinci, ori şase sute de metri depărtare de castel, veţi suna din toate puterile.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui Hector Lemblin.

— Asta e o fantezie cât se poate de ciudată, zise el.

— Nu, răspunse ea, nu e o fantezie. De altfel, fanfara dumneavoastră, îmi va vesti la timp sosirea dumneavoastră.

Căpitanul încruntă sprâncenele.

— Aveţi oare să primiţi pe cineva? întrebă el

— Poate, răspunse ea cu un zâmbet batjocoritor şi adăugă:

— Aţi jurat că veţi respecta dorinţele mele, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Ei bine, ţineţi-vă jurământul. Hector Lemblin plecă fruntea.

— Aşteptaţi, domnule, urmă Doamna cu mănuşa neagră.

— Mai e ceva?

— Aş vrea să-mi schimb apartamentul.

— Foarte uşor, doamnă, tot castelul e la dispoziţia dumneavoastră.

Ea îl fixă cu o privire fascinantă.

— Aţi iubit-o mult pe doamna Lemblin? El se înfioră şi se îngălbeni.

— Da...

— Ei bine, vreau să mă încredinţez de aceasta.

— Cum?

— Veţi porunci să mi se dea camera unde ea a murit.

Căpitanul începu să tremure.

— Vai, doamnă, şopti el, ce idee ciudată.

— Se poate.

— Veţi renunţa la ea...

— Nu, aşa vreau.

— Fie! răspunse el supus.

— Veţi veni acolo, să staţi zilnic un ceas de vorbă cu mine.

Căpitanului i se zbârli părul de groază.

— Vom vorbi de ea.

— O! niciodată, niciodată! gemu el cu vocea sugrumată.

— De ce? Dacă aţi iubit-o... şi acum n-o mai iubiţi?

Zâmbetul, glasul Doamnei cu mănuşa neagră, deveniseră aşa de ciudate, că lui Hector Lemblin îi fu frică şi el se întreba dacă nu avea de a face cu un demon scăpat din iad şi venit la el ca să-l tortureze.

— Acum, scumpul meu căpitan, urmă ea, duceţi-vă şi daţi ordinele necesare să-mi fie pregătit apartamentul răposatei doamne Lemblin. Vreau să dorm acolo la noapte.

Şi pe când căpitanul ieşea împleticindu-se, pe jumătate nebun de groază şi de mustrări de conştiinţă, ea mai

adăugă:

— Duceţi-vă şi aveţi mai ales grijă să nu se schimbe nimic, nici în mobilier, nici în taoete.

Căpitanul ieşi, iar Doamna cu mănuşa neagră murmură:

— Asasinule, va trebui, în sfârşit, să-ţi mărturiseşti crima!

CAPITOLUL XXXVII

Vedenia moartei

Din clipa aceea, viaţa căpitanului, destul de frământată, deveni un infern. În tot restul acelei zile, Doamna cu mănuşa neagră, îşi ţinu victima încovoiată sub privirea ei. Când poruncitoare şi crudă, când cu zâmbetu-i pe buze, ea se juca cu el, după cum pisica se joacă cu şoarecele.

Căpitanul o iubea. Nu era o dragoste potolită şi adâncă totodată, care stăpâneşte inima şi mintea şi procură bucurii intense, era dimpotrivă, o patimă vijelioasă, fatală, care aducea numai suferinţă şi care comprima toate facultăţile acestui om, ca într-o menghină de fier.

În castelul Ruvigny, se servea cina între orele şase şi şapte. Odată când masa era terminată, Doamna cu mănuşa neagră, schimbă o privire cu bătrânul ei însoţitor, contele Arleff. Acesta se sculă şi adresându-se lui Lemblin, zise:

— E o seară splendidă, luna luminează ca ziua. Ce ziceţi de o plimbare călare?

Căpitanul tresări şi-şi aminti de angajamentul luat, de a părăsi castelul în fiecare seară la orele opt, pentru a nu se întoarce decât la zece.

— Cum voiţi, răspunse el plecând capul.

Şi el îl urmă pe conte, care părăsea sala de mese.

După zece minute, căpitanul Hector Lemblin şi maiorul Arleff, ieşeau călare din castel, iar Doamna cu mănuşa neagră se întâlnea în taină cu tânărul Armând Leon, condus de servitorul misterios.

— Ştiţi, domnule conte, observă căpitanul, în clipa când ieşea din curtea principală, cu cornul la brâu, ştiţi că pupila dumneavoastră are idei ciudate?

Maiorul nu răspunse.

— Mi se pare, urmă Hector Lemblin, jignit de acest mutism, mi se pare, că vrea să vadă dacă voi fi un bărbat supus în toate privinţele.

La auzul acestor cuvinte, maiorul se întoarse brusc spre el.

— Ştiţi, zise el pe un ton sec, că nimic nu vă obligă s-o luaţi de soţie şi mai e încă vreme...

— Nu, nu! răspunse iute căpitanul. Nu! O iubesc!

Timp de o oră şi jumătate, ei călăriră în tăcere alături unul de celălalt, adânciţi amândoi în gândurile lor, unul supunându-se parcă unui ordin primit, celălalt, numărând minutele ce-l despărţeau de clipa când o va revedea. La ora nouă şi jumătate, contele Arleff îşi opri calul.

— Se face zece, zise el, am face bine să ne întoarcem.

El îşi întoarse calul şi porni în galop. Căpitanul îl urma. Acesta din urmă se simţea sclavul celuilalt, pe care cu câteva zile mai «înainte nu-l cunoştea încă şi care acum, vorbea ca un stăpân în casa lui şi dispunea de el în virtutea unei autorităţi misterioase şi fatale.

Când ajunseră la vreun sfert de leghe depărtare de castel, maiorul, care tăcuse până atunci, începu iarăşi să vorbească:

— Sunt încredinţat, zise el, că stânca, pe care e cocoţat castelul dumneavoastră, trebuie să aibă un ecou minunat şi sonor.

— Credeţi?

— Să vedem. Luaţi cornul şi sunaţi.

Sub tonul banal şi politicos al maiorului, se ascundea totdeauna glasul stăpânului, care trebuie să fie ascultat. Căpitanul luă cornul, îl duse la gură şi sună.

— Superb ecoul, «exclamă maiorul. Mâine veţi face la fel.

Când cei doi călăreţi ajunseră acasă, li se spuse că Doamna cu mănuşa neagră era culcată şi că se mutase în camera defunctei. Hector Lemblin se duse şi se închise în camera lui, torturat de neîncredere, de gelozie şi de turbare.

Omul acesta, chinuit de remuşcări, petrecu o noapte lungă de insomnie şi de groază, el făcea presupunerile cele mai stranii şi mai dureroase, se întreba de ce-l îndepărta ea astfel de la castel între orele opt şi zece, de ce ţinuse să se culce în camera Marthei, de ce îi cerea să-l ia înapoi în serviciu pe Germain, hoţul milionului, de ce, în sfârşit el, omul atât de încercat în viaţă, omul care fusese sceptic şi tare, suferea în chipul acesta ascendentul acestor două fiinţe, care îi păreau nişte demoni şi puneau stăpânire pe întreaga lui existenţă.

Dimineaţa, un servitor veni în camera lui şi-i zise:

— Doamna s-a trezit şi doreşte să vă vorbească.

Şi, ca şi în ajun, ca întotdeauna, el se sculă docil, resemnat, ca un adevărat sclav ce era, se îmbrăcă şi se duse la ea.

În clipa când ajunse la uşă, pe pragul căreia el leşinase cu opt zile mai înainte, iar fu apucat de frică. Acum, el nu se mai temea că umbra Marthei îi va apărea, spiritul lui tulburat fu cuprins de o teroare şi mai mare, mai reală. Cine ştie? Nu se putea oare ca în noaptea ce s-a scurs, femeia pe care o iubea şi voia să o ia de soţie, să fi descoperit o dovadă uitată a crimei sale? îşi luă inima în dinţi şi bătu în uşă.

— Intră, răspunse o voce armonioasă şi tristă.

Sunetul acestei voci îl linişti. Doamna cu mănuşa neagră era trează, îmbrăcată cu un capot de caşmir şi stătea lângă foc.

Ea-l primi cu un zâmbet. Dar zâmbetul acesta era trist şi căpitanul observă, că ea era de o paloare cadaverică. Ea-i arătă un scaun lângă dânsa şi-l pofti să se aşeze în aşa chip, că se afla în faţa patului cel mare cu baldachin de serj verde, în care Martha de Châtenay îşi dăduse ultima suflare.

Fie că era numai un efect al închipuirii lui tulburate, fie că era într-adevăr ceva real, lui Hector Lemblin i se păru

că dezordinea patului, perdelele mototolite şi dispoziţia întregului mobilier, erau aceleaşi ca în ziua când murise Martha. Dar pe când el se cutremura făcând în minte această asemănare, tânăra femeie îi zise:

— Sunteţi superstiţios?

— De ce-mi puneţi această întrebare?, răspunse el cu o emoţie subită.

— Credeţi în vedenii?

— Dar... de ce?...

— Răspundeţi-mi. Credeţi?

— Nu ştiu...

— Eu cred, zise ea.

Şi cum el se făcea tot mai galben şi simţea că vocea i se stinge, ea repetă:

— Da, eu cred în ele.

El încercă să zâmbească cu un aer neîncrezător, dar adăugă:

— Eu cred, pentru că am fost martora unei arătări.

— Dumneavoastră! exclamă el speriat.

— Eu.

— Dar... unde? Dar... când?

Vocea lui tremura, părul i se ridicase vâlvoi.

— Aici, zise ea.

— Aici?

— Astă-noapte.

Căpitanul se ridică în grabă, ca şi cum ar fi voit să fugă.

— Aţi visat, zise el.

— Nu, n-am visat, zise ea, punându-i mâna pe braţ şi silindu-l să se aşeze din nou.

— Dumnezeule, ce palid sunteţi! zise ea. Vedeţi bine că şi dumneavoastră credeţi în vedenii.

Dinţii căpitanului clănţăneau.

— Am văzut-o pe soţia dumneavoastră.

De astă dată, groaza căpitanului fu aşa de mare, că-i paraliză toate facultăţile, îi stinse vocea, privirea, îi înţepeni mişcările. El rămase ca zdrobit.

— Da, repetă Doamna cu mănuşa neagră, am văzut pe soţia dumneavoastră.

Groaza căpitanului ajunse la culme. Ea urmă:

— Tocmai mă culcasem şi suflam lumânarea, întorcându-mă cu faţa spre perete, ca să adorm. Un zgomot uşor, mă făcu însă să tresar şi atunci m-am întors. Mare mi-a fost mirarea; văzând mai întâi camera plină de o lumină ce venea nu ştiu de unde, pentru că perdelele şi transperantele erau trase şi eu stinsesem lumânările. Apoi am văzut o umbră mişcându-se în fund, acolo...

Şi Doamna cu mănuşa neagră, întinse mâna şi arătă un colţ al camerei, unde se afla un cabinet de toaletă.

— Umbra aceea înainta, a venit aproape de tot de mine şi atunci, am recunoscut o femeie îmbrăcată în alb. Ea era palidă, aşa de palidă, cum sunt numai morţii. A venit până la căpătâiul meu, m-a privit cu tristeţe şi mi-a zis: „Te afli în patul în care am murit!”

La aceste cuvinte, un suspin adânc ieşi din pieptul căpitanului, dar el nu putu să vorbească.

— Da, urmă Doamna cu mănuşa neagră, ea mi-a arătat patul acesta în care tremuram din tot corpul şi mi-a repetat de două ori în şir: „Aici am murit eu! Mă numesc Martha de Châtenay”. Apoi a ridicat mâna şi a dus-o la gât. Ah, închipuiţi-vă prietene, că atunci mi-a venit un gând straniu. Căci, gâtul ei era groaznic de umflat şi purta pe el un fel de urme ale unei mâini, convulsiv zgârcite. Mi-a venit un gând înfiorător: m-am gândit că soţia dumneavoastră n-a murit de moarte naturală.

Doamna cu mănuşa neagră, se opri şi-l fixă pe căpitan. El era livid şi încremenit.

— Spuneţi-mi, zise ea, nu-i aşa, că soţia dumneavoastră n-a murit gâtuită?

Căpitanul nu răspunse, ci căzu pe spate leşinat.

În acea clipă, o uşă se deschise şi maiorul intră.

— Ah! zise el, eşti neîndurătoare doamnă, neîndurătoare, ca şi destinul.

— Aşa e, răspunse ea cu un zâmbet crud, sunt neîndurătoare cum a fost şi omul acesta.

Ea întinse mâna spre cordonul unei sonerii şi trase de el. Cineva intră. Era Germain, servitorul care dispăruse.

— Cred c-a sosit ceasul să poţi reapare aici, îi zise ea. Du-l pe căpitan de aici. Eu te urmez.

CAPITOLUL XXXVIII

Destăinuirea

Când Hector Lemblin deschise ochii, el se afla pe patul său, îmbrăcat şi la început crezu că era singur. Dar o persoană, care stătea nemişcată, într-un colţ al iatacului, aproape de foc, se apropie la zgomotul făcut de căpitan, când se întoarse în pat. Persoana aceasta, era Germain, servitorul necredincios şi hoţ, pe care Doamna cu mănuşa neagră, îl silise să-l reprimească în serviciu.

La vederea acestui om, căpitanul, a cărui minte începea să se clatine din pricina atâtor lovituri, avu o adevărată clipă de uitare. În spiritul lui se făcu o lacună, o lacună de o lună. El uită de Doamna cu mănuşa neagră, de contele Arleff, de furtul casetei şi de toate evenimentele care se succedaseră de la sosirea sa la castel. El socoti că e tot pe vremea când omul acesta, îi era complice şi servitor devotat.

— Germain, zise el zărindu-l, ce oră e?

— Douăsprezece.

— Aşa târziu!

— Domnul doarme de două ceasuri.

— Ciudat, zise căpitanul, m-am culcat îmbrăcat.

Dar observaţia aceasta ce şi-o făcuse mai mult lui însuşi, fu ca o rază de lumină pentru căpitan. Vălul care-i întuneca memoria se rupse şi el îşi aduse aminte de toate: furtul casetei, drama din care murise Martha de Châtenay, ciudatul capriciu al Doamnei cu mănuşa neagră, care voise să doarmă în acea cameră şi povestea ei de dimineaţă.

Povestea aceea îngrozitoare, a unui vis, în care-i apăruse Martha, şi-i arătase la gât urmele unei mâini crispate. O sudoare rece acoperi fruntea căpitanului şi el se mai întrebă o dată, dacă nu cumva femeia aceasta

cunoştea secretul lui. Vederea lui Germain îi mări însă groaza. Se uită la el cu mânie şi cu groază în acelaşi timp.

— Ce cauţi aici, mizerabile?, îl întrebă el.

— Doar sunt servitorul dumneavoastră, răspunse Germain cu un minunat sânge rece.

— Te-am gonit...

— Scuzaţi-mă, dar memoria dumneavoastră comite o eroare.

— O eroare?!

— Nu dumneavoastră m-aţi gonit, ci eu am plecat de bunăvoie.

— Furând un milion.

— O! ăsta e un simplu detaliu.

— Ticălosule!

— Domnul era calic cu mine, îmi făgăduia o rentă viageră de o mie cinci sute de taleri, ca unui servitor credincios şi tâmpit, când ştia bine, că tăcerea mea valora mai mult de atât. Domnul nu era rezonabil şi eu mi-am luat singur partea mea.

Şi Germain, zâmbea blajin, ca un om cinstit.

— Ticălosule! şoptea căpitanul, care cu toate astea, tremura sub privirea batjocoritoare a slugii.

Germain însă nu se supără de acest epitet. Dimpotrivă

el continuă să zâmbească şi se aşeză foarte familiar într-un fotoliu, la doi paşi de pat.

— Ascultaţi, domnule căpitan, zise el cu voce înceată, suntem singuri, nimeni nu ne aude... m-am uitat pe coridor... să vorbim puţin „serios.

— Ce vrei?, întrebă căpitanul cu un gest de dispreţ.

— Dar ştiţi, urmă Germain, care se făcu deodată grav şi schimbând tonul, luaţi faţă de mine nişte aere atât de măreţe, trebuie să recunoaşteţi, sunt cam deplasate când suntem singuri.

— Obraznicule!

— Ei! vă mai credeţi încă în armată, credeţi că mai sunteţi încă, vechiul căpitan Lemblin, om de o cinste ireproşabilă, de o bravură necontestată, căpitanul Lemblin care era citat ca model de loialitate etc. etc.

Şi Germain începu să râdă, pe când o paloare adâncă acoperea fruntea căpitanului.

— Dar, urmă servitorul pe un ton batjocoritor, ştiţi bine, scumpul meu stăpân, că oamenii degenerează uneori şi dumneavoastră aţi degenerat mult.

— Taci!

— Ce să fac! Dacă nu voiţi să vă amintesc micile dumneavoastră greşeli şi să vă mai împrospătez, că între

noi au existat alte legături, decât cele dintre stăpân şi slugă, atunci fiţi amabil...

Şi Germain apăsă pe acest cuvânt.

— Ce mai vrei de la mine?, şopti căpitanul resemnat.

Faţa servitorului recăpătă expresia-i prietenoasă.

— Zău, scumpul meu stăpân, zise el, eu nu vreau să mă fac mai bun de cum sunt, dar am băgat de seamă că aveţi o idee detestabilă despre mine.

Un zâmbet silit se ivi pe buzele căpitanului.

— Nu vreau să caut să trec în ochii dumneavoastră drept un om virtuos, dar în fond, sunt un băiat bun şi mai devotat decât credeţi.

Cuvintele acestea, fură rostite cu un fel de emoţie, care înduioşă mult inima căpitanului. În descurajarea sa, în profunda izolare în care-l aduseseră mustrările de conştiinţă, faţă de scârba de el însuşi, care-l urmărea neîncetat, mila servitorului, îi apăru acestui om ca o alinare a suferinţelor sale. El nu-i răspunse, dar se uită la el.

— Zău, urmă servitorul, nu trăieşti ani de zile cu un om fără a sfârşi prin a-l iubi puţin... şi afară de asta, vedeţi, crima e şi ea o legătură puternică...

— Taci! Taci! strigă căpitanul. Taci, pentru numele lui

Dumnezeu!

— Fie! zise Germain, să nu mai vorbim de asta. Ceea ce s-a făcut, s-a făcut, trecutul e trecut şi pace. Acum scumpul meu stăpân, să mă lăsaţi să vă spun un singur cuvânt: am fost, poate, cam uşuratec însuşindu-mi conţinutul casetei, dar ştiţi că prilejul, îl face pe hoţ... iertaţi-mă...

Un om, pe care remuşcările şi durerea l-au adus în starea de abrutizare morală în care se afla căpitanul, e uneori capabil de naivităţi ciudate:

— Ai să te pocăieşti?, întrebă el. Aduci înapoi ce ai luat?

— Nu zău, asta-mi place! strigă Germain, care nu se putu stăpâni şi izbucni într-un râs zgomotos. Au dreptate cei care spun, că extremităţile se ating, că oamenii spirituali vorbesc prostii, că bătrânii dau în copilărie şi că, crima duce la virtute. Iată că aţi devenit nevinovat ca o fecioară abia născută. Oare, oamenii ca noi, dau vreodată înapoi ceea ce au luat?

— Atunci, de ce ai venit?, îl întrebă Lemblin nedumerit.

— Am venit să vă văd.

— Numai pentru atât?

— Să vă văd şi să vă dau un sfat. Abia v-am spus că vă iubesc, scumpul meu stăpân şi cu toate că acum sunt la

adăpostul nevoilor, vă repet că mi-aţi lipsit.

— Mersi! şopti Hector Lemblin, care fără să vrea redevenise dispreţuitor.

Dar Germain păru că nu-l bagă în seamă şi urmă:

— Am venit ca să vă apăr...

— Tu!

— Eu.

— Aici te întreci cu obrăznicia!

— Spuneţi mai bine, că e prea multă bunătate din partea mea. Căci, pe cinstea mea, nu meritaţi afecţiunea ce vă port. Dar, eu vreau să fiu mărinimos, vreau să vă fac bine, cu toate că vă împotriviţi...

— Ce vrei să zici?

— Vreau să vă arăt că sunteţi luat în bătaie de joc!

— Dar... de cine?

Căpitanul rosti această întrebare tremurând.

— Ei! de cine, dacă nu de doamna aceea, viitoarea dumneavoastră soţie!

— Ia bine seama, Germain, şopti căpitanul, în care se trezi dragostea pentru Doamna cu mănuşa neagră.

— Ei! odată ce am venit aici ca să vă spun adevărul, urmă Germain, trebuie să mă lăsaţi să vorbesc până la capăt!

— Bine. Vorbeşte!

— Vedeţi, scumpul meu stăpân, eu nu m-am înapoiat aici, decât, numai să vă împiedic de a face o prostie.

— Care prostie?

— Căsătoria dumneavoastră...

— O iubesc! zise căpitanul, cu tonul unei resemnări dureroase.

— Ei bine, vă jur că dragostea dumneavoastră nu e împărtăşită.

— Minţi!”

— Vă voi dovedi foarte uşor ceea ce afirm. Căpitanul clătină din cap cu încăpăţânarea unui copil.

— Răspundeţi numai la întrebările mele, insista Germain.

— Ce vrei să ştii?

— V-aţi înapoiat de două zile din Paris? Da.

— Unde era domnişoara de Ruvigny, când v-aţi întors acasă?

— Făcea o plimbare pe mare.

— În ce barcă?

Căpitanul încruntă sprâncenele.

— Nu ştiu... n-a vrut să-mi spună... ăsta era secretul ei.

— Bine, dar eu îl ştiu... Ştii?

— Aşteptaţi. Nu v-a impus ea, să vă duceţi să vă plimbaţi în fiecare seară între orele opt şi zece?

— Aşa e!

— Ştiţi de ce?

— Vrea să mă pună la încercare, a zis ea.

Germain înălţă din umeri.

— Ieri aţi plecat cu maiorul. El v-a făcut să cutreieraţi pădurile învecinate şi sunt convins că nu v-a spus niciun cuvânt.

— Da...

— Apoi, la orele zece, când v-aţi întors, v-a rugat să sunaţi din cornul de vânătoare. Ştiţi de ce?

— Nu.

— Ca să-i prevină pe cei din castel de întoarcerea dumneavoastră.

— Aşadar, femeia asta mă înşală?

— Probabil.

— Cum! Nu eşti sigur de asta?

— Tot ce vă pot afirma, urmă Germain, e că alaltăieri şi în zilele precedente, doamna aceasta şi maiorul, care e unealta ei, au plecat pe înserate şi au urcat în acea barcă misterioasă, condusă de un necunoscut.

— Apoi?, întrebă căpitanul tremurând de gelozie.

— Ieri aţi străbătut pădurile de la opt la zece. Ei bine, la opt şi jumătate, un necunoscut a intrat în castel şi a plecat în momentul când sunaţi din corn în apropiere...

— O! scrâşni căpitanul tremurând de mânie, voi afla adevărul şi mă voi răzbuna!

— Bine veţi face!

— Diseară...

— Ascultaţi, dacă voiţi să ţineţi seamă de sfatul meu, îl întrerupse Germain, veţi pleca diseară ca şi ieri. Aşteptaţi. Când veţi ajunge în pădure, veţi porni în goana mare, veţi căuta să vă depărtaţi de maior şi vă veţi înapoia la castel pe la ora nouă.

— Da... apoi?

— Apoi, veţi merge să vă luaţi pistoalele, pe care veţi avea grijă să le încărcaţi mai înainte.

— Pe urmă? Pe urmă?, şopti căpitanul în culmea nerăbdării.

— Apoi vă veţi ascunde într-un colţ al platformei, la vreo douăzeci de paşi departe de scară.

— Aşadar pe acolo?

— Pe acolo vine şi pleacă. Dar e însoţit.

Şi pentru a pune capăt întrebărilor căpitanului, el se

duse de luă după o măsuţă o cutie în care se aflau pistoalele.

— Acum, zise Germain, trebuie să mai spun ceva.

— Ce anume?

— Amorezatul, e cu un cap mai înalt ca mine.

— Tu! tu! strigă el cu glas nebun. Aşadar, luaţi bine seama, să nu greşiţi.

— Fii pe pace, răspunse Hector Lemblin, eu văd bine noaptea şi la nevoie, ura îmi va conduce gloanţele.

În această clipă se auzi un ciocănit uşor în uşă.

— Intră, zise Hector Lemblin, care-şi mai revenise din emoţia suferită.

Uşa se deschise, o femeie intră, cu candoarea pe faţă, cu zâmbetul pe buze. Era Doamna cu mănuşa neagră.

CAPITOLUL XXXIX

Chinurile geloziei

Apariţia subită a Doamnei cu mănuşa neagră, produse o reacţie violentă asupra căpitanului. Confidenţele lui

Germain şi accesul furios de gelozie, care fusese consecinţa lor, dispărură sub influenţa privirii şi zâmbetului tinerei femei. Parcă fusese o ceaţă risipită de primele raze ale soarelui.

Pretinsa fiică a generalului de Ruvigny, intră cu pas uşor şi veni să se aşeze la colţul sobei.

— Bună ziua, amicul meu, zise ea căpitanului cu vocea ei mai melodioasă şi mai drăgăstoasă, am venit să vă cer iertare.

— Dumneavoastră... aţi venit să-mi cereţi iertare? îngăimă Lemblin mirat şi tremurând. Iertare pentru ce?

— Pentru răul ce v-am făcut.

Şi ea luă mâna şi i-o strânse.

— Ascultaţi, reluă ea, sunt o femeie tare răutăcioasă, trebuie s-o mărturisesc.

— Doamnă...

— Şi am capricii crude. Am fost nebună şi crudă...

— Dumneavoastră!

— Azi dimineaţă am fost stupidă.

— Dar, zise el, ce mi-aţi făcut? Despre ce vorbiţi?

— Ah! Dumneavoastră sunteţi bun şi generos, urmă ea, şi pare că nu vă amintiţi... Eu însă îmi amintesc...

Hector Lemblin începu să tremure. Cuvintele lui

Germain îi reveneau în minte, ca o amintire confuză. El crezu, că femeia aceasta, îi va mărturisi vreo intrigă infamă şi-i va cere iertare pentru asta. Dar se înşela. Ea urmă:

— Ieri am ţinut să dorm în camera răposatei doamne Lemblin.

Cuvintele acestea îl tulburară pe Lemblin. Imediat i se păru, că aude răsunând lugubru la urechile sale, cuvintele acelea pe care tânăra femeie i le spusese dimineaţă: „Spuneţi-mi, nu cumva soţia dumneavoastră a murit asasinată?” Şi iarăşi fu cuprins de frică, teama ca nu cumva Doamna cu mănuşa neagră, să fi descoperit grozavul lui secret. Dar ea zâmbea, ea se uita prietenos la el. Se zâmbeşte oare astfel unui asasin?

Doamna cu mănuşa neagră urmă:

— Aceasta, era deja, un capriciu destul de răutăcios. Dar am vrut să vă încerc, am vrut să văd dacă tot o mai iubiţi pe defuncta dumneavoastră soţie.

— Doamnă, înduraţi-vă... o implora căpitanul cu fruntea brobonită de sudoare.

— Ceva mai mult, urmă ea, încercarea aceasta mi s-a părut neîndestulătoare şi am fost odioasă...

Lemblin era palid şi privirea-i era rătăcită ca a unui

nebun.

Azi dimineaţă, când aţi venit în camera mea, în această cameră, plină pentru dumneavoastră de amintiri ucigătoare, nu ştiu de ce am început să vă spun o poveste absurdă.

Ea se opri şi se uită zâmbitoare la el. Dar, dânsul era palid ca un mort şi inima îi zvâcnea cu putere.

— O poveste cu vedenii, un basm oribil născocit de mine şi cu ajutorul căruia, am voit să văd, cât de mult o mai iubeaţi încă pe aceea... al cărei loc trebuie să-l iau în curând – termină ea, plecând cu modestie ochii.

Aceste ultime cuvinte, erau pentru căpitan, ca vocea salvatorului care ajunge la urechile celui care se îneacă. El uită tot ce suferise: scoase un strigăt de fericire şi căzu în genunchi, îi luă mâinile tinerei şi le duse la buze cu un entuziasm juvenil. Ea se prefăcu emoţionată şi încercă să-şi retragă mâinile.

— Mă iertaţi nu-i aşa?, întrebă ea, după o clipă de tăcere.

— Mai e vorbă dacă vă iert! exclamă el.

— Ah! merit să fiu iertată, pentru că eram geloasă.

Şi acest ultim cuvânt, ea-l rosti cu o cochetărie infernală, destinată să stingă şi ultima rămăşiţă de raţiune

a acestui om cu părul cărunt, care se topea de o boală misterioasă.

Lucru ciudat! Adineauri, cu zece minute mai înainte, când tânăra femeie intrase, căpitanul îşi încărca pistoalele, încredinţat ce era de temeinicia destăinuirilor servitorului său. Ei bine, ea intrase, el o văzuse zâmbind şi deodată, bănuiala dispăruse şi el aruncase lui Germain o privire dispreţuitoare, cu care se străpung calomniatorii. Acum dimpotrivă, Germain nu mai era aici, el, Hector Lemblin, era singur cu ea, îi ţinea mâinile în ale lui, o asculta în extaz, se îmbăta de privirea ei.

Dar iată că numai la auzul cuvântului gelozie, el tresări, confidenţele servitorului său îi reveneau în minte, el sări în sus de pe scaun şi se făcu galben de mânie.

— Dumnezeule! zise tânăra femeie, observând schimbarea bruscă în intervalul unei clipe. Ce aveţi, domnule? Sunteţi palid... tremuraţi...

— Eu deloc... vă înşelaţi... n-am nimic.

— Ba văd că suferiţi.

— Ei bine, da.

— Poate tot din pricina acelei amintiri fatale? Dumnezeule! Eu voi face tot ce stă în puterea mea pentru a vă face să uitaţi.

Şi căpitanului i se păru că şi ea, la rândul ei, era stăpânită de o emoţie puternică. Inima omenească e astfel alcătuită că ea devine tare faţă de slăbiciunea altuia. Omul acesta, care abia tremurase ca un copil, recapătă energia, echivalentă cu aceea pe care tânăra femeie părea că o are şi el o fixă cu ochi străpungători. S-ar fi zis, că voia astfel să sondeze cutele cele mai tainice ale inimii Doamnei cu mănuşa neagră. Dar inima acestei femei era de nepătruns ca şi nemărginirea.

El îi apucă iarăşi mâna:

— Ascultaţi, zise el, ascultaţi-mă cu răbdare.

— Dumnezeule! Ce mai e nou?, făcu ea speriată.

— M-aţi silit să-l angajez iarăşi pe Germain.

— Da, v-am rugat să faceţi asta.

— De ce?

Ea încruntă din sprâncene, dar imediat zâmbetul îi reveni.

— Pentru că, pe când eraţi la Paris, omul acesta a venit de s-a aruncat la picioarele mele şi m-a implorat să intervin pentru el şi pentru că mi s-a părut că vă e devotat.

Căpitanul se uită la ea cu nerăbdare şi întrebă?

— Numai pentru asta?

— Desigur.

— E ciudat...

— Ce vi se pare aşa ciudat?

— Ascultaţi! zise el, iertaţi-mă, dar şi eu... sunt gelos...

— Gelos! exclamă ea într-un hohot de râs. Da.

— Gelos pe cine? Pe un lacheu? Ştiţi domnule, zise ea cu mândrie, că aceasta se numeşte impertinenţă?

— O! iertaţi-mă, răspunse el, nu m-aţi înţeles.

— Dar în fine... explicaţi-vă.

— Ei, bine! omul acesta...

— Care om?

— Germain, servitorul acesta, a fost adineauri aici, şi mi-a povestit lucruri ciudate şi odioase.

— Ce anume v-a spus?

— Mai întâi să-mi răspundeţi.

— Dar vorbiţi odată, întrebaţi-mă! Ce vreţi să ştiţi?

— De ce mi-aţi cerut să plec în fiecare seară, la orele opt?

— Acesta e secretul meu! spuse ea cu o linişte enervantă.

— Ah! strigă el, Germain nu m-a înşelat. Acum ştiu de ce...

— Ea-l fixă cu acea privire stranie, teribilă în liniştea ei.

— Să auzim! Ce v-a spus Germain?

— Că în fiecare seară, când eu plecam, un bărbat venea la castel... strigă Lemblin ca ieşit din minţi.

— E adevărat, confirmă ea cu răceală.

Aşadar, nici nu se ostenea să mintă. Ea ţinea fruntea sus, avea privirea liniştită, vocea sigură şi liniştită. Aceasta, fu ca un trăsnet pentru căpitan. El rămase o clipă surprins.

— Aşadar, mărturisiţi?, îngăimă căpitanul.

— Mărturisesc...

— Un bărbat vine la castel?

— Da, în toate serile.

— Şi omul acesta, omul acesta, cine e el?

— N-o vei şti.

Doamna cu mănuşa neagră începu să zâmbească privindu-l:

— Trebuie să vă spun, domnule, urmă ea, că uitaţi cu desăvârşire convenţia noastră.

— Doamnă...

— Când aţi îngenuncheat înaintea mea şi mi-aţi cerut mâna, nu v-am spus oare, că viaţa mea e plină de mister?

— Aşa e, dar...

— Dar?, întrebă ea continuând să zâmbească.

— Nu mi-aţi spus că aveaţi...

Căpitanul nu isprăvi.

Doamna cu mănuşa neagră, se sculă cu indignarea unei regine jignite, şi-i aruncă lui Hector Lemblin o privire dispreţuitoare:

— Destul, domnule! „Deveniţi insolent. Amintiţi-vă, că eu nu sunt încă doamna Lemblin, şi că, până în ziua cununiei, n-am să dau socoteală de faptele mele decât lui Dumnezeu.

Ea se îndreptă spre uşă:

— Adio, zise ea, plec pentru un ceas... adio...

Hector Lemblin însă iubea, iubea ca un nebun. Văzând pe femeia aceasta, care-i mărturisise că un necunoscut era introdus în fiecare seară în camera ei, văzând-o gata să plece din odaie şi hotărâtă să părăsească Ruvigny, el îşi pierdu capul, alergă după ea, împreună mâinile şi-i ceru iertare.

Era un spectacol trist şi ruşinos, oferit de acest om cu părul cărunt, cu înfăţişarea unui moşneag, prosternat la picioarele acestei femei care se juca cu el, după cum tigrul se joacă cu prada sa, înainte de a o ucide cu ghearele-i puternice.

Îi era milă de el, sau voia numai să prelungească această oribilă comedie, din care fiece scenă, sfâşia o

bucată din viaţa şi aşa distrusă a acestui om? Mister! Dar ea se întoarse, îi porunci să se scoale şi se uită ţintă la el:

— Acum, domnule, să mă ascultaţi dumneavoastră! zise ea.

El plângea şi o contempla cu adoraţia unui sălbatic pentru idolul său.

— Vreţi să vă căsătoriţi cu mine?

— Da, viaţa fără dumneavoastră, e de acum înainte un supliciu.

— Ei bine! asta nu se poate decât cu o singură condiţie.

— Vorbiţi, mă voi supune.

— Omul acesta, necunoscutul acesta pe care sunteţi gelos...

El se înfioră, dar tăcu.

— Omul acela va veni în fiecare seară.

El plecă fruntea ca un om resemnat să îndure orice ruşine.

— Şi în fiecare seară, la orele opt, veţi pleca de la castel.

Ceea ce s-a mai petrecut în castelul Ruvigny în cele două zile ce urmară, se poate rezuma în câteva rânduri. Căpitanul, subjugat, fascinat de această femeie, acceptă toate condiţiile impuse de ea, acceptă toate dorinţele ei. Dimineaţa, Germain dispăruse din nou. Seara, după cină,

maiorul Arleff făcu din nou un semn de înţelegere lui Hector Lemblin, un semn care voia să zică: „Să plecăm, ora de a părăsi castelul a bătut”.

Şi căpitanul, subjugat de privirea acestei femei enigmatice, se scula, urma pe maior, încăleca împreună cu el şi cutreiera pădurile timp de două ore, fără ca tovarăşul lui să găsească, de cuviinţă a-i adresa o vorbă. La ora zece ei se întorceau.

— Sunaţi din corn! îi zicea brusc maiorul.

Şi căpitanul suna ca o fanfară veselă, pe când moartea-i era în suflet şi se gândea: „Iată clipa când, prevenit de întoarcerea mea, rivalul meu fericit părăseşte castelul”.

A doua zi fu la fel. A treia zi, contele Arleff îi zise, în clipa când se scula de la masă:

— Căpitane, azi vă voi lăsa să faceţi singur plimbarea, căci eu sunt cam suferind.

— Plecaţi, zise Doamna cu mănuşa neagră.

El se sculă şi ca şi în ajun părăsi castelul.

În seara aceea, însă, el zări un om care stătea la marginea drumului, cu braţele încrucişate şi părea că aşteaptă. Omul acesta se apropie de el şi-i zise cu glas batjocoritor:

— Ei, căpitane Lemblin, scumpul meu stăpân, v-au lăsat

aşa de singur în seara asta? Drace! Se pare că au încredere în dumneavoastră.

Căpitanul recunoscu vocea lui Germain.

CAPITOLUL XL

Asasinul

Germain apucă căpăstrul de la calul stăpânului său.

— Dumneavoastră sunteţi călare iar eu pe jos, asta nu prea e comod. Descălecaţi căpitane, ca să stăm puţin de vorbă.

— De unde vii? De ce stai aici? De ce ai plecat iarăşi de la castel?, îl întrebă Lemblin descălecând.

— Vă jur, că am plecat fiind scârbit văzându-vă aşa de orbit.

— Taci!

— Ba nu, n-am să tac. De două zile vă aştept aici, cu speranţa că maiorul nu vă va însoţi şi voi putea vorbi. Acum v-am găsit singur şi mă folosesc de aceasta. Trebuie să mă descarc de tot ce mă apasă pe inimă.

— Aşa e.

— V-aţi aruncat la picioarele ei, i-aţi cerut iertare.

— Vai, da!

— Şi ea v-a impus condiţii noi.

— Nu. Dar îmi dau seama, că femeia aceasta, are un mister în viaţa ei.

— Aş! Eu cunosc misterul acesta.

— Vorbeşte atunci!

— Misterul acesta, scumpul meu stăpân, e un tânăr frumos, de douăzeci şi şase de ani, cu situaţie subţire, cu talie zveltă, care a venit din Paris anume pentru întâlnirile de dragoste.

— Minţi! Minţi!

— Vă voi dovedi contrariul.

— Hai! zise căpitanul cu glasul unuia care merge la moarte.

Căpitanul mergea cu paşi nesiguri, cu capul plecat. În clipa aceasta, el, aproape se căia, că-l ascultase pe Germain. În ceasul când acesta îi făgăduia, să-i dea dovada trădării femeii pe care o iubea, omul acesta, care avea să treacă pe rând prin toate ruinele şi toate laşităţile, omul acesta ar fi dorit ca Germain să moară în drum, lovit de apoplexie. O clipă se bătu cu gândul să-l ucidă, dar nu

avea la el nicio armă şi Germain era un om viguros, care l-ar fi doborât cu un singur pumn, în vreme ce el Hector Lemblin, devenise slab şi debil. De altfel, pumnul de fier al servitorului, îi strângea braţul trăgându-l înainte.

— Veniţi?, întrebă, vocea batjocoritoare a denunţătorului.

Germain mergea repede, silind pe stăpânul său, să-l urmeze.

Ei, ajunseră astfel, la scara săpată în stâncă de vameşi, care pe vremuri, tânărul locotenent Lemblin, o urca în fiecare seară pentru a se duce la mult iubita lui Martha de Châtenay.

— Ştiţi, îi zise el încet, că doamna aceasta a pus stăpânire pe frumosul budoar, pe care răposatul general îl mobilase atât de luxos pentru răposata?

— Da! da... şopti căpitanul care tresărea brusc, ori de câte ori îşi amintea de soţia lui.

— Ştiţi că budoarul e lângă salonul verde?, urmă Germain.

— Ştiu.

În salon e o sobă cu oglindă fără amalgam, pe unde se poate vedea în budoar? Vă voi conduce în salonul verde.

— Aşadar, ei sunt în budoar?

Căpitanul rosti această întrebare cutremurându-se de mânie.

— Da, veniţi!

Ei urcară scara, ajunseră pe platformă şi o traversă pentru a ajunge la o uşă, care ducea într-un coridor al castelului. Coridorul acesta duce spre camera numită salonul verde. Dar servitorul se opri în pragul acestei încăperi.

— Căpitane, zise el, eu am în buzunar cheia de la salonul verde. Dar, nu veţi intra până nu-mi făgăduiţi ceva...

— Vorbeşte! Iar vrei bani?

— Nu.

— Atunci ce?

— Să-mi daţi cuvântul, că nu veţi face scandal. Cât despre bani, nu mă împotrivesc, zise Germain, dar nu asta am vrut să zic.

— Explică-te.

— Veţi intra în salon şi după ce veţi vedea... veţi ieşi.

— Dar vreau să-l omor!

— Veţi aştepta să plece şi să iasă pe platformă. Juraţi?

— Jur!

Germain scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa

salonului.

— Mergeţi în vârful picioarelor. Nicio vorbă, niciun gest.

El îi strânse cu tărie braţul şi-l făcu să intre în salon. Un covor gros înăbuşea zgomotul paşilor lor. Oglinda fără amalgam de deasupra sobei şi care lăsa să se vadă în budoarul învecinat, era acoperită cu o perdea de mătase verde. Perdeaua, prin care trecea o lumină slabă, era puţin ridicată spre marginile oglinzii şi ochii căpitanului puteau privi pe acolo.

— Priviţi! zise Germain.

Căpitanul se uită şi deodată îl apucă pe servitorul său de braţ ca să nu cadă jos.

Emoţia lui era aşa de puternică, că nu putu face nicio mişcare, nici să scoată vreun strigăt.

Iată ce văzu căpitanul Hector Lemblin. Pupila maiorului Arleff, şedea lângă foc într-un fotoliu mare. Lângă ea, îngenunchiat pe un taburet, stătea Armând, fiul Colonelului Leon. El ţinea una din mâinile ei în ale lui şi vorbea cu mare animaţie.

Ce-i spunea ei? La ce grad al patimii ajunsese oare? Căpitanul nu putu auzi nimic, căci ei vorbeau încet. Ea asculta zâmbind. Zâmbetul ei era atât de încântător, atât de seducător, aşa de plin de promisiuni voluptuoase, că

nenorocitul căpitan, simţi cum îi îngheaţă inima în piept. Din clipa aceasta el nu se mai îndoia.

Mâna de fier a lui Germain însă îl trăgea de acolo.

— Veniţi, veniţi, îi zise servitorul.

Şi el îl sili să iasă din salon, a cărui uşă o închise iarăşi.

Când ajunseră în coridor, Germain se uita la stăpânul său. Faţa căpitanului era de paloarea morţii. El tremura din tot corpul şi abia se mai ţinea pe picioare.

— Drace, cum o mai iubeşti! şopti servitorul.

Îl rezemă pe stăpânul său de zid.

— Cred că nu e nevoie să mă duc, să vă aduc pistoalele, zise el. Nu veţi avea puterea să le ţineţi în mână.

La auzul acestor cuvinte, căpitanul se îndreptă, ochii lui fulgerau, tremurul nervos dispăru şi-şi recăpătă vechea energie.

— O! zise el, te înşeli.

— Dar văd eu că tremuraţi ca o muiere.

— Voi avea puterea să-i ucid pe amândoi.

— Nu, nu pe amândoi, zise Germain.

— Infamii!

— Dacă vreţi omorâţi-l pe el, dar nu pe ea.

— Pe ea care mă înşală?

— Cum! zise Germain cu cruzime, toată viaţa vreţi s-o

petreceţi, omorând femei?

Cuvintele acestea îl zdrobiră pe căpitan.

— Martha! Martha! veşnic Martha! îngăimă el.

Germain îl scoase din coridor.

— Spuneţi, zise. Ei, vreţi ori nu, pistoalele?

— Mai e vorbă că le vreau?

Căpitanul deveni sprinten ca un flăcău de douăzeci de ani şi mânat de ură, el alergă în camera sa de culcare şi-şi luă armele. Germain îl urma.

— Când ura călăuzeşte privirea, fiecare glonţ ocheşte.

— Haidem! zise Germain.

Servitorul îl conduse pe stăpânul său şi-l postă la vreo douăzeci de paşi, de uşa pe unde trebuia să iasă Armând.

— Staţi aici! îi zise el. Peste zece minute voi trece cu el.

— Tu!

— Desigur. Nu v-am spus oare, că joc un rol dublu?

— Aşa e!

— Mă prefac că vă trădez, pentru această doamnă care mă plăteşte gras, dar în fond o trădez pe ea, pentru dumneavoastră. Acum, vă mai îndoiţi de asta?

— Nu.

— Luaţi bine seama, adăugă Germain dând să plece, să nu faceţi vreo prostie şi să greşiţi.

— Voi ochi bine.

— Nu asta vreau să zic. Să nu mă luaţi pe mine drept el.

— N-ai teamă.

— Du-te fuga! îi spuse căpitanul, fierbând de furie şi de nerăbdare.

— Germain dispăru. Căpitanul rămase singur, rezemat de balustrada platformei, cu câte un pistol în fiecare mână.

Trecură zece minute. Aceste zece minute, fură pentru el cât zece ani. Omul acesta, deprins cu crima, îmbătrânit de remuşcări, odinioară încovoiat de ruşine şi care, în clipa când văzuse pe acel tânăr îngenunchiat înaintea femeii pe care o iubea, simţise că ultimele lui forţe îl părăseau, omul acesta redevenise deodată căpitanul Lemblin de altă dată, soldatul violent, energic şi viguros. Sub imperiul urii şi geloziei sale, el aştepta cu hotărâre pe tânărul asupra căruia avea să îndrepte ţeava pistoalelor sale. Numai inima îi palpita de emoţie. El avea sângele rece al unui bandit la pândă. În fine, se auzi din coridor zgomot de paşi. Căpitanul ridică pistoalele la nivelul capului acestui om, dar nu trase, îl recunoscuse pe Germain.

În aceeaşi clipă îl auzi pe servitor spunând:

— Veniţi! veniţi iute!

Şi căpitanul, văzu ivindu-se o a doua persoană care urmând pe Germain, traversă platforma şi se îndreptă spre scara care cobora la mare. Atunci, căpitanul nu mai ezită. El ridică din nou pistolul, îl ţinti pe Armând şi trase.

Armând se întoarse şi scoase un strigăt. Fără îndoială că nu-l nimerise. Îndată el luă al doilea pistol, ochi şi trase. Şi la lumina împuşcăturii, căpitanul Lemblin văzu pe tânăr coborând şi dispărând la înălţimea scării de unde el nu putu să zărească decât primele două trepte.

Armând murise oare sau îl trăgea Germain înainte?

Căpitanul, nebun de tulburare, voi să se încredinţeze de ce se întâmpla şi fugi spre scară, dar fu oprit deodată de un obstacol de neînlăturat. Pe pragul uşii ce da spre platformă, apăruse o femeie, şi ea nu avu nevoie, decât să întindă mâna pentru a-l opri din goana-i nebună.

Femeia aceasta ridică degetul până în dreptul frunţii ucigaşului, apoi făcu un pas spre el şi rosti un singur cuvânt:

— Asasinule!

Hector Lemblin se dădu înapoi speriat, şi pistoalele fumegânde, îi scăpară din mână şi căzură pe piatra platformei.

CAPITOLUL XLI

Ispăşirea

Doamna cu mănuşa neagră, căci ea era, mai făcu un pas înainte, în vreme ce căpitanul se dădea înapoi ca din faţa unei vedenii sinistre:

— Asasinule! repetă ea.

Şi cum el se tot dădea înapoi, ea continua să înainteze cu degetul întins spre fruntea ucigaşului. S-ar fi putut spune, că ea voia să sape în ea un semn neşters, un stigmat infamant care să nu dispară decât odată cu moartea.

Căpitanul tot dându-se înapoi, ajunse curând la capătul platformei, cu spinarea rezemată de parapet. Atunci fără teamă, cu îndrăzneala unei femei care dispreţuieşte un ucigaş, ea apucă braţul omului care nu putea scoate niciun sunet:

— Ucideţi-mă şi pe mine! strigă ea, ucideţi-mă ca şi pe el.

El o privea cu ochi rătăciţi.

— Pentru că aţi socotit că sunteţi în drept să împuşcaţi pe omul care era la picioarele mele, dumneavoastră cu care n-am nicio legătură, al cărui nume nu-l port, de ce nu mă ucideţi?

Cum el continua să tacă şi se clătina pe picioare, gata să cadă, ea-i întoarse spatele şi începu să râdă batjocoritor:

— Ah! zise ea, prevăzusem eu acest deznodământ, am prevăzut că sluga dumneavoastră mă va trăda şi că nu vă veţi ţine jurământul. Azi dimineaţă, contele Arleff, a intrat în camera dumneavoastră şi a scos gloanţele din pistoale. Acela pe care credeţi că l-aţi ucis, e teafăr, termină Doamna cu mănuşa neagră.

După ce rosti aceste cuvinte, ea se îndepărtă, iar căpitanul înmărmurit, nu avu putere s-o urmeze.

Femeia pe care el o iubea, femeia aceasta care-l trăda şi cu toate astea, el o adora mai mult ca oricând, se întoarse în camera sa şi se depărtase fără să-i dea măcar o explicaţie, ori să-i ceară lui vreo lămurire.

Atâtea lovituri, atâtea emoţii diferite, sleiseră în omul acesta, altă dată atât de puternic, până şi energia lui fizică. El căzu grămadă şi rămase multă vreme întins acolo, pradă unui fel de delir, care-i răpise până şi noţiunea existenţei sale... Cu două ore mai târziu, Germain

îl găsi în acelaşi loc, în aceeaşi stare şi-l duse în camera sa, unde-l culcă îmbrăcat cum era.

A doua zi de dimineaţă, căpitanul plângea ca un copil şi renunţa şi la ultimele lui drepturi de om. El nu mai era decât un copil fără putere şi fără minte. Maiorul Arleff intră pe neaşteptate în camera lui.

— Domnule, îi zise el, peste un ceas plecăm şi am venit să-mi iau rămas bun de la dumneavoastră.

Căpitanul ridică spre el privirea-i aiurită şi nu răspunse.

— Nu ştiu ce s-a petrecut ieri, urmă maiorul. Eram în pat, căci sufeream de un acces de gută, când am auzit două împuşcături. Pupila mea, azi dimineaţă, mi-a declarat, că nu mai vrea să se mărite cu dumneavoastră, de teamă să nu fie asasinată într-o zi.

Maiorul rosti aceste cuvinte cu mult sânge rece şi cum Héctor continua să tacă, el urmă:

— Ştiţi, domnule, că lădiţa pe care am găsit-o goală conţinea suma de un milion...

— Ştiu... bâigui căpitanul, cu gândul aiurea.

El se gândea la Doamna cu mănuşa neagră, cea pe care o iubea la nebunie şi pe care, poate, n-o va mai vedea niciodată.

— Aţi declarat, că răspundeţi de această sumă.

— Da, domnule, strigă căpitanul Héctor Lemblin, de vreţi puteţi lua şi întreaga mea avere. Eu sunt sătul de viaţă şi nu mai doresc altceva decât să mor.

Şi pentru că era scris, ca acest mare păcătos să urce toate treptele ispăşirii şi că, până în ultimul moment, el se va despuia bucată cu bucată de trista şi suprema rămăşiţă a demnităţii omeneşti, el se aruncă la picioarele contelui Arleff, îi apucă mâinile şi-i zise cu vocea înecată în lacrimi:

— Domnule, aveţi părul alb şi bătrânii au inima mai bună ca acei care n-au suferit niciodată, nu-mi refuzaţi ceea ce vă cer cu atâta umilinţă...

— Vorbiţi, zise maiorul emoţionat.

— Domnule, începu căpitanul, peste un ceas mă voi sinucide, pentru că femeia aceasta, pe care ştiţi c-o iubesc mai mult decât viaţa, cu toată purtarea ei ciudată şi crudă faţă de mine, mă va părăsi pentru totdeauna. Ei bine! Vă conjur pe ce aţi iubit mai mult pe lume, vă implor, obţineţi pentru omul care va muri, o ultimă întrevedere, fie chiar numai un minut.

Şi Héctor Lemblin, strângea cu o efuziune febrilă mâinile maiorului. Acesta părea înduioşat.

— Aşteptaţi-mă, zise el, mă întorc...

El ieşi şi se duse în apartamentul ocupat de pupilă.

— Ei bine?, întrebă femeia cu răceală, care, părea că se aştepta la întoarcerea grabnică a maiorului.

— Doamnă, zise contele, eşti neîndurătoare ca şi destinul.

— Bunul meu Herman, zise ea, încetează de a te mai înduioşa faţă de acest mizerabil.

— Ah! zise contele, el a ajuns la ultima treaptă a înjosirii, l-am văzut târându-se la picioarele mele.

— Ceasul pedepsei supreme a sosit.

— Ah! mai bine să-l omorâm îndată, dar te implor, să nu mai lungim acest supliciu.

Ea înălţă din umeri şi se uită la maior, cu privirea-i rece şi tăioasă ca o lamă de oţel.

— Se vede bine, zise ea, că dumneata n-ai plâns zi şi noapte timp de patru ani, faţă în faţă cu o amintire, crezând că vezi totdeauna înainte-ţi sceptrul însângerat.

Maiorul tăcu şi plecă fruntea.

— L-ai văzut?, reluă ea.

— Da.

— Cum e?

— Cere să te vadă.

— Trimite-l încoace.

Maiorul ieşi. După două minute, Doamna cu mănuşă

neagră, văzu apărând în prag un fel de spectru ambulant, care se apropie încet de ea şi îngenunche în tăcere. Era căpitanul Lemblin, căruia, noaptea ce se scursese, îi albise de tot părul.

Doamna cu mănuşa neagră, această enigmă vie, avea darul transformărilor celor mai grabnice şi mai neaşteptate.

Femeia indignată, care în ajun îl numise asasin, femeia care, chiar cu o clipă mai înainte vorbea pe un ton trufaş şi cu dispreţul pe buze, nu mai exista. Aceea, înaintea căreia îngenunche căpitanul, era calmă, surâzătoare şi privirea ei exprima bunătatea. Ea întinse mâna lui Lemblin şi-i zise:

— Ultima dumneavoastră dovadă de dragoste mă dezarmează şi vă voi spune totul.

Mintea căpitanului căpătase până acum atâtea zguduiri că el o privi pe tânăra femeie cu un fel de nedumerire şi părea că se întreabă dacă nu cumva era şi acum prada unui vis. Ea îl sculă, îl făcu să se aşeze lângă ea şi, pe când el se supunea cu docilitatea unui copil, îi zise:

— Da, vă voi spune totul şi orice veţi fi văzut aseară, oricât de împovărătoare ar fi dovezile ce par că se ridică împotriva mea, veţi pricepe că tot sunt demnă să devin soţia dumneavoastră şi să vă port numele.

— Ah! strigă el, nu-mi mai spuneţi nimic, e inutil, vă cred.

— Nu, vă voi spune totul.

— La ce bun?, zise el înclinându-se înaintea ei; vă iubesc...

— Ei! tocmai pentru că mă iubiţi, trebuie să ştiţi totul...

Ea îl sili să se ridice şi să se aşeze lângă ea, Apoi întinse spre el mâna-i dreaptă şi zise:

— Ştiţi de ce am mâna acoperită cu o mănuşă neagră?

El făcu semn că nu.

— Ascultaţi, urmă ea. Mâna mi-e acoperită cu negru pentru că e mânjită cu sângele unicei fiinţe pe care am iubit-o altă dată.

Căpitanul tresări.

— Am jurat că nu voi scoate această mănuşă decât după ce asasinii vor fi pedepsiţi. Or, urmă ea, pe când căpitanul o privea cu nedumerire crescândă, am venit în Franţa condusă spre ţinta răzbunării şi am început să caut pe un bărbat care să mă iubească îndeajuns ca să fie o armă în mâna mea. Omul acesta poate că sunteţi dumneavoastră.

Căpitanul sări drept în picioare.

— O! vorbiţi, zise el; spuneţi numele ucigaşilor şi eu îi

voi lovi. Căci sunt sclavul dumneavoastră.

— Cred, zise ea, şi o cred pentru că v-am supus la multe încercări succesive, dar cea de ieri a fost ultima. Acum, vă cunosc şi am încredere în dumneavoastră.

— Dar, îngăimă căpitanul, omul acela... care...

— Omul pe care l-aţi văzut la picioarele mele?

— Da.

— E omul pe care-l urăsc şi căruia îi zâmbeam ca să vă excit gelozia. Pe omul acela trebuie să-l omorâţi.

— Îl voi ucide. Unde e? Spuneţi-mi numele lui, răspunse căpitanul, care încă odată redeveni bărbat.

— Numele lui? Nu e nevoie să-l cunoaşteţi, dar vă voi spune unde-l puteţi întâlni.

— Spuneţi.

— Nu acum... diseară.

— Aşadar, nu plecaţi, întrebă el cu glas tremurând.

— Nu.

— Şi pot să vă mai iubesc?

— Da, iubiţi-mă.

— Şi vă veţi căsători cu mine?, întrebă el cu naivitate.

— Poate... dacă-l ucideţi pe omul pe care-l urăsc.

— Îl voi ucide.

— Bine, zise ea, acum să uitaţi răul pe care vi l-am făcut

şi fiţi liniştit şi răbdător până diseară.

— Voi fi, v-o jur.

Ea mai stătu cu el de vorbă vreun ceas, desfăşurând toate bogăţiile spiritului ei, zăpăcind şi fascinând imaginaţia lui tulburată care înainta cu paşi repezi spre nebunie. Apoi îi zise să plece, pretextând că trebuie să-şi facă toaleta. După ce el plecă cu bucuria şi nădejdea în suflet şi nu mai era omul care intrase la ea cu deznădejdea unui muribund, ea trase cordonul soneriei şi Germain veni.

— Vezi ca domnul Armând să primească acest bilet de la mine, înainte de a se însera.

— Îl va avea, doamnă.

— Te însărcinezi să-l duci?

— Desigur.

Doamna cu mănuşa neagră luă un condei şi scrise:

„Scumpul meu Armând,

Abia dispun de o clipă ca să vă liniştesc. Cu toată primejdia la care m-aţi expus noaptea trecută, copil nesocotit, eu sunt sănătoasă şi zdravănă şi caut un mijloc pentru a vă vedea.

Încă nu pot să vă spun nimic despre misterele care mă înconjoară, dar poate că diseară veţi afla multe.

Iubiţi-mă şi fiţi la orele opt la locul ştiut al întâlnirii”.

O trăsătură de condei fu iscălitura acestei epistole misterioase.

Germain plecă. După trei ore, el se întoarse. Armând avea biletul.

Când se întoarse, Doamna cu mănuşa neagră îl chemă pe căpitanul Hector Lemblin şi se închise cu el în camera ei.

— Amicul meu, îi zise ea, acela care mă iubeşte trebuie să mă răzbune.

— Sunt gata, zise el.

Şi adăugă cu un zâmbet:

— Dar, de data asta, nu veţi mai scoate gloanţele din pistoalele mele.

— Lăsaţi acasă pistoalele. Vreţi, oare, să reîncepeţi scena de ieri?

— Dar nu mi-aţi spus, oare, să-l omor pe omul acela?, întrebă căpitanul prostit.

— Desigur.

— Ei bine! Atunci?

— În duel, în chip cinstit.

— Mă voi bate cu el. Aşa cred şi eu.

— Acolo unde-l veţi întâlni în astă-seară, el nu va avea armă.

— Va lua unul din pistoalele mele.

— Nu, zise Doamna cu mănuşa neagră, nu e loial să sileşti pe un om să se bată chiar în ceasul când e provocat. Emoţia ce rezultă pentru el din provocare îi pricinuieşte un dezavantaj incontestabil.

— Aşa e, zise căpitanul recunoscând justeţea acestei observaţii. Dar, atunci, ce trebuie să fac?

— Ascultaţi-mă. Pe coasta de apus, la o leghe depărtare de aici, e un loc unde vă puteţi duce călare pe potecă, de-a lungul stâncilor. Locul acela se numeşte trecătoarea Vameşilor.

— Îl cunosc.

— Acolo vă veţi duce.

— Ah!

— La orele opt, omul acela va fi acolo în aşteptarea mea. Acolo vă veţi întâlni cu el.

— Foarte bine. Plec.

— Aşteptaţi. Veţi pleca fără arme şi când îl veţi vedea sosind călare, vă veţi duce la el şi-i veţi spune: „Nu o aşteptaţi în seara asta pe Doamna cu mănuşa neagră”. „De ce?”, vă va întreba el, poate.

— Ce-i voi răspunde?

— Îi veţi spune că sunteţi cel care a tras asupra lui aseară.

— Numai atât?

— El va pricepe, şi fără îndoială că va spune că e la dispoziţia dumneavoastră. Atunci îi veţi da întâlnire pentru a doua zi dimineaţă, în acelaşi loc, la orele opt precis, şi vei alege ca armă spada. Pistolul e o armă burgheză, nu e demnă de dumneavoastră.

— Fie! zise căpitanul.

— În fine, veţi insista ca el să nu aducă decât un martor, termină Doamna cu mănuşă neagră. M-aţi înţeles?

— Da. (Dar această ultimă întrebare parcă-l cam încurca pe căpitan). Apropos, zise el, dar pe mine cine mă va asista? Maiorul?

— Nu, răspunse doamna. Veţi lua pe unul din servitorii dumneavoastră, pe primul venit, chiar şi pe Germain, dacă vreţi. Germain vă este devotat.

Căpitanul încălecă şi plecă.

În acest timp, Doamna cu mănuşă neagră scria Colonelului Leon un bilet neiscălit, pe care Germain se însărcină să-l ducă şi care era astfel conceput:

„Colonele,

Fiul dumneavoastră Armând, căruia nişte oameni – pe care frica de a se compromite U împiedică de a se numi – îi poartă un interes viu; e în mare primejdie.

Chiar în ceasul când veţi primi acest bilet, el va fi provocat la duel de unul din vecinii dumneavoastră, căpitanul Hector Lemblin.

Întâlnirea va fi fixată pentru a doua zi, la orele opt dimineaţa, la trecătoarea Vameşilor, pe malul mării. Căutaţi să împiedicaţi acest duel”.

Doamna cu mănuşă neagră arătă biletul acesta maiorului Arleff.

— Dumnezeule! zise el, nu ştiu încotro mergem, totul devine inexplicabil.

— Aşteaptă, zise Doamna cu mănuşă neagră, zâmbind cu cruzime, nu ţi-am spus, oare, că a sosit ceasul ispăşirii pentru acest asasin infam?

Biletul fu expediat şi predat în chip misterios Colonelului Leon, în vreme ce fiul său, Armând, alerga spre trecătoarea Vameşilor, cu speranţa de a întâlni acolo pe femeia misterioasă, căreia îi dăruise tot sufletul său.

EPILOG

La locul întâlnirii, fiul Colonelului n-o găsi pe femeia adorată, ci pe un necunoscut care, cum îl zări, se îndreptă spre el într-o atitudine provocatoare.

— Vreau să vă spun, răspunse căpitanul Lemblin – fiindcă el era, cu o voce ce-i tremura de furie – vreau să vă spun că Doamna cu mănuşa neagră nu va veni.

— De ce?

— Fiindcă eu sunt acela care am tras ieri asupra dumneavoastră.

— Şi aţi venit să mă asasinaţi, poate?, murmură tânărul pe un ton de furie amestecat cu ironie.

— N-aveţi nicio teamă, am venit numai să fixăm împreună locul şi ora unde ne vom întâlni.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Aici, mâine la ora opt. Aduceţi săbiile dumneavoastră, eu îmi voi aduce pe ale mele.

La ora fixată, Lemblin se pomeni cu Colonelul Leon. Acesta, avertizat prin biletul Doamnei cu mănuşa neagră, îşi îmbătase fiul în noaptea din ajun; şi astfel, Armând dormise până la orele zece dimineaţa.

La vederea fostului şef al Francmasoneriei Spadei, Hector Lemblin încremeni.

Colonelul, fără nicio explicaţie, scoase un pumnal şi-l implântă în pieptul căpitanului.

Pe moarte, căpitanul fu dus la castel. Aici, în camera lui, îl aştepta Doamna cu mănuşa neagră.

— Ah! Sărmanul meu căpitan, îi zise aceasta, fixând asupra lui una din acele priviri reci şi întunecate, care de atâtea ori înainte îl făcuse să se cutremure, am avut astă-noapte presimţirea neagră a sorţii ce te aştepta.

Muribundul se mişcă. Ea continuă:

— Mi-a apărut nevasta ce ţi-a murit... purta, ca întotdeauna, rochia albă, şi pe gât avea urmele unei mâini ce-o sugrumase.

La aceste cuvinte, Lemblin încercă să se ridice şi să vorbească, dând semnele unei spaime fără margini. Dar în acest moment, în camera vecină se auzi un zgomot mare, un pas grăbit, apoi vocea lui Germain care zicea:

— Unde vă duceţi, unde vă duceţi, domnule?

— Vreau să văd pe omul care m-a provocat, răspunse altă voce. Am sosit prea târziu la întâlnire, nu din cauza mea. Aşa că vreau să mă bat în duel.

— Este Armând, zise Doamna cu mănuşă neagră, făcând

un semn maiorului Arleff, care ieşi îndată şi lăsă intenţionat uşa întredeschisă, pentru ca vocea tânărului să ajungă clară până la muribund.

Doamna cu mănuşa neagră se aplecă peste Lemblin şi îi strigă la ureche:

— Ascultă, asasin al propriei neveste, e momentul suprem să afli cine sunt: Ţi-am spus ieri că am pe mână câteva pete de sânge de la singura fiinţă pe care am iubit-o; şi tu eşti din aceia care au vărsat acest sânge.

Nu sunt fiica generalului de Ruvigny, această fiică n-a existat niciodată, sunt...

Ea-şi apropie şi mai mult buzele de urechea muribundului şi şopti un nume pe care nimeni afară de el nu-l auzi. Muribundul tresări ultima dată, o privi îngrozit şi-şi dădu sufletul.

În clipa aceea, uşa se deschise şi în prag apărură Armând şi maiorul Arleff.

Doamna cu mănuşa neagră se îndreptă spre tânărul ei adorator şi-i spuse cu o voce gravă.

— Domnule, v-am spus: viaţa mea e plină de mister şi întuneric, nu încercaţi s-o pătrundeţi şi încetaţi de a mă urmări.

Tocmai când el era să protesteze sau poate să-i cadă la

picioare, uşa se deschise şi un nou personaj intră.

Acest personaj era o femeie tânără şi frumoasă, care făcuse un drum lung cu poştalionul, fără să se oprească un singur minut măcar, şi care ajungea cu paliditatea chinului pe frunte, cu ochii scânteind de furie. Această femeie, văzându-l pe Armând, se aruncă în faţa lui ca şi cum ar fi vrut să-i facă scut cu corpul său, să-l apere de Doamna cu mănuşa neagră. Dar aceasta făcu un pas înapoi. Cele două femei, care nu se văzuseră niciodată, se măsurară cu privirea, ca două adversare pe câmpul de bătălie”.

— Cine sunteţi?, întrebă Doamna cu mănuşa neagră.

— Doamnă, răspunse cealaltă, mi se spune Fulmen.

— Oh! Vă cunosc... mi s-a vorbit de dumneavoastră.

Şi Doamna cu mănuşă neagră o luă pe Fulmen de braţ, o trase la o parte, lângă pat, şi-i zise:

— Dacă iubiţi cu adevărat pe acest tânăr, atunci luaţi-l şi duceţi-l departe de mine, să nu-l mai găsesc niciodată în drumul meu. Nu încercaţi ce nu se poate şi, mai ales, nu căutaţi să ştiţi cine sunt. N-am patrie, nu mai pot iubi pe nimeni, sufletul meu nu poartă decât amintirea unui mort. Luaţi-l pe Armând, căci datoria mea e să-l suprim dintre cei vii; dar mi-e milă de tinereţea lui. Luaţi-l, pentru că vreau să-l cruţ.

La auzul acestor cuvinte, fiul Colonelului îşi duse mâna la inimă şi se prăbuşi ca trăsnit.

SFÂRŞIT

Această carte reproduce textul adaptat după romanul în fascicole „Cavalerii dragostei de Ponson du Terrail, apărut în Editura „Eminescu SA”, în anul 1928.